

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

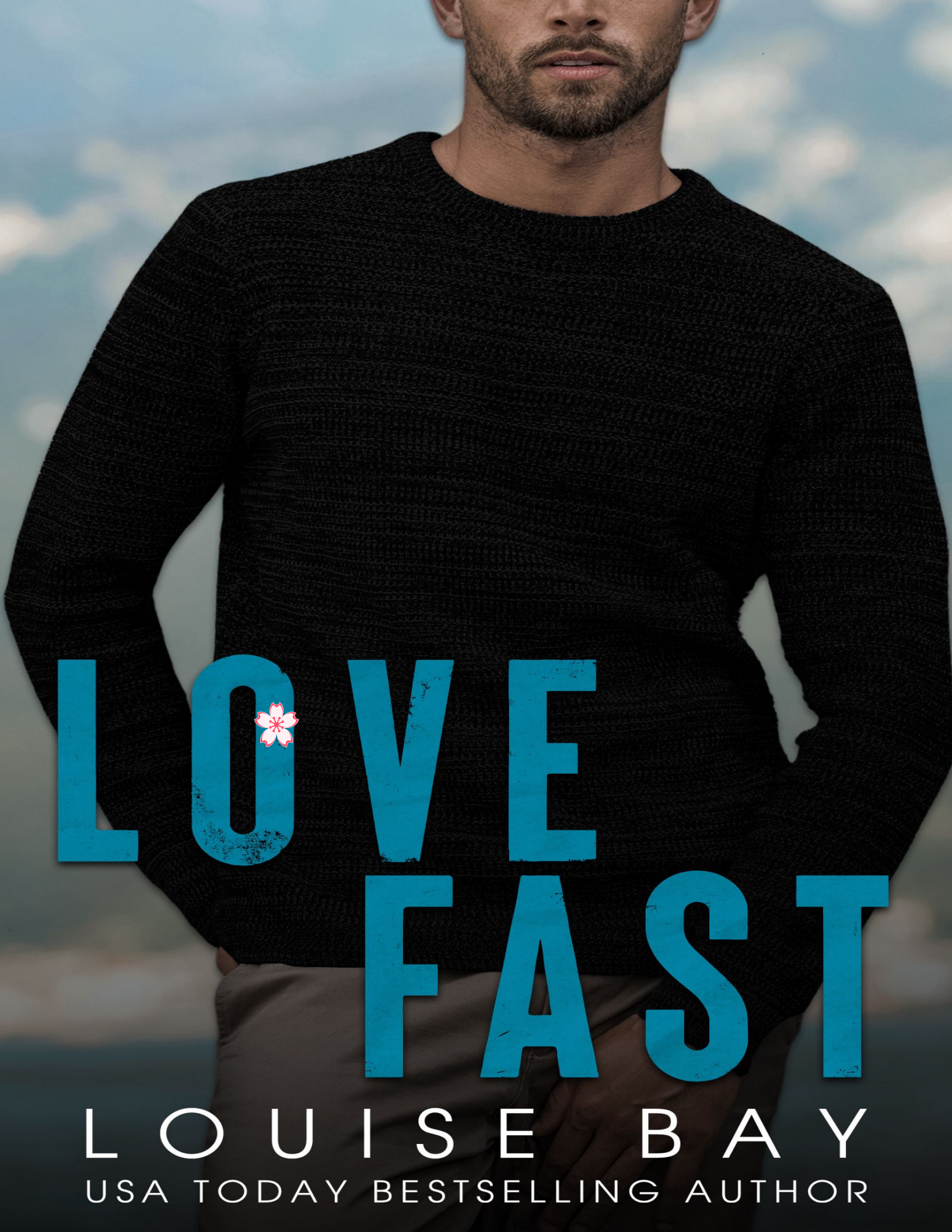
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

LOVE FAST

LOUISE BAY

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

HIZLI AŞK

LOUISE BAY

İÇİNDEKİLER

Louise Bay'in Kitapları

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29

Bölüm 30

Bölüm 31

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Epilog Bay](#)

[Mayfair](#) _____

[Louise Bay'in Kitapları](#)

Yayınlayan: Louise Bay 2025

Telif hakkı © 2025 Louise Bay. Tüm hakları saklıdır

Bu eser bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, işletmeler, yerler, olaylar ve vakalar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal bir şekilde kullanılmıştır. Yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle ya da gerçek olaylarla herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir. Yazar, bu kurgu eserde atıfta bulunulan ve izinsiz olarak kullanılan ticari marka statüsünü ve ticari marka sahiplerini kabul eder. Bu ticari markaların yayınlanması/kullanılması, ticari marka sahipleri tarafından yetkilendirilmemiş, onlarla ilişkili ya da onlar tarafından desteklenmemiştir.

ISBN – 978-1-80456-042-6

LOUISE BAY'IN KİTAPLARI

Tüm Louise Bay kitapları Kindle Unlimited'da ücretsiz olarak veya Amazon'da satın alınabilir.

Her kitap bağımsızdır.

Colorado Kulübü Milyarderler [Hızlı](#)

[Aşık Olur](#)

[Derin Sevmek](#)

Daha Çok

Sevmek

New York Şehrinin Milyarderleri

[Patron + Hizmetçi = Kimya Oyuncu](#)

[+ Anlaşma = Evet](#)

[Kahraman + Vegas = Pişmanlık Yok](#)

Doktorlar Serisi [Dr.](#)

[Yasak Bölge](#)

[Dr.](#)

[Mükemmel](#)

[Dr. CEO](#)

[Sahte Nisanlı Doktor](#)

[Dr. Bekar Baba](#)

Bay Serisi [Bay](#)

[Mayfair](#)

[Bay Knightsbridge](#)

[Bay Smithfield](#)

[Bay Park Lane](#)

[Bay Bloomsbury](#)

[Bay Notting Hill](#)

Oyuncu Serisi

Uluslararası Oyuncu

Özel Oyuncu

Beyefendi Serisi **Acımasız**

Beyefendi Yanlış

Beyefendi

Kraliyet Serisi **Wall**

Street Kralı Park

Avenue Prensi

Manhattan Dükü

İngiliz Şövalye

Londra Kontu

Geceler Serisi **İndigo**

Geceleri Vaat Edilen

Geceler Paris

Geceleri

Tekil Romanlar

Londra'da Bir Amerikalı

14 Günlük Noel

Hollywood Skandalı

Beklenmedik Aşk Umutlu

Empire State Serisi

Louise Bay posta listesine [buradan](#) kaydolun!

Daha fazla bilgi için www.louisebay.com adresini ziyaret edin.

BİR

Rosey

Aynada, eğik kesimli, tavus kuşu yeşili saten giysiler giymiş, yanaklarını içe çekip selfie çeken üç küçük kız kardeşim görünüyor. Ayrıca, çıplak omuzlarımdan mükemmel manikürlü parmak uçlarıma kadar uzanan kar beyazı bir duvak da görünüyor. Heyecandan kıkırdayan, sabırsızlıktan yerinde duramayan kişi ben olmalıyım.

Sonuçta, bugün *benim* düğün günüm.

Frank benden yaşça büyük olabilir ve onu tam olarak sevmiyor olabilirim, ama ona minnettarım ve bu da *neredeyse* sevgi sayılır, değil mi?

Nefes alıyorum, korsemin kemikleri göğüs kafesime baskı yapıyor. Kendime *çok şanslı olduğumu* hatırlatıyorum. Bir sonraki yemeğimi nereden bulacağımı asla dert etmek zorunda kalmayacağım. Bay McAlister kirayı almak için karavanın kapısını yumrukladığında çocuklarıma ses çıkarmamalarını söylemek zorunda kalmayacağım. Bahçesi ve üstten yüklemeli çamaşır makinesi olan bir evde yaşayacağım. Frank, balayımız için yurtdışına seyahat edeceğimizi söylüyor. Gideceğimiz yeri sır olarak saklıyor. Ben daha Kaliforniya sınırını bile geçmedim. Hiç uçağa binmedim. Frank'ten önce, marketlere hiç gitmedim ve gerekli şeyleri alabilmek için yeterli param olup olmadığını kontrol etmek için her ürünü sepete eklerken zihnimde hesap yapmam gerekmedi. Frank ile evlilik bana çok şey vaat ediyor.

Ben. Çok. Şanslıyım.

Ancak, kendime kaç kez söylesem de, ne kadar hissetmeye çalışsam da, bana bağırarak otuz dakika sonra evlilik törenine çıkmamam gerektiğini söyleyen sesleri bastıramıyorum.

"Hemen hamile kalacak mısınız?" diye soruyor Lydia birdenbire. "Anlaşmayı kesinleştirmek için mi?"

Oda biraz sallanıyor ve gözlerimi kapatıyorum. *Bir çocuk mu?* Korsemin balenleri morluklar bırakacak. Her şey çok sıkı. Nefes alamıyorum.

Kız kardeşlerim, Oregon, Eugene'deki en büyük ikinci araba galerisinin ortak sahibiyle çıkmamın getirdiği avantajları memnuniyetle kabul ediyorlar. Bunun aşk evliliği olmadığını biliyorlar. Öyle olması gerektiği hiç akıllarına gelmiyor. Frank aileme karşı cömert davrandı. Çıkmaya başladığımızda, açıkça tüm aileyi etkilemek zorunda olduğunu hissetti. Kitty'ye bir iş verdi ve erkek arkadaşıyla tartıştığında şerifle konuştu. Beşinci randevumuzdan sonra beşimizi de yemeğe çıkardı ve

üç ay sonra, herkesin tatili onun evinde geçirmesini ısrarla istedi ve herkese Noel hediyeleri aldı.

Ve evlenme teklif ettiğinde, bizim büyüdüğümüz karavanı satın aldığını ve bana erken bir düğün hediyesi olarak verdiğini de açıkladı. Bu, ailesinin iyi bakıldığından emin olmak için yaptığı bir şeydi. Frank nazik. Cömert. Daha kötüsü de olabilirdi.

Öyleyse neden onunla evlenmeyi iple çekmiyorum? Onunla bir *Çocuğumuz* mu olacak?

Annem banyodan çıkıyor. Hayatımda sadece iki kez gördüğüm ruj sürmüş. Başka birine aitmiş gibi görünen uzun, pastel mavi bir elbise giyiyor. Çok resmi. Hiç kimsenin kendine bu kadar uymayan bir kıyafet giydiğini görmemiştim. Gelinliğime bakıyorum. Belki cemaat de beni bu kıyafetle gördüğünde aynı şeyi hissedecektir.

Aynada gözlerime bakıyor ve sanki biri onu bir şeyle suçluyormuş gibi omuzlarını geri çekiyor. "Çok güzelsin Rosey. Her zaman güzelsin. Bir gülümseme bu resmi tamamlar." Bu, gizli bir suçlamadır: *Frank Goad gibi bir adamı kaptığın için neden heyecanlı değilsin? Harika bir hayatın olacak. Bu, tüm ailen için iyi bir şey. Ama bunu söylemiyor, çünkü söylerse, ona karşı çıkabilirim.*

Bu riski göze almaz. Bana her zaman yüzümün benim servetim olacağını söylerdi. Ve onun gözünde, bugün bunu doğruluyor. Paralı biriyle evleniyorum.

Başımı sallayıp zoraki bir gülümseme takınıyorum. "Sanırım biraz havaya ihtiyacım var."

"Biri pencereyi açsın," diye bağılıyor, ama kız kardeşlerim onu duymazdan geliyor. Pencerenin açılmasını istemiyorum. Oregon'un gri gökyüzüne bakıp Tanrı'ya doğru şeyi yapıp yapmadığımı sormak istiyorum.

O beni durduramadan eteğimi toplayıp koluma atıyorum ve otel odasının kapısına doğru koşuyorum. "Beş dakikaya dönerim," diye arkamdan sesleniyorum.

"Rosey Williams, buraya gel," diye seslendi annem. Sesi bana yaklaşıyordu ve kapıdan çıkamadan beni yakaladı. "Buraya gel."

"Saçım ve makyajım hazır," diyorum. "Hazırım. Aşağı inmeden önce otuz dakikam var. Frank'le bir şey konuşmak istiyorum." Bu bir yalan. Frank görmek istediğim son kişi. Her zaman bana, bize yardım etmeye çalışmasına rağmen, kriz anında koşup gideceğim kişi o değil.

Beni umursamadığı için değil. Bence gerçekten umursuyor. Ama güvenebileceğim tek kişi benim. Bu dersi uzun zaman önce öğrendim.

"Ne hakkında?" diye tısladı. "Yakında onunla evleneceksin."

Arkamızda bir gürültü duyulur ve kız kardeşlerim suçlamaya başlar. Annemin dikkati dağıldığı bir anda, kapıdan sıyrılmayı başarırım. Kalbim, sanki bir kaçırılma olayından kurtulmuşum gibi göğsümde çarpıyor. Avucumun tamamıyla asansör çağırma düğmesine basarken, koridora doğru bakarım. Kimse beni takip etmiyor. Henüz.

Asansör kapıları, kaldırımda bekleyen bir kaçış arabası gibi hemen açılır. Frank'in lobide beni beklediğini umuyorum, ama kapılar açıldığında, beklemediğim bir ürkütücü sessizlik vardır.

Gelinlik giyiyorum. Dikkat çekmeden geçebileceğim bir durum değil, ama sanki eşofman ve Oregon State tişörtü giymiş gibi lobiye geçip ön kapıya doğru rahatça yürüyorum.

Sadece biraz havaya ihtiyacım var. Nefes almak için biraz zamana. Düşünmek için.

Dışarı çıkıyorum ve sanki dünyanın üzerinde bir çatı varmış gibi, her yer alçak bulutlarla kaplı.

"Tamam, Tanrım," diyorum yüksek sesle. "Sanırım bu konuyu daha önce konuşmadık. Ama benim sevmediğim, annemin karavanını satın aldığı ve kız kardeşimi hapisten kurtardığı için benden yirmi yaş büyük bir adamla evlenmem gerektiğini düşünüyor musun, bilmem gerekiyor."

Bir işaret bekliyorum. Gökyüzünden düşen bir iki kurbağa. Elbiseme pisleyen bir kuş. Herhangi bir şey.

Tanrı cevap vermez.

Ayaklarımın altındaki çakıllara beyaz topuklu ayakkabılarımı vuruyorum. "Siktir." "Bir yere bırakmamı ister misin?" diye bir kadın sesi solumdan geliyor. Beyaz gömlek ve siyah pantolon giymiş bir kadın duvara yaslanmış bir kadın, beyaz gömlek ve siyah pantolon giymiş, yerinden kalkıyor.

Bana mı seslendi? Bir kadın görünür ve onun Polly Gifford olduğunu anlarım. Liseyi birlikte okuduk, ama farklı çevrelerdeydik. Duyduğuma göre, on dokuz yaşında evlenmiş ve yirmi üç yaşına gelmeden üç çocuğu olmuş. "Polly?"

Parmaklarında bir demet anahtar çevirerek otelin önündeki taksinin kaputunun etrafında dönüyor. "Havaalanına gitmem gerek." Omuzlarını silkiyor. "Seni oraya bırakabilirim."

Onun önerisini düşünürken içim rahatlar. Havaalanı mı? "Nereye gideceğim?"

Kıkırdar. "Buradan defolup gitmek mi? Bilmiyorum. Sadece burada olmak istemiyormuş gibi görünüyorsun. Burada kalıp Tanrı'dan rehberlik isteyebilirsin ya da Eugene Havaalanı'na bedava bir yolculuk yapabilirsin. Seçim senin."

Onun teklifini düşünürken heyecan dalgası omurgamdan aşağıya doğru yayılır. Telefonum sütyenimin içine sıkıştırılmıştır — üç kız kardeşi olan birinin telefonunu saklamasının tek yolu budur — bu yüzden cüzdanıma ihtiyacım olmaz. Ama ceketim bile yok.

Ya da lanet pasaportum.

Kalbim sıkışıyor. Kimse kimliksiz beni uçağa almaz. Dudak içimi ısıyorum. Pasaportum, az önce çıktığım balayı süitindeki kasada. Frank, yurtdışına seyahat edeceğimizi söylediğinde pasaport başvurusu yapmamı istemişti. Neden yanımda getirmedim ki?

Çünkü Polly Gifford'un beni hayatımdan kurtaracağını düşünmemiştim.

Polly taksinin tavanına vurur. "Düğün gününün tadını çıkar, Rosey Williams." Taksi kapısını açar.

"Bekle!" diyorum. Bir planım yok. Gidecek bir yerim de yok. Tek bildiğim, evlenmek istemediğim. Bugün değil. Frank'le değil. "Kimliğimi almam lazım. Yukarıda. Beş dakika bekleyebilir misin?"

Saatine bakar. "En fazla beş dakika bekleyebilirim. Beş dakika içinde dönmezsen, gitmek zorundayım."

"Geri döneceğim." Dönüp lobiye geçip asansörlere doğru koşarım. "Tanrım, eğer dinliyorsan, beni beş dakika içinde buraya geri getirsen iyi olur," diye mırıldanırım.

Asansör bekliyor ve ben içine atlıyorum, aniden enerji ve kararlılıkla doluyorum. Süite çıkarken, kendimi sorgulamıyorum. Bir kez bile. Frank'i ne kadar sevsem de, onu düğün töreninde terk etme fikri, onunla evlenmek kadar korkunç değil. Bunu yapamam. Yapamam. Belki de kalıp sonuçlarına katlanmalıyım, Frank'in gözlerine bakmalı, annemin azarlamasını ve suçlamalarını dinlemeliyim. Ama bununla yüzleşemem.

Sadece uzaklaşmam lazım. Kaçmam lazım.

Kısa sürede asansör kapıları açıldı. Kendimde hiç görmediğim bir kararlılık ve metanetle, kimsenin fark etmemesini umarak balayı süitine geri döndüm.

"Oh, sonunda döndün," diyor annem, Kitty'nin saçımı yaptığı sandalyeden. Bir kutu saç spreyi ve tarakla donanmış Kitty, annemin yanında duruyor.

Annemin üzerinde duruyor. Her şey olabilir.

"Frank'e pasaportumu getirmeliyim," diyorum, kasaya doğru yönelirken. "Görünüşe göre check-in için ona ihtiyacı var."

"Onu gördün mü?" diye soruyor annem, dehşet içinde, saç spreyi gözüne sıçramadan kıl payı kurtuluyor.

Kasanın şifresini giriyorum ama açılmıyor. Kahretsin. Tam da ihtiyacım olan şey. Şifreyi unutmuş olamam. Tanrı'nın benim için planladığı bu olamaz. Havaalanına gitme fikri beni büyük bir rahatlama ile dolduruyor, burada sıkışıp kalmak kaderim olamaz.

"Hayır, lobide Pete'e rastladım. Frank'e verecek."

"Peki, neden gelip almadı? Senin burada dolaşmanı bekleyemez..."

Annemi dinlemeden kodu tekrar giriyorum. Bu sefer kilidin tıklaması, sanki roller coaster'ın zirvesine ulaşmışım gibi hissettiriyor. Ellerim titremeye başlıyor. Hem heyecanlı hem de korkmuş durumdayım.

Pasaportumu çıkarıp anneme doğru uzattım, dün gece içine koyduğum ehliyetimin sayfaların arasından kayıp düşmemesine dikkat ederek. "Sorun yok anne. Böylece yapacak bir şeyim oluyor ve gerginleşmiyorum." Pencerenin yanındaki çantama baktım ama onu almayı göze alamazdım. Annem bir şeylerin ters gittiğini anlardı.

Gözlerini devirir ve Lydia, Kitty ile yaşadığı bir tartışmada hakemlik yapmasını isteyerek annemin dikkatini çeker.

Olayı izliyorum. Annem Kitty'ye bağıyor ve Marion'u elbisesini kırıştırmaması için ayağa kalkmaya ikna etmeye çalışıyor. Kitty ve Lydia, tıpkı biz küçükken karavanda geçirdiğimiz sonsuz yağmurlu günlerde yaptığımız gibi, birbirlerine hakaretler yağıdırıyorlar. Süit, yirmi sekiz yıldır evim olarak gördüğüm karavandan iki kat daha büyük, ama yine de hepimiz için çok küçük. Hayatımızı birbirimizin üstüne çıkarak, tartışarak, rekabet ederek, hayatta kalmaya çalışarak geçirdik.

Bıktım artık.

Pasaportumu avucumun içine alıp, sandalyenin arkasına asılı duran Lydia'nın gri kapüşonlu sweatshirtünü kapıyorum ve dışarı çıkıyorum.

Asansöre doğru koşuyorum, pasaportumu sütyenime sıkıştırıyorum. Birine rastlarsam, neden onu tuttuğumu açıklamak istemiyorum.

Asansöre binerken, lobide daha hızlı inebilmek umuduyla aşağı düşmesine binlerce kez basıyorum. Bütün bunlardan sonra Polly'nin gitmiş olmasını istemiyorum, ama birinci kata vardığımda, lobideki çiçek aranjmanının üzerinde taksinin kehribar rengi plastik ışığını görüyorum.

gördüm. Nefesimi tuttum. İşte bu. Başardım.

Başımı eğik tutuyorum, sanki beyaz elbiseli kızın çıkışa doğru koştuğunu kimse fark etmeyecekmiş gibi.

"Affedersiniz!" arkamdan biri seslenir, ama duymamış gibi davranırım. Polly'ye ulaşmam lazım. Buradan çıkmam lazım.

Polly beni görmüş olmalı, çünkü yolcu kapısını açıyor. Çıkışa sadece birkaç metre uzaklıktayım ki, koluma bir el dokunuyor ve kalbim sıkışıyor.

Durup geri dönüyorum, yenilgiyi kabul ediyorum. Yakalandım.

Yukarı baktığımda, Frank'in bana baktığını görmeyi bekliyorum, ama tanıdığım olmayan, simsiyah saçlı küçük bir adam var. "Bunu düşürdün," diyor ve bana Lydia'nın kapüşonlu sweatshirt'ünü uzatıyor.

Gülüyorum. Hâlâ özgürüm. "Teşekkürler!" diyorum, ona gülümseyerek.

Zarif bir şekilde çıkma niyetimi unutuyorum. Taksiye, Polly'ye, özgürlüğe koşuyorum.

Hiçbir şey, Tanrı bile, beni durduramaz.

iki

Byron

Neredeyse on beş yıl önce memleketim Star Falls, Colorado'dan ayrıldığımda, geri döneceğimi hiç düşünmemiştim. Tatillerde bile. Buraya ait olmadığımı biliyordum. Bu yüzden geri dönmenin beklediğim kadar garip gelmemesi çok şaşırtıcı. Ve giydiğim ekose gömlek garip bir şekilde rahat geliyor. Neden bunca yıl sakladığımı bilmiyorum. New York'taki dolabımın arkasında buldum ve valizime koydum, çünkü Star Falls'ta on sekiz Ocak geçirdim ve hiçbiri sıcak geçmedi.

Bavulumu yere ters çevirip içini boşaltmaya başladım. Son iki yıldır buraya her geldiğimde, hep valizimden çıkmadım. Ama bu seyahat daha kalıcı gibi geliyor. Tamamen geri döndüğümünden değil, tabii ki hayır, ama önceki seyahatlerimden daha uzun kalacağım. Sonunda, kiraladığım kulübeden Colorado Club'daki bir konaklama yerine taşınacağım — kasabanın kenarında, dağın biraz yukarısında inşa ettiğim milyarderlerin oyun alanı. İnşaat işçilerinin, gelecek ayın sonunda kulübün büyük açılışına katılacak olan milyonerler ve milyarderler tarafından satın alınacak veya kiralanacak konaklama yerlerine odaklanmalarını istiyorum.

Kişisel konaklamam bekleyebilir.

Star Falls'ta neredeyse zorunlu olan kovboy şapkası ve botlarını giymeye kendimi ikna edemiyorum, ama Brooklyn'deki *Safety With Us*'tan Tribeca'daki daireme kuryeyle gönderttiğim çelik burunlu botları ve çocukluğumdan beri sahip olduğum Colorado Rockies beyzbol şapkasını giyiyorum. Bu gece Grizzly's'e gitmeden önce ayakkabılarımı biraz eskitmeyi aklımın bir köşesine yazıyorum. Derileri o kadar yeni ki, adeta parlıyorlar.

Snowdrop Inn'i saymazsak (ki ben saymıyorum), kasabadaki tek bara gitmek, kasabaya döndüğümünden beri yapmadığım bir şey. Ve görünüşe göre, *bu fark edilmiş*. Star Falls'taki her hareketimin dikkatle kaydedileceğini bilmeliydim, ama aklımda başka şeyler vardı, örneğin tüm servetimi Colorado Club'a yatırıyor olmam gibi.

Kulübün genel müdürü Hart McEvoy'a, ilan ettiğimiz tüm işler için neden daha fazla yerel başvuru almadığımızı sorduğumda, bana kulübe karşı hala *yerel bir düşmanlık* olduğunu söyledi. Doldurmamız gereken yüzlerce pozisyon var ve bunların çoğu eyaletin diğer bölgelerinden gelen ve personel lojmanlarında yaşayacak kişiler tarafından doldurulmuş olsa da, kulübe yerel

. Onlar daha güvenilir ve ayrılma olasılıkları daha düşük olacaktır.

İnsanların bu kadar dar görüşlü olması beni çok sinirlendiriyor.

Buraya işler getiriyorum, kasabaya *hayat* getiriyorum, ama insanlar yine de şikayet etmek için bir neden buluyorlar. Onları ikna etmem gerekiyor. Yıpranmış kot pantolonum ve yeni botlarım, "ben buradanım" imajımın bir parçası. Burada büyüdüm. Ben buradanım. Hayatımın neredeyse yarısını başka yerlerde geçirdiğim için öyle hissetmiyorum ama. New York her zaman benim evim gibi geldi. Star Falls, pasaportumda doğduğum yeri hatırlatan bir yer adı.

Ayakkabılarımı bağlayıp kapıyı kilitliyorum. Star Falls'ta hırsızlık tehlikesi olduğu için değil. Dışarısı karanlık ve etrafımı saran berrak gökyüzünde tanıdık dağların tepeleri zar zor görünüyor.

New York'ta olmayan tek şey, Star Falls'taki gibi bir gökyüzü. Lanet olası yıldızlar her zaman beni etkiler. Her seferinde. Burada yaşarken başka bir gökyüzü görmemiş olsam bile, doğduğum gökyüzünün özel olduğunu biliyordum. Lanet olası yıldızlar yüzünden burası asla tamamen kararmaz. Şüphesiz çok güzeldir.

Kamyonetime binip Grizzly's'e doğru kasabaya doğru yola çıkıyorum. Sadece yüzümü göstermek istiyorum. Ve belki kazara birkaç kişiyle karşılaşırım. Star Falls, sosyal medya doğmadan çok önce influencer'ların ne olduğunu anlamıştı. Kasabadaki bazı önemli kişileri Colorado Club'a katabilirsek, "yerel direniş" eriyip gidecek ve Hart, doldurmamız gereken tüm işler için sıraya giren insanlarla karşılaşacaktır.

İlk hedefim Jim Johnson. Daha doğrusu, karısı Sue. O, Star Falls'taki en etkili kişi. Ama önce Jim'i ikna etmem gerekiyor. Sue'nun Colorado Club hakkındaki fikrini değiştirmesini sağlamadan önce, Jim'in benim için zemin hazırlamasına ihtiyacım var.

Grizzly's'in önüne park ettim ve ayakkabılarımı kirletmediğimi fark ettim. İçeri girer girmez insanlar lekesiz botlarımı fark edecek ve beni şehirli bir çocuk olarak etiketleyecekler. Ki öyleyim de. Ama bu gece, insanları kazanmaya çalışıyorum. Ya da en azından daha fazlasını kendimden uzaklaştırmamaya çalışıyorum.

Zemin donmuş ve etrafta botları kirletebilecek çamur pek yok, ama lastiklerimi tekmeledikten ve kendi ayaklarımın üzerine bastıktan sonra, deri artık yeni pillerle çalışan bir el feneri gibi parlamıyor. Umarım kimse beni görmemiştir. Biri beni botlarımı kirletmeye çalışırken görseydi, bu kasabada ne tür dedikodular çıkacağını düşünmek bile istemiyorum.

Yasal olarak içki içebilecek yaşa gelmeden kasabadan ayrıldığım için, Grizzly's'e sadece babamı aramak için girerdim. Kapıyı açıyorum ve anında yirmi yıl öncesine geri dönüyorum. Bayat bira kokusu ve bilardo toplarının çarpma sesi beni tekrar on dört yaşına götürüyor, babamı bulmak için çaresizce. Annem bayılmıştı ve ben babamı almaya gitmiştim. Ama o Grizzly's'te değildi. Ya da belki arkada poker oynuyordu. Onu tanıyorsam, pokerde kaybediyordu.

Doğruca bara gittim, kahverengi deri taburelerden birine oturdum ve bir bira sipariş ettim. Barmen genç, zayıf ve kolunda kırmızı mürekkeple çizilmiş, Çin ejderhası olabilecek bir dövme vardı. Beni tanı mıyordu, ben de onu tanı mıyordum. Bu benim için gayet iyiydi.

Son birkaç yıldır Colorado Club'da işleri denetlemek için geri döndüğümde şehre gelmeme nedenlerinden biri, buradaki bağlantılarımın olmamasıydı. Babam, bir bar kavgasının ardından birkaç kasaba ötede ölü bulunmuştu. Annem, ben New York'tayken üç yıl sonra yeniden evlendi ve kız kardeşim Mary ile birlikte Güney Kaliforniya'ya taşındı. Burada benim için hiçbir şey yok.

"Bir bira geliyor, Byron," diyor barmen. Ben onu tanı mıyor olabilirim, ama görünüşe göre o beni tanıyor.

Buna şaşırmamalıyım. Star Falls'ta Mack Miller'ın çocuğunun dağın yamacında bir şey inşa ettiğini bilmeyen kimse yoktur. Sadece yüzümün isimle bu kadar kolay eşleştirileceğini beklemiyordum. Bu kasabanın dedikoducu olması da geri dönmekten kaçınmamın bir başka nedeni. İnsanlar birbirlerinin işine çok karışıyorlar. Babam öldükten sonra annem haftalarca ağladı, babam öldüğü için değil, herkesin bunu konuşacağını, dul kalmasının daha iyi olacağını söyleyeceğini bildiği için.

"Vay vay vay," arkamdan bir kadın sesi geliyor. "Bakın kasabaya kim geldi. Sonunda."

Bir yanı m bunu görmezden gelmek istiyor. Kim olursa olsun, ses tonunda kötü niyet yok, ama cevap veririm, bir sürü sorunu da beraberinde getireceğim ve buna hazır olduğumdan emin değilim. Hiç hazır olabileceğimden emin değilim.

"Hey, eski bir dostuna sarılmak ister misin?" diye soruyor ses.

Bundan kaçış yok. Taburemi döndürüyorum ve Eva Maples ile yüz yüze geliyorum. Liseden mezun olduğum günden beri onu görmemiş tim.

"Liseden mezun olduğumuz günden beri seni görmedim," diyor. "Bu bölgeye geri döndüğünü duydum." Bir süre durup bana anlamlı bir bakış atıyor - ne anlama geldiğini bilmiyorum. "Şimdiye kadar hiç şehre gelmemiş tin

" Onaylamayan bir şekilde başını sallar, ama kollarını açar. Eğilip onu garip bir şekilde kucaklarım.

Gülerek uzaklaşır. "Hiç sarılmayı sevmezsin, değil mi Byron? İçinde çok fazla işkence görmüş şair var." Önlüğünün arkasını kurcalar. "Sadece içecek misin yoksa yemek de sipariş etmek ister misin?" Eğilir ve fısıldar, "Sana söylediğimi söyleme, ama tavuk köftelerinden uzak dur." Boğazını temizler ve normal ses tonuna döner. Etrafıma bakınıp kimlerin dinlediğini kontrol ederim. Görünüşe göre herkes dinliyor, ama en azından dinlemiyormuş gibi davranıyorlar. "Kanatlar en iyisidir."

"Kulağa hoş geliyor," diyorum. "Brokoliden var mı?"

Gülüyor, omzuma hafifçe vuruyor ve sanki ona bu yıl duyduğu en komik şakayı yapmışım gibi uzaklaşıyor. Ama ben şaka yapmıyordum.

Hala brokoli garnitürü alıp almayacağıma karar vermeye çalışırken, ağır bir el omzuma kondu.

"Byron Miller. Grizzly's'te ne yapıyorsun? Dağda şık bir barın olduğunu duydum." Jim Johnson, tam da aradığım adam. Son on beş yılda pek çok şey değişmiş olabilir, ama görünüşe göre Jim'i hafta içi akşamları saat sekizde Grizzly's'te hala görebilirsiniz. Ben büyürken, Jim'in yerel barlardan uzak kaldığı tek gün pazar günleriydi.

Elimi uzattım. "Jim Johnson," dedim. "Seni tekrar görmek güzel."

Elimi sıktı ve başını salladı. "Seni bekliyorduk."

Buna söyleyecek bir şeyim yok. Daha önce gelmeliydim. Kasaba, yokluğumu saygısızlık olarak algılamış.

"Sana bir bira ısmarlayabilir miyim?" diye soruyorum.

"Tabii ki, evlat." O "*evlat*" dediğinde omurgamdan geçen titremeyi bastırmaya çalışıyorum. Yanımdaki koltuğa oturuyor ve ben onun içkisini sipariş ediyorum. "O dağda ne yaptığını biraz anlatır mısın?" diye soruyor.

"Evet," diyorum. Sonuçta bu yüzden buradayım. Colorado Club'da kalıcı bir halkla ilişkiler ortağım olabilir, ama o, kulübün lüks uluslararası yayınlarda yer almasını sağlamak, ünlüleri etkilemek, yüzde birlik kesimin konuşmasını sağlamakla meşgul.

Başından beri Star Falls sakinlerini yönetmem gerekirdi. Bunun yerine, kafamı kuma gömdüm ve kasabanın kenarında bir tatil köyü inşa edersem, belki Star Falls'ta kimse fark etmez diye umdum.

"Muhtemelen bunun bir tatil yeri olduğunu anlamışsınızdır. Her yerden insanların gelip Colorado eyaletinin güzelliğini takdir edebilecekleri bir yer."

Gözlerini kısarak önüne konulan biradan bir yudum aldı. "Öyle mi? Ve bu ziyaretçileri kasabamıza çekmeyi mi planlıyorsunuz?"

Bu bana bir tuzak soru gibi geldi. Bir yandan, cebinde bolca parası olan insanların Star Falls'ta harcama yapmasının faydalarını görebilir. Öte yandan, bir grup yabancıнын huzurlu yaşam tarzlarını bozmasını istemeyebilir.

"Bu, benim de düşündüğüm bir şey," diyorum. "Bunun sizin de istediğiniz bir şey olup olmadığı konusunda fikrinizi almak isterim."

Küçük bir kahkaha attı.

"Çok sayıda iş yaratıyorum," diyorum. "Fırsatlar. Eğer insanlar isterse."

"Şehir dışından insanları buraya getirdiğini duydum."

"Çalışanlar için bol miktarda konut olacak, bu yüzden insanların yerel olması gerekmeyecek, ama *Star Falls Gazette*'de ilan veriyorum. İnternette de var. Marty's Market ve postanede de el ilanları dağıtılıyor. Sadece kasabadan ilgi görmüyoruz."

Aramızda bir sessizlik oluyor. Jim kötü bir adam değil. Star Falls'taki küçük kasaba hayatını değiştirmeye cesaret ettiğim için beni kasabadan kovacak değil. Aynı zamanda, burayı ve sakinlerini koruyor. Belki de karısından daha fazla.

"Bayan Johnson nasıl?"

"Ona Sue diyebilirsin. İyidir. Arka verandamızdan evinin ışıklarını görebiliyoruz."

Yüzünü tarayarak öfke veya hayal kırıklığı belirtileri arıyorum, ama hiçbir şey görmüyorum. Omuzlarımı gevşetiyorum. Son üç yılımı yerel ve eyalet yetkililerinden gerekli izinleri ve ruhsatları almakla geçirdim ve Star Falls'tan hiç kimse şikayet etmedi.

"Nasıl görünüyor?"

diye soruyorum.

"Güzel," diye

cevaplıyor.

Bir an sessizlik olur, sonra "İstersen gelip etrafa bakmanı çok isterim" derim.

Derin bir nefes alır. "Dinle evlat. Lüks restoranlar, spalar ve orada yaptığın diğer her ne haltsa, hiç ilgimi çekmiyor." Bir yudum bira içer ve ben "ama"yı beklerim. Bir "ama" geleceğini biliyorum

"Beş yıldır o ormanlarda ve dağlarda yürüyüş yapıyorum." Bara göz gezdirir.
"Bu kasabadaki birçok insan gibi."

Başımı salladım, bana ne anlatmaya çalıştığını merakla dinledim.

"Kışın daha az yapıyorum. Gereksiz risk almak istemiyorum.

Ama yine de köpeklerimle dolaşmayı seviyorum.

Anlıyor musun?" "Tabii," diye cevap veriyorum.

"Elektrikli çitler, kontrol noktaları ve... Bunun pek iyi sonuçlanacağından emin değilim. Duyduğuma göre, on beş bin dönüm araziye sahipmişsin, bu da bu kasabadan görülebilen dağların ve vadinin neredeyse tamamı demek. Babanın sahip olduğu beş yüz dönümden çok daha fazla."

Birama bir yudum alıyorum. Babamın çiftliği Colorado standartlarına göre küçüktü. Çoğunlukla elma ve bazı diğer meyveler yetiştiriyordu. Çiftlik üç nesildir ailemize aitti ve benim dördüncü nesil olmam gerekiyordu. En azından annem bana hep öyle söylerdi.

Babam öldüğünde ve çiftlik için aldığı büyük kredileri keşfettiğimizde, rahatlamış mıydım yoksa dehşete mi kapılmıştım, bilmiyorum. Artık istemediğim bir geleceğe mahkum değildim, ama başka türlü geleceğin nasıl olacağını da bilmiyordum. Babamın kumar oynaması, kendi yolumu kendim çizmem gerektiği anlamına geliyordu, ama aynı zamanda çiftliğin soyunun kesildiği anlamına da geliyordu.

Ta ki beş yıl önce geri satın alana kadar.

"Haklısın," diyorum Jim'e. "On beş bin iki yüz kırk dört dönüm."

"Ve sen komşu çiftliklerin bir kısmını satın aldın, ama o arazinin bir kısmı senden önce devlete aitti."

Başımı sallıyorum. Jim'in Colorado Club'ın sınırlarını tam olarak bildiğine eminim. Ne demek istediğini tam olarak anlamadım, ama yakında anlayacağımdan eminim.

Sandalyelerin zemine sürtünme sesi dikkatimi çekti.

Jim'in arkasından biri yaklaşır ve bana elini uzatır.

Onun Walt Ripley olduğunu anlamam bir dakika sürer. Annelerimiz okuldan beri en iyi arkadaşı ve ikimizi de aynı anda hamile kalmışlardı. "Selam dostum," derim. O kesinlikle Walt'tur, ama daha yaşlı ve 40 kilo daha ağırdır. Ama onu görmeyeli 15 yıl oldu.

"Byron," diyor başını sallayarak. "Sana bira getireyim mi?" diyorum.

"Tabii ki alabilirsin. Beni bırakıp New York'a gittiğin için bana borçlusun."

Walt, babamın cenazesinde yanımda duran adamdı. Babamın alacaklıları, kumar borçlarını ödemek için aldığı kredileri geri ödemek için aile çiftliğini sattığı için taşınmak zorunda kalacağımızı öğrendiğimde, her şeyin yoluna gireceğini söyleyen adamdı. Star Falls'tan kurtulmak için bir plan yapmama yardım eden çocuktuk. Elbette onu unutmamıştım. Sadece ayrıldıktan sonra Star Falls'u düşünmemeye çalışmıştım. Orada çok fazla acı hatıra vardı.

"Byron'a hala köpeğimle dolaşmak istediğimi söylüyorum," diyor Jim.

Jim'in hayal kırıklığını anlıyorum. Benim sorunum, Colorado Club'ın vaat ettiği şeyin ayrıcalık, mahremiyet ve güvenlik olması. Ünlüler Los Angeles'tan kaçmak istediklerinde, ilk akıllarına gelenin Colorado Club olmasını istiyorum.

"Bir çözüm bulabiliriz," diye Jim'i teselli ediyorum. "Elektrikli çitler olmayacak."

"Elektrikli olsun ya da olmasın, *hiçbir* çit olmamalı," diyor Jim. "Burası vahşi doğa. Vahşi doğa, dünyadaki birkaç bin kişilik seçkin bir grup tarafından çitlerle çevrilip sahiplenilemez."

İkisi de bana bakıyor ve haklı olduklarını biliyorum. Sadece, Colorado Club'ın çalışması için bir sınır olması gerekiyor. Başımı sallıyorum. "Anlıyorum."

"Burası Tanrı'nın ülkesi," diyor Jim. "Byron Miller'ın değil."

Onun arazisinde dolaşan insanları hoş karşılayıp karşılamayacağını sormuyorum. Tartışmaya değmez, çift standart olsa bile kazanamayacağım. Ama sahip olduğum arazinin çitle çevrilmesi Star Falls sakinleri için sorun teşkil ediyorsa, bu konuda ne yapabileceğimi bilmiyorum.

Jim kapıdan giren birini görmek için döndüğünde, makul bir cevap bulmak zorunda kalmaktan kurtuluyorum. Bira şişemin üzerindeki mavi ve beyaz etiketin kenarını tırmalarken, bu soruna bir çözüm olup olmadığını merak ediyorum. Olmalı.

Jim'e bir çözüm bulacağımızı söylemek için ona dönerim, ama onun dikkati artık bende değil. Omzumun üzerinden bir yere bakıyor. Onun bakışını takip etmek için dönerim ve uzun siyah saçlı, yirmili yaşlarında bir kadının bara doğru yürüdüğünü görürüm. Güzel olmasına rağmen biraz dağınık görünüyor. Kesinlikle buralı değil. Bu kadının spor ayakkabı, soluk gri kapüşonlu sweatshirt ve gelinlik giymesi dışında, bunda çok da sıra dışı bir şey yok.

Jim'e bakıyorum ve o da bana "*Ne oluyor lan?*" der gibi bir bakış atıyor.

Hâlâ ona verecek bir cevabım yok. Walt'a bakıp neler olduğunu anlıyor mu diye bakıyorum, ama o da benim kadar şaşkın görünüyor. Kadın benim bir yanımdaki bar taburesine otururken tekrar ona dönüyorum.

"Bir içki istiyorum," diyor.

Beni benim tanıdığımdan daha iyi tanıyan barmen, "Doğru yere geldiniz. Daha spesifik olmak ister misiniz?" diyor.

Göz kapakları titriyor, nefes alıyor ve düşünürken, barmenin onun yerine karar vermesini bekliyormuş gibi. Barmen karar vermediğine göre, planlamadığı bir karar vermek zorunda kalıyor. "Tekila var mı? Buzlu mu?"

Verdiği üç markadan birini seçer ve bardağı önüne getirildiğinde, dudaklarına götürmeden önce tereddüt eder. En ufak bir yudum alır ve derin bir nefes verir. Görünüşe göre bütün gün bu içkiyi beklemiş.

"Şehre yeni mi geldin?" Jim kadına sorar.

Kadın ilk başta onu duymaz. Öne doğru bakıp o kadar yoğun düşünmektedir ki, düşüncelerini yüzünden okuyabiliyorum. Endişelidir. Ve enerjisi bitmiştir. Sanki yolun sonuna gelmiştir.

Sonra, sanki Jim'in sözleri birkaç saniye sonra kafasına dank etmiş gibi, ona döner. Ona sıkı bir gülümseme sunar ve başını sallar — küçük konuşmalarla ilgilenmiyor.

Jim sorusunu sürdürmek ister, ama Walt ve ben aynı anda onu keseriz.

"Eminim bir anlaşmaya varacağız," diyorum, tam da Walt Jim'e, onun köpeğini istediği yerde gezdirmesini engellemeyeceğimi söylerken.

"Bunu bir düşüneyim, Jim," diyorum. "Ve başka sorunuz varsa..."

"Seninle konuşmak istediğim birkaç şey var," diyor. Listesi ile başlamak üzereyken, kendini durduruyor. "Neden tekrar yerleşmiyorsun? Buradaki arkadaşınla sohbet et." Walt'un sırtına bir şaplak atıyor. "Ama yabancılaşıma, duydun mu? Ben kaçıyorum. *Love Island* bitmeden eve dönmem lazım."

Gülmek istiyorum ama kendimi tutuyorum. "Sue'ya selam söyle."

"Bunu istediğinden emin misin? Bunu yaparsam pazar günü akşam yemeğinde senin de orada olman gerekecek."

Başımı sallarım. "Sue'ya selam söyle."

"Pazar görüşürüz," der, bara biraz para bırakıp çıkar.

İçimde hissettiğim sıcaklığı beklemiyordum. Bu kasabadan on beş yıl önce ayrıldım ve Jim sanki sadece birkaç ay gitmişim gibi davranıyor. Sanki hep geri döneceğimi biliyorlarmış ve sadece bekliyorlarmış gibi.

"Pazar günü yemeğe gelecek misin?" Walt yanımda sorar.

"Sen de orada olacak mısın?"

"Her pazar oradayım. Patty ile evlendim."

Gözlerim neredeyse yuvalarından fırlayacaktı. "Patty Johnson mu? Bunu nasıl başardın?" Patty Johnson, lisemizin en zorlu kızlarından biriydi. Bizden iki yaş büyüktü ve okulda müdürden daha fazla sözü geçerdi. Tıpkı annesi gibi, sosyal medya çağından önce de bir influencer'dı. Neyin havalı neyin havalı olmadığını o belirlerdi. Her kızın sahip olması gereken kazak, kızların bahar balosuna davet edebilecekleri erkekler. On dört yaşında, birdenbire flüt çalmaya başladığında, okuldaki tüm çocuklar ebeveynlerinden ders almak için başlarının etini yediler.

Walt gülüyor. "Onu ikna etmek biraz zamanımı aldı, ama azimim karşılığını verdi ."

"Patty ile mi evlendi?" diye soruyorum Eva'ya, o da bir kase cips getiriyor.

"Bin yıl önce," diyor Eva. "Uzun zaman oldu, Byron Miller." Bir an için, neden bu kadar uzun sürdüğünü merak ediyorum. Her şey hoş, sıcak ve tanıdık geliyor. Neredeyse bir dakika boyunca, bu yerin bana verdiği tüm acıyı unutabiliyorum.

"Gitmem gerek," diyor Walt. "Patty, Sue ile *Love Island*'ı izliyor. Onu almam gerek." Bir an duruyor ve ben bizim için bir zaman ayarlamak istiyorum, ama kendimi durduruyorum, çünkü ne anlamı var ki? Bir ara görüşürüz ve muhtemelen onu bir daha asla görmeyeceğim. Buraya bir iş için geldim: Colorado Club'ı faaliyete geçirmek için. Anıları yad etmek için gelmedim. Bu yolculuk ne kadar güzel başlasa da, yakında karanlık ve çamurlu bir hal alacak ve farkına varmadan belime kadar inek pisliğine batmış olacağım.

"Pazar günü görüşürüz," diyor.

Bir an kafam karışıyor, sonra Jim'in davetini hatırlıyorum. Gitmeyi planladığımdan değil. Ama belki de gitmeliyim. Sue'yu ikna etmem gerekiyor. Kulüpteki boş yerleri doldurmamız lazım.

Gülümserim. "Belki de gidersin."

Bana iki parmağıyla selam verir ve çıkar. Bir bira daha sipariş ederim ve gizlice barın geri kalanını tararım. Burada konuşmam gereken başka biri var mı? Başka eski usul etkileyiciler?

Yanımdaki kaçak gelin telefonuyla uğraşıyor. Uzun parmakları var ve cihazı sanki bir can simidiymiş gibi sıkıca tutuyor. Acaba gerçekten kaçak bir gelin mi, yoksa bir filmde gelen bir figüran mı, yoksa bir fotoğraf çekiminden gelen bir model mi? Beyaz elbisesinin olası açıklamalarının hiçbiri, neden yanımdaki taburede oturduğunu açıklamıyor.

Kendimi meraklı biri olarak görmem. Normalde değil. Ama on beş yıl sonra Star Falls'a geri döndüm ve pek bir şey değişmemiş gibi görünüyor. Yanımdaki kadın bir istisna. Jim'in ona bir anket doldurmasını istemesi ve kasabanın geri kalanına onun kim olduğunu ve neden Grizzly's'te olduğunu rapor etmesi beni şaşırttı. Bu kasaba, birbirlerinin hayatlarının her ayrıntısını bilmek ister.

Barmen ona bir içki daha isteyip istemediğini soruyor. Kadın bir saniye duraksıyor ve sonra musluk suyu istiyor. Ona bir içki ısmarlamak istiyorum, ama bu durum garip kaçabilir, çünkü benim ona asıldığımı düşünebilir. Öyle bir niyetim yok. Çekici olmadığı için değil, çekici. Büyük mavi gözleri, kusursuz cildi ve uçları kıvrılmış, sonsuza kadar uzanıyor gibi görünen koyu saçları var.

Onu izliyorum.

Şu anda New York'ta olsaydık, en azından yüzüme bir içki fırlatılmış olurdu.

Ama kesinlikle New York'ta değiliz ve onun bakışlarımı fark ettiğinden bile emin değilim. Düşüncelerine dalmış durumda. Muhtemelen terk ettiği damadı ya da yeni geldiği kasabayı düşünüyor. Aklından tam olarak ne geçtiğini öğrenmek için bir kuruş bile öderdim.

Barmen suyu getirdiğinde gelin sorar: "Köşedeki küçük hanı kontrol ettim, merdivenlerinde saksılarda kardelenler olan hanı. Bir gece, belki iki gece kalacak oda var mı diye sordum ama tamamen doluydu. Burayı denememi önerdiler. Odanız var mı?"

Kasabada tek bir han var, kardelen olsun ya da olmasın.

"Odamız yok," diyor barmen. "Tanya muhtemelen burayı sormanı istemiştir." Gözlerini kısaca bana kaydırıyor. "Kasabada birkaç Airbnb var ama sanırım çoğu doludur." Biraz kafası karışmış görünüyor. Öyle de olmalı. Star Falls'ta yıllık film festivali falan düzenlenmiyor ama Colorado Club,

Snowdrop Inn'i hala konaklama yeri arayan üst düzey yöneticiler için rezerve etti. Ben de Beth ve Mike'ın iki kulübesini rezerve ettim çünkü bunlar kulübeye en yakın konaklama yerleri. Ben sadece birinde kalıyorum ama meraklı bir komşunun gelip gidişlerini takip etmesini istemedim.

Dönüyor ve bakışları beni yıldırım gibi vuruyor. O muhteşem. Burnunda birkaç çil ve New York'ta olsaydık öpmek isteyeceğim dolgun dudakları var. Ama New York'ta değiliz. Colorado, Star Falls'tayız ve benim kulübenin yanındaki kulübe kasabada bulunan tek konaklama yeri.

ÜÇ

Rosey

Oregon'da kalsaydım, şu anda balayımın yarısını tamamlamış olurdum. Meksika'ya, Tahiti'ye, hatta belki Paris'e doğru yol alıyor olurdum.

Bunun yerine, kim bilir nerede bir barda donuyorum. Tamam, Colorado'da olduğumdan eminim, iniş yaptığım eyalet. Bunun dışında hiçbir fikrim yok ve ayrıca evsizim. Otobüs karanlık çöktüğünde durdu. Şu ana kadar gördüğüm kadarıyla, bu kasaba ya rahat bir gizem romanının arka planı ya da bir seri katilin evi olabilir. İkisi de pek çekici gelmiyor. Ama otobüs şoförü bana kasabada bir han olduğunu söyledi ve aptalca bir şekilde bir oda bulabileceğimi düşündüm, bu yüzden son durağın iki durak önce indim.

Burada kimsenin beni aramayacağını düşündüm. Bunun dışında bir planım yok. Bu sabah kalktığımda, şimdiye kadar Frank'in karısı olmayı planlamıştım. Şimdi ise Amerika'nın ortasında bir barda oturuyorum ve kesinlikle evli *değilim*.

Annem beni öldürecek.

Bir tekila daha içmem lazım. Ama hayır, lisede öğrendiğim kendini savunma hareketlerini uygulamam gerekirse diye ayık olmam lazım. Bu kasaba bir seri katilin evi ve her şey. Muhtemelen. Belki. Ayrıca, sarhoş halim Frank'in mesajına cevap verip aklımı başıma alacağımı söylemek için cazip gelirse diye ayık olmam gerekiyor. Bu, onu tam da düşün töreninde terk ettiğim için özür dilemek için ona mesaj attıktan sonraydı.

"Etrafa sormak mı?" Bara göz gezdiriyorum. Kime soracağım? Tamamen kaybolduğumu ve yalnız olduğumu tüm dünyaya duyurmak pek akıllıca bir plan gibi görünmüyor. Ayrıca, en son istediğim şey, neden böyle giyindiğimi soran birinin olması.

Havaalanındaki güvenlik kontrolünden geçtiğimde, uçak çoktan yolcu almaya başlamıştı. Giysi değiştirmek için vaktim yoktu. Uçak indiğinde, biraz daha şanslıydım. Otobüs bileti aldıktan sonra, önceliğimi ayakkabılara verdim. İndirimde olan bir çift spor ayakkabı aldım, ama sonra otobüse yetişmek için koşmak zorunda kaldım. Star Falls'a vardığımda, tüm dükkanlar kapanmıştı.

Barmen yirmi bir yaşında bile değil, ama bana sanki kaçak bir gelin gibi yatacak yer arayan birçok gelin görmüş gibi bakıyor. Gözleri acıma ve anlayışla dolu. "Beth ve Mike'ın kasabanın hemen dışında birkaç kulübesi olduğunu biliyorum."

Bu gece uyuyacak bir yatak bulma ihtimalinin gerçek olması kalbimi hafifletiyor.

"Ama sanırım şu anda kiralanmışlar." Yanımda oturan adama bakıyor. Bu, Beth ve Mike'ın Mike'ı mı? Ona bakmak için dönüyorum. Eğer öyleyse, Beth çok şanslı bir kadın. Mike çok yakışıklı. Bu sabah saat 10:30'a kadar nişanlıydım, ama ölmedim. Yanımdaki adam uzun boylu, esmer ve bronz tenli. *Esmerin* tam olarak ne anlama geldiğini bilmiyorum, ama bu adamın öyle olduğunu biliyorum. Saçları uzun değil, ama kısa da değil. Bacaklarımın arasına gömüldüğünde bir avuç dolusu alacak kadar uzun olduğu kesin.

Hay aksi! Kafamı geriye doğru çekip musluk suyuna odaklanıyorum. Onu izliyorum. Daha da ötesi, *hayal kuruyorum*. Uzun zamandır yapmadığım bir şey. Son zamanlarda hayatım çok gerçekçi geliyordu. Beth'e sessizce özür dilerim ve dikkatimi tekrar barmene çeviririm. "Beth ve Mike kabinlerini kiralayacak kadar şanslılarsa, kasabada başka bir yer olan ya da oda kiralayan başka biri var mı?"

Barmen, Mike'a bir kez daha anlamlı bir bakış attıktan sonra, "Colbert'in Çiftliği'ni deneyebilirsiniz, ama sanırım dolu" dedi.

Mike sözünü keser. "Beth ve Mike'ın kulübelerini ben kiraladım. Birinde ben kalıyorum. İhtiyacın olursa diğerini birkaç gece kullanabilirsin." Üzerinde, yumuşacık bulutlar gibi görünen mavi kareli bir gömlek var.

Yani bu çekici yabancı, "Beth ve Mike" ikilisinden biri değil, aynı zamanda benim konaklama sorunumun da çözümü olabilir.

"Müsait mi?" diye soruyorum.

O da başını sallar. Çok coşkulu bir cevap değil, ama bu noktada, yatak ve sifonlu tuvalet olduğu sürece kabul ederim.

"Uzak mı?" diye soruyorum.

"Sokağın yukarısında, kasabadan yaklaşık yarım mil uzakta." Kapıya bir göz atıyor ve sonra bana dönüyor.

Fiyatını sormaya zahmet etmiyorum, bu benim tek seçeneğim ve tüm birikimlerimi tüketmemesini ummak zorundayım. Nişan yüzüğüne bakıyorum. Çok güzel bir yüzük. Kendim seçtim. Frank tam olarak istediğim yüzüğü almamı istedi, bu yüzden nişanlandıktan sonra birlikte yüzük alışverişine çıktık. Nişan yüzükleri hakkında hiç düşünmemiştim ve onu seçtim çünkü altı yaşındaki halimin çizebileceği türden bir çiçeği hatırlatıyordu. Küçük safir yaprakları, ortadaki büyük elması çevreliyor. Güzel ama şimdi parmağımda ağır geliyor. Sanki onu takmamam gerekiyormuş gibi.

Yüzüğü parmağımdan çıkarıp bara koyuyorum. Frank'e geri vermem gerekecek. Postayla gönderebilirim herhalde. Yarınla ilgili düşünceleri kafamdan uzaklaştırıyorum. Bir gece uyuduktan sonra ne yapacağıma karar vereceğim.

"Bu arada, ben Rosey," diyorum yabancıya. Umarım seri katil değildir.

O da başını sallar. "Byron."

"Tanıştığımıza memnun oldum, Byron." Ona, adının şairden mi geldiğini sormak istiyorum. Ailesinin romantik olup olmadığını ve şiir okuduğunu. Birdenbire binlerce soru geliyor aklıma, ama yüzündeki ifadeden, bu adamın en son istediği şeyin sorular olduğunu anlıyorum.

Hemen anahtarı alabilir miyim diye sormuyorum, ama aslında tam da bunu yapmak istiyorum. Hemen gitmek istiyorum. Bu elbiseden kurtulmak istiyorum. Kapüşonlu sweatshirt'ü ilk giydiğimde, insanların benim gelinlik giydiğimi düşünmeyeceklerini varsayabilirdim. Kendimi, insanların benim sadece beyaz etek ve kapüşonlu sweatshirt giydiğimi düşüneceklerine inandırmıştım. Ama fermuar, uçak koltuğunun koluna takılıp kırıldığından beri, tam anlamıyla bir gelinlik giydiğimden şüphe yok.

Sorun şu ki, giyecek başka bir şeyim yok. Neden bilmiyorum, ama nedense bu gece çıkarmak ve sabah tekrar giymek, onunla uyumaktan daha kötü geliyor.

"Şimdi gitmek ister misin?" diye soruyor, barın arkasındaki rengarenk şişelere bakarak.

"Sen hazır olduğunda," diye cevaplıyorum. Bu adam bana büyük bir iyilik yaptı. Onu aceleye getirmek istemiyorum, ama hadi artık gidelim. Birasını bitirmemiş ve muhtemelen rahatlamak için gelmiş. Biraz stres atmak için. Stresli görünüyor. Ya da belki stresli değil de sinirli. Bu sadece benim yüzümden olamaz. İçeri girdiğimde, benim onu bir gece kalacak yer için rahatsız edeceğimi bilmeden çok önce de aynı ifadeyi takınmıştı.

Birasını barın üzerinde kaydırды, ayağa kalktı ve cüzdanını çıkardı. "Gidelim gidelim."

"Oh, gerek yok, yani, yürüyebilirim. Sadece anahtara ihtiyacım var." Umarım bu adam bu gece şanslı olduğunu düşünmez umarım. Yakışıklı ve her şeyiyle mükemmel, ama bugün biriyle evlenmem gerekiyordu. Biri yeter.

"Anahtar kabinimde. Seni bırakırım." Ceketini uzattı. "Bunu giy. Hava çok soğuk."

"Ben iyiyim..."

"Ceketi giy. Dışarısı soğuk."

Onun emrine karşı çenemi sıkıyorum. Oregon'dan kaçıp Star Falls'ta emir almaya gelmedim. Ama yine de hayır diyemiyorum. Bu gece kalacak bir yere ihtiyacım var ve bu adamın kulübesi tek seçeneğim. Ceketini giyip, ne giydiğimi sormadığı için minnettar olacağım. Beni öldürecekse, DNA'm onun kıyafetlerinde kalacak. Ve bizi birlikte ayrılırken gören yeterince insan var ki, ben ölürsem bile en azından bu adam hapse girecek.

Lacivert ceketini giyiyorum, manşetleri parmaklarımın ucuna kadar uzanıyor. Kocaman bir battaniye gibi geliyor. Şimdiye kadar ne kadar üşüdüğümü fark etmemiştim. Byron'a bakıyorum, elleri koyu mavi kot pantolonunun ceplerine sokulmuş, gözleri sanki bir şeyi anlamaya çalışır gibi kısılmış. Barın etrafına bakınıyor, ben de onun bakışlarını takip ediyorum. Başlar kalkıyor, neler olup bittiğini kontrol ediyorlar.

Byron iç çekiyor. "Siktir," diye mırıldanıyor. "Bu kasaba hiç değişmiyor. Dedikodulara bağımlı. Gidelim."

Sinirli görünüyor. Kasabaya mı? Bana mı? Akşamının bölünmesine mi? Muhtemelen hepsine.

Onun ruh hali hakkında yapabileceğim bir şey yok. Umarım bu, bana kasabada ne yaptığımı, ne kadar kalacağımı veya nereden geldiğimi sormayacağı anlamına gelir. Şu anda verecek bir cevabım yok. Oregon'u düşünmek istemiyorum. Her geçen dakika geri dönmeyi daha da imkansız hale getiriyor. Bir düğünden kaçmak için ayrıldım, ama düşündükçe, Frank'in karısı olmaktan daha fazlasından kaçmışım. Tüm hayatımdan kaçmışım.

Ve geri dönmek istediğimden emin değilim.

Dürüst olmak gerekirse, uzun zamandır Oregon'daki hayatımı sevmiyorum. Oradaki halimi de sevmiyorum. Farklı koşullara ve farklı bir geleceğe sahip başka biri olmak istiyorum. Sadece bu geleceğin Star Falls'ta başlayıp başlamayacağını ya da gerçekten istediğim hayattan hala çok uzak olup olmadığımı anlamam gerekiyor.

DÖRT

Byron

Rosey'nin kalacak bir yere ihtiyacı var ve muhtemelen kasabada bunu sağlayabilecek tek kişi benim. Bu benim hatam, çünkü Star Falls'ta kiralanabilecek tüm yerleri ben kiraladım. Ona birkaç gece benim kulübemin yanındaki kulübeyi vermek en azından yapabileceğim bir şey. Rosey'nin kalmasına izin vermemi kabul edilebilir kılan tek şey, onun buralı olmaması. Sabah dörtte duş alsam, Grizzly'nin müşterileri ertesi gün bunu konuşmazlar, çünkü o kimseyi tanımıyor.

Her şeyden anlaşıldığı kadarıyla, Rosey sadece birkaç gün burada kalacak. Gelinlik, kalmak istemediğinin bir ipucu. Kaçmak istiyor.

Bu duyguyu bilirim.

İkimizin içkilerini ödemek için bara biraz para bıraktım.

Rosey, onu tamamen boğan ceketimle ayakta duruyor ve barmenin dikkatini çekmeye çalışıyor. Bana gülümsüyor. "Ödeme yapmak için sadece telefonum var, bu yüzden..."

"Ben hallederim," diyorum, bara bıraktığım paraya başımı sallayarak. Gözleri fal taşı gibi açılıyor. "Hayır, yapamazsın. Yani..."

"Hadi." Dışarı çıkıyorum. Bir tekila için tartışmak istemiyorum. "Bunu Star Falls'a hoş geldin hediyesi olarak düşün."

Ona kapıyı açarım. Kolumun altından geçmeden önce bir an durur. Yanımdan geçerken kolu göğsüme değir ve bu kısa temaslara ikimiz de birbirimize zıt kutupları birbirine çeken iki mıknatıs gibi birbirimizden uzaklaşırız.

"Üzgünüm," diye mırıldanırım. Onunla flört ettiğimi düşünmesini istemiyorum. Etmiyorum. En son istediğim şey, muhtemelen iç bacak ölçülerimin bir yerlerde merkezi bir depoda saklandığı bir kasabada tek gecelik bir ilişki yaşamak. Star Falls sakinleri dedikoducu olmanın yanı sıra uzun hafızalıdırlar. Tek bir düşüncesizlik ömür boyu sürer.

Onu kamyonetime doğru götürüyorum. Düşünceli ya da belki de hayal kırıklığına uğramış görünüyor.

Yolcu kapısını açtım ve o da içeri girdi. "*Star Falls...*" dedi. "Adı biraz... uğursuz gibi. Sence de öyle değil mi?"

"Kötü mü? Neden...?" Star Falls'un güzel bir isim olduğunu hep düşünmüşümdür. Burada hayatımın ne kadar çirkinleştiğini düşünürsek, neredeyse fazla güzel.

"Sadece aptalca davranıyorum. Kötü bir gün geçirdim ve pek olumlu bir ruh halinde değilim."

"Düşen yıldız, meteor yağmurudur," diyorum. Belki ses tonumda biraz savunmacı bir tavır var. Gençken Star Falls'tan kaçmak için can atıyordum, ama bu kasabadan geçen bir yabancıнын şikayet edecek neyi olabileceğini anlayamıyorum. "Meteor yağmurları... havalıdır."

O gülüyor ve ben sesimin biraz dengesiz çıktığını fark ediyorum. "Sanırım. Neden bilmiyorum, ama bana gözden düşmüş birini hatırlatıyor. Artık kimsenin sevmediği bir Hollywood film yıldızı. O buraya ait değil."

Onun tanımına gözlerim fal taşı gibi açıldı. Bu konuda daha farklı görüşlere sahip olamazdık. Star Falls bana "yıldızlararası mucize" derken, ona "yok olmuş uyumsuz" diyor. "Vay canına. Bu... iç karartıcı. Kötü bir gün geçirmişsin." Bunu söyler söylemez. Keşke söylemeseydim. Düğün töreninden kaçtıysa, kötü bir gün demek çok hafif kalır. "Duyarsız davrandımsa özür dilerim."

"Neden? Bu eski şey yüzünden mi?" diyor, elbisesini çekerek. "Beni biraz ele veriyor, değil mi? Evet, ne kadar kötü bir gün geçirsem geçireyim, tanıdığım bir adam daha kötü bir gün geçiriyor." Kucağına bakıyor.

Daha fazla soru sormak istiyorum, ama Star Falls'un yerlisi olduğumu kanıtlamak istemiyorum. Meraklı bir dedikoducu olmak istemiyorum. Yolculuğumuzun sona ermesi yardımcı oluyor.

Ana yoldan çıkıp iki kulübenin önüne park ediyorum.

"Geldik," diyorum.

Camdan dışarı bakmak için eğildi. "Öldürülmek için mükemmel bir yer," diye mırıldandı.

Elimi çeneme koyup derin bir nefes alıyorum. "Star Falls'ta en az on iki aydır cinayet işlenmedi." Ses tonum ciddi.

Kafasını çevirip bana bakar, gözleri iri ve şaşkındır.

"Şaka yapıyorum," diyorum.

"Tabii, ne kadar da esprili olduğunu anlıyorum," diye alaycı bir şekilde cevap veriyor.

Şaka yapmaya çalışıyordum, ama nedenini bilmiyorum. Onu tanımaya çalışmıyorum. Ama içimden bir ses onun kendini iyi hissetmesini istiyor. "Burada güvende olacaksın. Ben yan dairesindeyim. Endişelenecek bir şey yok."

Eminim kasabanın en az yarısı geceleri evlerinin kapılarını kilitlemiyordur. Öldürülmekten endişelenmesine gerek yok.

Ağzımı çarpık bir gülümsemeye çekiyorum. "Anahtarı getireyim."

Ön kapımın içindeki kancadan boş kulübenin anahtarını alıyorum. Anahtarı ona vermek üzereyken, ilk geldiğimde kulübeyi kontrol ettiğimde kilidin sert olduğunu hatırladım. "İçeri girebileceğinden emin olayım." Verandaya çıkan merdivenleri atlayarak çıktım ve anahtarı kilide soktum. Anahtar tam oturdu. "Evet, sorun yok. Geçen gün denediğimde pek iyi oturmamıştı."

Dönüp merdivenlerin başında onu buluyorum. "Teşekkürler," diyor.

"Bir şeye ihtiyacın var mı?" diye soruyorum. Doğası gereği misafirperver bir insan değilim, ama bu kadın gerçekten kötü bir gün geçiriyor. Belki bu kasabanın havasından kaynaklanıyordur, ya da belki de baltayla öldürülme korkusunu azaltmak için aşırı nezaket gösteriyordur.

"Yeni bir hayat?" diye önerir. Bana yarım bir gülümseme atar ve nefesim kesilir. Gözleri ay ışığında parıltır.

"Yeni hayatlar sabaha kadar mümkün değil," diyorum.

Bana yine küçük bir gülümseme atıyor ve nedense bu, daha fazlasının vaadi gibi geliyor. Kafamdan atıyorum. Güzel bir yabancıнын gülümsemesine anlam yüklememe gerek yok.

"Bu harika. Teşekkür ederim," diyor.

"Isıtıcılar elektrikli. Herhangi bir sorunun olursa, şeker falan lazım olursa, ne olursa olsun, ben hemen yan dairedeyim."

"Teşekkürler, Byron." Gözlerini kısıyor.

Star Falls Cabins yazan meşe diskinde zincirle bağlı anahtarı kaldırıyorum. "Star Falls'a hoş geldin, Rosey," diyorum, sanki uzun zamandır kaçındığım bu küçük kasabanın turizm müdürüymüşüm gibi.

Bana gülümsediği sıcak ve tamamen samimi gülümsemesi içimi titretir. New York'u seviyorum, ama orası sahte gülümsemelerle dolu. İçgüdülerim bana bu kadında sahte hiçbir şey olmadığını söylüyor.

Ona baktığımı fark edince, iki parmağımla selam verip kulübeme geri dönüyorum.

İçeride kendimi meşgul ediyorum, televizyonu açıyorum ve buzdolabında kalan bir kase köriyi alıyorum. Rosey'nin gülümsemesi aklımdan çıkmıyor. Onun görüntüsü beynimden silinmiyor. Nereden geldi? Kiminle evlenecekti? Neden kaçtı? Kaçışı planlı değildi, çünkü yanında sadece giydiği kıyafetler vardı. *Düğün* kıyafetleri.

Kahretsin, giyecek başka bir şeyi yok.

Soğuk köriyi tezgahın üzerine koyup yatak odama gidiyorum ve birkaç tişört ve eşofman altı çıkarıyorum. Ona komik derecede büyük gelecekler

ama en azından yarın giymek için gelinlikten başka bir şeyi olacak.

Onun kulübesine doğru büyük adımlarla yürüdüm, ama verandanın merdivenlerine geldiğimde durdum. Kendimi sık sık sorgulamam, ama onu rahatsız ederek doğru şeyi yapıp yapmadığımı bilmiyorum. Ben iyi bir samaritan değilim. Rosey'e karşı tepkim benim için normal değil. Önce ona kalacak bir yer vermek için mahremiyetimden vazgeçtim, şimdi de giyecek kıyafeti olsun diye mi uğraşıyorum? Star Falls'ta ben böyle biriyim, yoksa Rosey'in kasabaya gelmesi bir şeyleri mi değiştirdi?

Bir açıklamam yok, ama kapıyı çaldığım anda sanki bekliyormuş gibi kapıyı açıyor.

"Giyecek kıyafetin olması gerekirse diye. Sana büyük gelir, ama en azından..."

Yüzü şaşkınlıkla dolu ve bir an için yardım etmeye çalışmak yerine kulübemde kalıp körili yemeği bitirseydim diyorum.

"Çok nazıksın," diyor, sanki hayatında kimse ona nazik davranmamış gibi. "Sen iyi bir adamsın, Byron." Sesi göğsümün ortasına saplanıyor. Hayatım boyunca pek çok şey söylendi bana, ama *nazik* ya da *iyi* kelimelerinin listenin başında yer aldığını sanmıyorum. Nedense, o söylediğinde, ben de öyle hissediyorum. Daha fazlasını yapmak istiyorum. Ona akşam yemeği pişirmeyi, banyo hazırlamayı, başka bir şey yapmayı teklif etmek istiyorum.

Bunun yerine, kendimi rezil etmeden önce başımı sallayıp arkayı dönüyorum. "İyi uykular, Rosey."

Ben de yatmam lazım. Belki bir gece dinlenmek, içimdeki tüm bu garip... *dürtüleri* yatıştırmaya yardımcı olur. Yarın sabaha kadar, kaçak gelin muhtemelen yoluna devam etmiş olacak ve onu bir daha asla görmeyeceğim. Star Falls'un *kaçmak için değil, kaçmak için* bir yer olduğunu çok geçmeden öğrenecek.

BEŞ

Rosey

Neyse ki, düşündüğüm gibi cep telefonumu havaalanındaki çöp kutusuna atmamışım. Nedense Frank'in, telefonumdaki GPS'in yardımıyla peşimden geleceğini düşünmüştüm. Sonra, casusluk romanında yaşamadığımı hatırladım. Neden aşağıladığım bir adam peşimden gelsin ki? Muhtemelen şu anda ölmemi umuyordur.

Telefonumun olmasıyla ilgili iyi olan yanı, kasabada saat dokuzda açılan bir outdoor mağazası olduğunu öğrenebilmem. Sabahleyin onu tekrar giymeye cesaret edemediğim için elbiseyle uyudum, Byron bana giyecek başka kıyafetler verme nezaketinde bulunmuş olsa da. Ve bir gelinlik, Byron'ın tişörtünden biraz daha fazla örtüyor beni — nasıl kesersem keseyim, akıl hastanesinden kaçmış gibi görüneceğim. Ama bu elbiseyi bir dakika daha giyemem, bu yüzden son on beş dakikadır Snail Trail'in önünde duruyorum. Ben ve devasa bir geyik. Tabii ki gerçek değil. Boyu benim kadar, parlak kahverengiye boyanmış, büyük çizgi film gözleri ve Snail Trail'in vitrinini kapatan boynuzları var.

Parlak kırmızı süveterli bir kadın cam kapıya geliyor, Kapalı tabelasını Açık'a çeviriyor ve kapının kilidini açıyor. İçeriye bir an önce girmek istiyorum. Çok fazla birikimim yok, ama yıllar içinde biraz para biriktirmeyi başardım. Annem her zaman maaşlarımızın çoğunu alırdı. Kira, yemek ve diğer faturalar için. Kıyafetler ve nadiren sinemaya gitmek için bize küçük bir miktar para bırakırdı. Annem, herhangi birimizin birikim hesabı olduğunu bilseydi beni öldürürdü.

"Merhaba," diyor kadın. Gülümsemesi bulaşıcı, sabahın bu saatinde bile. "Lütfen içeri girin." Kafasını kapıdan dışarı çıkarıyor. "Günaydın, Marv." Eminim az önce geyiğe seslendi, ama kıyafetime bakılırsa, kimsenin akıl sağlığını yargılayacak durumda değilim.

"Teşekkürler," derim ve etrafa bakınarak ne giyebileceğimi düşünürüm. Şu anda giydiğimden daha iyi her şey olur. Yedek iç çamaşırım bile yok. Her şeye ihtiyacım var.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye sorar kadın.

Nefes veriyorum. Gelinlik giydiğimi, üstüne tişört, fermuarsız kapüşonlu sweatshirt ve erkek ceketi giydiğimi saklayamam. "Beklenmedik bir sapma oldu ve tamamen farklı kıyafetlere ihtiyacım var. Ya da iki tane."

Bu kadar dikkat çekici hissetmediğimde bir plan yapmaya başlayabilirim diye düşünüyorum.

Gelinlik gitmeli.

"Eminim size yardımcı olabiliriz," diyor kadın. "Benim adım Marge. Şeyden başlayalım mı..." Mağazaya bakınıyor. "Pantolon. Sonra diğerlerine karar veririz."

Karın kaslarımı gevşetip derin bir nefes alıyorum. İçimdeki her şey biraz yatışıyor. Küçük adımlar ama bu bir ilerleme gibi geliyor. Bugün Oregon'a geri dönüp sonuçlarına katlanmam mı, yoksa kendime birkaç gün mü zaman tanımam gerektiğine henüz karar vermedim. Ya da belki birkaç hafta. Ne karar verirsem vereyim, kıyafetlerimi değiştirdikten ve ruhuma merhem olan Marge ile biraz zaman geçirdikten sonra kendimi daha iyi hissedeceğim.

"Colorado Club'dan mı geldin?" diye soruyor Marge, askıları rafta bir taraftan diğer tarafa kaydırmaya başlarken. "Oranın giderek daha kalabalıklaştığını duyuyoruz."

"Hayır. En azından sanmıyorum." "Colorado Club" havaalanı için kullanılan bir argo terim mi?

Marge birkaç pantolon çıkarır ve güler. "Neden bahsettiğimi bilmiyorsun, değil mi? Sanırım dağda çalışmıyorsun?"

Kafamı sallıyorum. "Dün gece şehre geldim. Oregon'dan ayrılmak için ani bir karar verdim."

"Oregon." O nefesini tutar. "Oh, elbise! O... dün gece Grizzly's'teydin! Oh, tatlı kız. Ne dağınıklık."

Marge ne kadar haklı olduğunu bilmiyor. "Colorado Club nedir?" diye soruyorum.

Mağazada sadece biz varken, kimse dinlemiyor mu diye kontrol eder gibi omzunun üzerinden bakıyor. "Görmedin mi? Buradan kuzeye doğru, tam olarak dağın yarısında değil, ama bizim vadimizde de değil."

Marge, aslında soruma cevap vermediğinin farkında değil galiba. Kafamı sallıyorum. "Dün gece geldim ve sadece buraya olabildiğince erken gelmeye odaklanmıştım."

"Ben olumlu düşünüyorum. Bence bunu kasaba için bir fırsat olarak görmeliyiz. Gerçekten bir dezavantajı olduğunu düşünmüyorum." Bir sonraki giysi rafına geçiyoruz ve o kazak ve ceketleri çıkarmaya başlıyor.

"Fırsat mı?"

"Evet, çok parası olan birçok insan yakınlarda olacak. Zengin insanlar alışveriş yapmayı ve kahve içmeyi severler. Umarım bunu Star Falls'ta yaparlar."

Vail'e ne olduğuna bak. Annem bu Ağustos'ta doksan üç yaşına girecek ve çocukken insanların Colorado'ya kayak yapmaya gelmediğini söylüyor. Bu dünyada kısa sürede çok şey olabilir. Colorado Club, Star Falls'u haritaya koyabilir."

Hala Colorado Club'ın ne olduğunu anlamıyorum.

"Zengin insanlar Gucci isteseler bile, kulüpte çalışacak ve iyi outdoor kıyafetlerine ihtiyaç duyacak birçok insan olacak." Topladığı bohçayı kaldırıyor.

"Yani Colorado Club... bir otel mi?"

Gülümsüyor. "Sayılır. Sanırım. Zenginlerin sevdiği birçok aktiviteye ve geniş arazilere sahip bir otel."

"O zaman bir tatil köyü."

"Aynen öyle. Küçük kasabamız için iyi olur. Sence de öyle değil mi?" "Tabii," diyorum, o beni soyunma odasına götürürken.

"Bunları dene tatlım, tavsiye veya farklı beden istersen ben dışarıda olacağım."

Gelinliği çıkarıp odanın köşesine atıyorum. Bütün gün seyahat ettikten sonra artık kirlenmiş durumda. Gelinlikler yıpranmaya dayanıklı olarak tasarlanmamış galiba. Gelinlikleri denerken aradığım özellikler arasında dayanıklılık kesinlikle yoktu. Alışverişı son ana bıraktım, en azından gelinlik mağazası bana öyle söyledi. Normalde gelinler tarihleri belli olur olmaz mağazaya geldiklerini söylediler. Ayrıca çoğu gelinin annelerini de getirdiğini söylediler. Annem gelmek istemedi. Neyse, yalnız gitmek daha kolaydı. Ve daha hızlı. Denediğim ikinci gelinliği seçtim ve şanslıyım ki fazla değişiklik yapılmasına gerek yoktu.

Beyaz, uzun kollu tişörtün üzerine bir süveter giyip aynaya bakıyorum. Pantolon lacivert ve garip bir şekilde çok hafif, süveterin ise yanlarında cepleri var. Pratik ve sıcak tutuyor, en önemlisi de gelinlik değil. Alacağım.

Mağazada daha fazla ses duyuyorum ve meraklı gözlerden kaçmak için yeterince erken geldiğim için kendimi zihinsel olarak tebrik ediyorum.

"Bıktım artık Marge. Beni tamamen hafife alıyor. Ve hiç haber vermiyor," diyor bir kadın sesi, sinirlenmesi belli.

Soyunma odasından çıktığımda, kasada bir taburede oturan kıvıll saçlı bir kadın görüyorum. "Colorado Club'a gidebilirim. Yeni bir iş bulabilirim. Çok fazla garsonluk tecrübem var. Beni müdür bile yapabilirler."

"Ceket ister misin?" diye soruyor Marge.

Byron'a ceketini geri vermem gerekiyor. Uyandığımda kamyoneti çoktan gitmişti, bu yüzden bu sabah kıyafetlerini geri verme fırsatım olmadı. Umarım giyecek başka bir ceket vardır. "Evet, lütfen," diyorum, ama Marge çoktan mağazanın diğer ucuna gitmiş, mükemmel ceket arıyor.

Tezgahın yanındaki taburede oturan, yüksek at kuyruklu kadına gülümserim. O da bana merhaba der.

"Colorado Club garson arıyor mu demiştiniz?" diye soruyorum. Dün gece otobüs beni bu kasabada bıraktığında burada kalmayı planlamıyordum. Ama eve dönmeye karar vermedikçe gidecek başka yerim yok. Burada bir iş varsa, kalmak için yeterli bir neden olabilir.

"Sadece garson değil, başka pozisyonlar da açıyorlar," diyor kadın. "Temizlik personeli, restoran personeli, idari personel arıyorlar. Bildiğim kadarıyla çok sayıda açık pozisyon var. İş mi arıyorsun?"

"Olabilir," diyorum. "Bu kasabaya yeni geldim ve dürüst olmak gerekirse ne yapacağımdan pek emin değilim."

"Tatlım, ben bu kasabada *doğdum* ve ben de ne yapacağımdan tam emin değilim." Gülümsemesi sıcaklık ve anlayış dolu. Beklenmedik bir şekilde duygulanıyorum ve boğazımda bir yumru oluşuyor.

Marge birkaç ceket seçeneği ile ortaya çıkar. "Uzun olanı tavsiye ederim. Burada hala kış ve bir süre daha kış olacak." Başımı sallarım ve onun önerdiği, yastıklı ve kollu dev bir yorgan gibi görünen ceket almaya karar veririm.

"Nerede kalacağınızı bilmiyorum, ama Colorado Club şehir dışından gelenler için personel konaklama imkanı sunuyor," diye araya girer yabancı kadın. Omuzlarını silker ve siyah pantolonunu düzeltir. "Eğer ilgilenirseniz."

"Teşekkürler," diyorum. "Bu arada, ben Rosey."

"Donna." Marge'a başını sallar. "Kayınbiraderiz."

İki renk pantolon alıyorum. Kazak da. Üç tişört ve beş çift çorap alıyorum. Birkaç külot ve sütyen, şapka, eldiven ve yeni bir çift bot alabiliyorum. Spor ayakkabılarım, bu sabah kulübenin dışında bastığım su birikintisinden dolayı hala ıslak.

Marge her şeyi kasadan geçirip iki büyük çantaya koyar. "Saat altıya kadar açığız, başka bir şeye ihtiyacınız olursa uğrayın," der ve çantaları bana doğru kaydırır.

"Colorado Club'a giderseniz nasıl gittiğini bize haber verin," diyor Donna. "Ben veterinerde ve lokantada çalışıyorum, görüşürüz."

Vedalaşıp dışarı çıkıyorum, Marv'ın kafasını okşayarak
Çıkış.

yola çıkacakmışım gibi görünüyorum. Ama bu,
düğün töreninde nişanlını terk edip, plansız bir şekilde şehirden kaçmış gibi
görünmekten iyidir.

Sağa dönüp Main Street'e doğru ilerliyorum ve bu sevimli küçük
kasabanın başka neler sunabileceğini keşfetmeye başlıyorum. Bir kahve içip
düşünmek iyi gelir. Hiç bu kadar güzel bir yer görmemiştim. Dağlar, bir
tiyatro oyunundaki dramatik bir sahne gibi kasabanın arkasında uzanıyor.
Ama bu, burayı rahat hissettiriyor. Korunaklı.

Dağların arkasında sonsuza uzanan masmavi gökyüzüne bakarken, genç
bir çocuk bana bir broşür uzatıyor ve ben de alıyorum. Caddenin karşısında,
penceresinde devasa bir siyah çay fincanı olan bir kafe var. Elimdeki broşüre
bakarken oraya doğru yöneliyorum. Colorado Club'da iş fırsatları hakkında bir
duyuru.

Bunun kadere denilen şey olduğuna eminim.

ALT

Byron

Rosey'i kafamdan çıkaramıyorum. Soyadını bile bilmiyorum ve dün geceki tüm etkileşimlerimizi tekrar tekrar oynatıyorum kafamda — gerçi oynatacak pek bir şey yok. Sadece ceketimi giydiği hali. Yanımdaki kulübenin anahtarını ona verdiğimde elinin verdiği his. O lanet olası gülümseme.

Colorado Club, hafta sonuna kadar otuz personel alması gerekiyor, yoksa büyük açılış öncesinde eğitimi tamamlayamayız. Colorado Rockies'e bakan cam pencerelerin karşısında oturuyorum, ama uzanan dağları zar zor görebiliyorum. Tek düşünebildiğim, yırtık gelinlikli, gece kalacak bir yeri olmayan kadın.

Bu sabah ayrıldığımda, kulübesindeki tüm ışıklar kapalıydı. Ya hala uyuyordu ya da çoktan gitmişti. Belki de geldiği yere geri dönmüş ve nişanlısına bir şans daha vermeye karar vermişti.

Ya da belki de gitmemiştir.

"Bugün birkaç başvuru daha aldık ama sayının artmasını umuyorum," diyor Hart. "Kasabada dört kişi el ilanları dağıtıyor ve otuz dakika önce, kulüp ile kasaba arasında servis otobüsü her otuz dakikada bir çalışmaya başladı."

"İnsanlar, arabaları bozulursa veya ulaşım imkanları yoksa buraya kolayca ulaşabileceklerini bilmeliler," diyor insan kaynakları departmanımın başkanı Janet. "Bu, sürdürülebilirlik tüzüğümüz için de iyi bir şey." Janet'i New York'tan buraya getirdim ve onun New York'ta olmayı tercih ettiği açık. Star Falls'taki kültürü anlamıyor. Bu anlaşılabilir bir durum. Dün gece Grizzly's'te öğrendiğim bir şey varsa, o da bu kasabanın ne kadar kendi kurallarına göre hareket ettiğini unutmuş olduğumdur. Colorado Club'a çok para yatırdım, ama bu beni buradaki kral yapmaz.

"Bilgilendirme için teşekkürler. Janet, seninle beş dakika konuşmamız gerek," diyerek Hart'ı etkili bir şekilde kovuyorum.

Lounge'lardan birindeyiz, ama Club henüz açılmadığı için burada sadece biz varız. Bu toplantıları ofisimde de yapabilirdim, ama işe aldığımız personeli görebilmek iyi oluyor. Ayrıca, burada neler olup bittiğini görmek benim için iyi oluyor; ofisimde kalırsam kaçırabileceğim şeyler.

Hart ayrıldıktan sonra Janet'e "Mülakatlara katılıyor musun?" diye soruyorum.

"Tabii ki. Daha alt düzey pozisyonlar için mülakatları ben yönetmiyorum, ama orada bulunuyorum."

"Bence bir adım geri atmalısın," diyorum. Janet, deneyimli bir New Yorklu. Ona karşı açık sözlü olabilirim.

"Tamam," diyor. Ses tonunda bir soru işareti duyuyorum.

"Dün gece şehre gittim. Belli ki yerel bir sorun var: Kulübün getireceği değişikliklere karşı bir temkinlilik. Bence işleri daha az resmi hale getirmeliyiz."

"Daha *samimi* mi?" diyor, alaycı bir şekilde kaşlarını kaldırarak.

Tanrım, bazen New York'u özlüyorum. Düşündüğüm kadar çok değil, ama yeterince.

"İnsanlar doğrudan yöneticileri tarafından mülakata alınmalı. İlk yönetim kademesi hazır, bu sen olmasan mümkün olmazdı. Ama şu anda aldığımız işe alım kararlarının çoğu daha kıdemsiz personel ile ilgili. Onların bakış açısı farklı. Belki de samimi bir yaklaşıma ihtiyaçları var. Ya da belki New Yorklulara güvenmiyorlar."

Janet omuzlarını geriye çekiyor. "Haklısın. Beni New York'tan çıkarabilirsin, ama New York'u içimden çıkaramazsın."

"Doğru," diyorum. "İkimiz de bunun senin için kalıcı bir pozisyon olmadığını biliyoruz." "Senin için de öyle, değil mi? Burası faaliyete geçer geçmez

"Aynen," diyorum. New York'tan kalıcı olarak ayrılmaya niyetim yok.

"Aynen öyle," diyorum. New York'tan kalıcı olarak ayrılmaya niyetim yok. Ama önümüzdeki altı ay boyunca, dikkatimi buraya vermem gerekiyor. Ülkenin diğer ucunda olmam için çok fazla şey söz konusu. Arkadaşlarımı ve şehrin anonimliğini özlüyorum. Enerjiyi, trafiğin ve insanların sürekli uğultusunu özlüyorum. Kalıcı olarak ayrılmıyorum. Ama bu arada, dağlar da fena bir manzara değil. Yetmiş beş milyon yıldır burada olan ve milyonlarca yıl daha bu vadinin üzerinde yükselecek olan dağlar. New York'ta ne kadar kalırsam kalayım, bu manzara burada beni bekliyor olacak.

"İnsan Kaynakları Başkan Yardımcısı ne zaman gelecek?"

"Perşembe," diyor. "Ama İsviçre'den geliyor. Ondan önce de Paris'ten. *Halkçı* biri olmayacak."

"Hayır, ama otelcilik sektöründe. İyi iş çıkaracaktır."

"Yani kovuldum mu?" Janet umutlu görünüyor.

Gülümsüyorum. "Henüz değil. Ama neredeyse. Seni mümkün olduğunca çabuk New York'a geri göndereceğim."

"Ve Miller Investments'a geri döneceğim, değil mi? Yoksa oradan da kovuldum mu? Burada oldukça rahat görünüyorsun."

"En az altı ay boyunca New York'a dönmeyeceğim. Burada olmam gerekiyor. Ama o kadar kolay kurtulamayacaksın. Her ay en azından buraya gelmen gerekiyor. Üst düzey yönetim koçluğu, bire bir görüşmeler..."

"Ayda bir kez halledebilirim. Kim bilir, belki de dağ havasını özlemeye başlarım."

Ayağa kalkıyoruz ve Janet'in dikkatini pencereden dışarıdaki bir şey çekiyor. "Şehirden gelen ilk servis otobüsü az önce geldi."

Aşağıya bakıyorum ve Rosey'nin otobüsten indiğini görüyorum. Artık gelinlik giymiyor. Yürüyüş botları ve bereyle, sanki Star Falls'ta doğmuş gibi görünüyor.

"Görünüşe göre günün ilk yerel adayı geldi. Merak etme. Onu korkutmamak için başka birine onunla röportaj yaptırırım."

"Sence iş için mi geldi?" diye soruyorum. Bu sabah, sadece geçici olarak burada olduğunu düşünmüştüm. Kesinlikle sadece bir iki gece için kulübeye ihtiyacı olduğunu söylemişti.

"Şu anda burada çalışmıyor ve otobüs gününbirlik gezginler için değil," diyor Janet, sesinden "*tabii ki*" ifadesini çıkarmak için cesurca çaba sarf ediyor.

İş arıyorsa, kalacak bir yere ihtiyacı olacaktır.

"Personel lojmanları bitti mi?"

"Bu hafta başlayan personel için yeterli. Bu hafta inşaatı bitecek başka bir blok daha var. Mobilyalar önümüzdeki hafta sonunda tamamlanacak."

Burada iş bulursa, Rosey'nin birkaç gün daha kulübeye ihtiyacı olacak. İçimdeki çelişki hissini bir türlü atamıyorum. Rosey'nin birkaç gün daha yanımda kalması fikri hoşuma gidiyor. Ama burada çalışırsa? O zaman onun patronu ben olacağım.

"Her şey yolunda," diyor Janet, beni gerçeğe döndürüyor. Doğru, personel konaklaması, büyük açılış, misafirleri ağırlamaya hazır olmamız. Rosey'nin patronu olmamın ne anlama gelebileceğinden ziyade, odaklanmam gereken şey bu.

Çünkü bunun hiçbir anlamı yok. Gelinlikten anlaşıldığı kadarıyla, ciddi bir ilişkiden yeni çıkmış. Tanrı bilir neden kaçıyor. Ben ise Colorado Club'ı başarılı kılmaya odaklanmış durumdayım.

Başarısızlık bir seçenek değil. On yedi yaşımdan beri uğruna çalıştığım her şey tehlikede. Burası başarılı olmazsa...

Bu düşünceyi bile tamamlayamıyorum. Başarısızlık, benim için düşünülemez bir olasılık. Ve bunun nedeni sadece servetimin tehlikede olması değil. Kaybedebileceğim daha az somut bir şey de var.

On beş yıldır buradan uzakta olmama rağmen, bu kasabanın hafızası uzun. Colorado Club, Star Falls'un beni, babası kumar oynayarak tüm aile servetini kaybeden ve bir bar kavgasında öldürülen çocuk olarak değil, başarılı bir yerli evlat olarak görmesinin anahtarı.

Otobüs, kulübün ana girişinin önüne istiflenmiş bazı kasaların etrafından manevra yapmaya başlar. Muhtemelen Rosey'i bıraktıktan sonra, daha fazla aday bulmak için dağın aşağısına geri dönecektir. Proje yöneticisi Kathleen'e girişi temizlemeye başlamasını söylemeyi aklımda tutarım. Bir hafta kadar sonra tanıtım fotoğrafları çekmek için bir fotoğrafçı gelecek ve buranın şantiye gibi görünmesini istemeyiz.

Otobüs uzaklaşırken, Rosey'nin kulübün önünde tek başına durup yukarıya baktığını görüyorum. Beni görmüyor, ama sanki içimden bakıyor gibi. Belki de yansıma ya da durduğum yer yüzünden. El sallamamak için kendimi zor tutuyorum.

"Biri aşağı inip neye ihtiyacı olduğunu sormalı mı?" diye Janet'e soruyorum.

"Ön kapıdan içeri giremiyorsa, burada çalışmasını istemediğimden eminim."

"Haklısın." Rosey'den gözlerimi ayırarak başımı sallarım. "Onunla hemen görüşecek misin?" diye sorarım. Belki de görüşmeye katılmalıyım. Bu, Rosey'nin rahatlamasına yardımcı olabilir.

Tanrım, onu rahatlatmak için neden bu kadar takıntılıyım? Kendimi toparlamalı ve odaklanmalıyım.

"Biraz beklemesi gerekebilir. Sen benim yapmamı istemediğin için Sally'nin mülakatı yapmasını sağlamalıyım. Ama onu yerleştireceğim." Janet bana şüpheyle bakar.

"Sadece... yerel başvuru sahiplerini teşvik etmek istiyorum," diyorum, ilgimi haklı çıkarmaya çalışarak. "Belki de aşağı inmeliyim." Sözler ağzımdan çıkar çıkmaz, geri alabilmeyi dilerdim. Ona ne diyeceğim? *Merhaba komşu, iş mi arıyorsun?* Rosey beni komşusu olarak tanıyor. Patronu olarak değil. New York'tan gelen zengin adam olarak değil. Ve ben de tam olarak böyle kalmasını istiyorum.

Belki de bu yüzden ona çekiliyorum, çünkü bu kasabada herkes kim olduğumu ve burada en son yaşadığımda kim olduğumu biliyor, ama Rosey beni sadece en çok ihtiyaç duyduğu anda kalacak bir yer veren, bardaki iyi adam olarak tanıyor.

Saatime bakıyorum. "Bir telefonum var, izin verin." Buradan gitmem lazım, yoksa Janet, mülakata gelen kadına aşık olduğumu söyleyecek. Ve haklı da olacak.

YEDİ

Rosey

Kulübemin anahtarını kilitten çıkarmaya çalışırken, cep telefonum çaldı. Onu, hiç çıkarmayacağım kadar rahat olan ekstra sıcak paltomun derin cebinden çıkardım. Omurgamdan bir ürperti geçti. Şu anda pek telefonla ilgilenemiyorum.

Frank ve ben vardığımda mesajlaştığımızdan beri, Oregon'daki kimseden haber almadım. Ne ondan, ne annemden, ne de kız kardeşlerimden.

Sanki önceden rezervasyon yaptığım bir tatildeymişim ve döndüğümde beni göreceklermiş gibi. Önemli değil.

Ama arayan numara tanıdık gelmiyor, bu yüzden cevap veriyorum.

"Rosey, ben Sally. Bu öğleden sonra seninle tanışmak çok güzeldi. Sana bir iş teklif etmek istediğimizi söylemekten heyecan duyuyorum."

Nefesimi tutuyorum, nefesimi verirsem heyecandan çılgık atabilirim diye endişeleniyorum.

Colorado Club'a geldiğimde, hangi işe başvuracağımı bilmiyordum. Özgeçmişim veya kişisel tavsiyem olmadan, elimde pek bir şey yoktu. Ama şehri gezdiğimi ve kulübü duyana kadar kalmayı düşünmediğimi açıkladım. Sally çok anlayışlı davrandı ve garsonluk pozisyonu için değerlendirilebileceğimi söyledi. Maaşı Frank'ın garajında kazandığımdan biraz fazla ve annemin benden aldığı kiranın yarısı kadar bir fiyata personel lojmanında kalabiliyorum. Sanki mükemmel bir fırsat ayağıma gelmiş gibi.

Neden hayır diyeyim ki?

Arkamda bir araba durdu. Verandada döndüm ve Byron'ı kamyonetinde gördüm. Çok nazikti, kulübede kalmama izin verdi, bana kıyafetlerini ödünç verdi. Onun nezaketi mi yoksa akşam ışığının etkisi mi bilmiyorum, ama ilk gördüğümünden daha da çekici görünüyordu. Bu da bir şey ifade ediyor, çünkü dün gece onun Amerika'nın en yakışıklı erkeği olduğuna emindim. Yüzü arabanın camıyla çerçevelenmiş, bir film yıldızı ya da işkence görmüş bir şair gibi görünüyor. Ellerini saçlarının arasına geçirerek doğal dudaklarını vurgular. Küçük bir iç çekiyorum.

"Rosey? Her şey yolunda mı?"

Sally'nin sesi beni kendime getiriyor. "Oh, evet, çok teşekkürler. Ne zaman başlıyorum?"

Byron arabasından inerken ona bakmaktan kendimi alamıyorum. Uzun boylu, geniş omuzlu ve mükemmel vücutlu. Frank'e baktığımda omuzları vücudunun geri kalanına göre çok dar geliyordu, ama Byron'da hiçbir şey uyumsuz değil. Bacakları koyu renk kot pantolonla kaplı ve uzun parmakları kamyonetinin anahtarlarını sıkıca kavırıyor, neredeyse bileklerimde hissedebiliyorum. Göğüs uçları sütyenimin kumaşına sıkışıyor.

Gözlerimiz birbirine kilitleniyor ve sanki onun bakışı içimde bir deprem yaratmış gibi midem altüst oluyor. Birdenbire, az önce teklif edilen işi kabul etmekle ilgili tüm şüphelerim yok oluyor. Star Falls'ta bir süre kalmak istiyorum.

"Yarın saat dokuz otuz mu? Personel konaklama bir hafta daha müsait olmayacak. Bu sorun olur mu?"

Gözlerimi Byron'dan ayıramıyorum. Tam da doğru zamanda eve gelmiş. Ona kalış süremizi uzatabilir miyiz diye sormam lazım.

"Bir çaresine bakarım, sorun değil. Yarın saat dokuz otuzda görüşürüz. Teşekkürler Sally," diyorum aceleyle ve telefonu kapatıyorum.

Byron kulübesine geri dönerken, ben de verandadan dört basamak aşağı iniyorum. "Hey," diyorum, Marty's Market'ten aldığım kahverengi kağıt torbayı kaldırarak. "Kutlama için sıcak çikolata aldım. Bana eşlik etmek ister misin?"

Arkasını döner, yüzünde belirsizlik ifadesi vardır. Birdenbire, hiç tanımadığım birine sıcak çikolata içmeye davet ettiğim için kendimi garip hissedirim. Sadece çok yakışıklı ve... çekici falan olduğu için değil, ama Oregon'daki eski hayatımın dışında nasıl davranmam gerektiğini bilmiyorum. Çok mu arkadaşça davranıyorum? Çok mu hevesliyim? Star Falls'ta tanıdığım tek kişi o. Ve iyi bir adam. Bana karşı iyi davrandı, en azından ona bir içki ikram edebilirim. Değil mi?

Belki de işler böyle yürümüyor. Annem kimseyi karavanımıza almazdı, bu yüzden davet etme konusunda pek tecrübeli değilim. Ama artık Oregon'da değilim.

Omuzlarını silkiyor. "Tabii. Neyi kutluyorsun?" Merdivenlerden kabinime çıkıyoruz.

"Bugün bir iş buldum. Colorado Club'da," derim, heyecanım yeniden kabarıyor. Bunun işten mi, yoksa Byron'ın sıcak çikolatayı kabul etmesinden mi kaynaklandığını bilmiyorum. Heyecanlanacak çok şey var.

"Huh," diyor. "Peki, tebrikler." Etkilenmiş gibi görünmüyor, ama bu benim mutluluğumu gölgelemiyor.

İçeri giriyoruz ve biraz garip bir durum, çünkü aslında Byron'ı kendi evine davet etmiş oldum.

"Neden iki kabin kiraladığını bana hiç söylemedin," diyorum. Dolaptan bir tencere alıp sütle dolduruyorum ve ocağa koyuyorum.

"İkisine de ihtiyacım olabileceğini düşündüm."

Kasten belirsiz mi konuşuyor? İki kulübeye ne için ihtiyacı olabilir ki? Ama burnumu sokmamalıyım.

"Sen de benim gibi misin? Sadece geçici olarak mı buradasın?" diye soruyorum, sohbeti başlatmaya çalışarak.

Byron pek konuşkan biri değil. Ama dün gece boynuma balta saplamadan hayatta kaldığına göre, en azından katil olmadığını düşünüyorum.

"İş için buraya geri döndüm," diyor. "Ama ben de burada büyüdüm."

Çekmecedan tahta kaşığı alıp, süt ısınırken lavaboya yaslanıyorum. Ceketimin fermuarını açmıyorum çünkü nefesimin buharını görebiliyorum, burası o kadar soğuk ki. "Bu harika. Çalışmadığın zamanlarda aileni görebiliyorsun demek."

Sözlerime yüzünü buruşturuyor. Belli ki yanlış bir şey söylemişim. Evde arkadaşlarımı ağırlama konusunda pek iyi değilim, ama iyi olmak istiyorum. Odayı ısıtmak için ısıtıcıları açmaya başlıyorum. "Keşke bunlar zamanlayıcıya bağlı olsaydı. Umarım ısınması uzun sürmez."

"Sıcak çikolatayı verandaya götürelim," diyor. "Böylece içeri girdiğinde farkı hissedersin."

"Bunu daha önce yapmışsın gibi geliyor. Böyle bir yerde büyüdüğün için tüm püf noktalarını biliyorsundur herhalde."

Yine yüzünü buruşturuyor. Süt kaynamadan önce kaç kez daha gaf yapabilirim? Beremi tekrar takıyorum ve bu kadar meraklı olmamaya karar veriyorum. Kupaları alıp, her birine birkaç kaşık kakao karışımı koyuyorum.

"Aslında senden bir ricam var," diyorum. "En azından, sanırım bunu senden istemem gerekiyor."

"Anlıyorum. Sıcak çikolata rüşvet mi?"

Dehşete kapılarak başımı çeviriyorum. "Hayır! Tabii ki değil," diyorum.

Bana gülümser. "Beni rüşvet vermek için bir fincan sıcak çikolatadan fazlası gerekir."

Gözlerimi kısarak, anlaşılmayı daha cazip hale getirmek için ne ekleyebileceğimi düşünürüm. "Marshmallowum olduğunu söylesem ne dersin?"

"Kahretsin," der, ellerini yumruk yapar. "Direnebileceğimi sanmıştım. Neye ihtiyacın varsa, Rosey. Senindir."

Gülüyorum, kısmen aramızdaki gerginlik çözülmüş gibi görüldüğü için, kısmen de o komik olduğu için. Bunu beklemiyordum. Sütü bekleyen iki bardağa da döküyorum. Adımı söyleme şekli kafamda yankılanıyor ve her bardağa marshmallow serpiştirirken yüzümde gülümseme kalıyor. Bardağı benden alırken parmaklarımız birbirine değiyor ve gözlerimiz buluşuyor. Burası başka bir yer olsaydı ve ben dün Frank'i mihrapta terk etmemiş olsaydım, flört ettiğimizi düşünürdüm. Ama bu olamaz.

Yanaklarım kızarır ve o görmesin diye yüzümü çevirip kupamı alırım.

Kabinin kapısını benim için açık tutar ve dışarı çıkarız.

Verandanın çatısından el yapımı ahşap bir salıncak sallanıyor. Byron oturur ve bacaklarını verandanın korkuluğuna uzatır, sanki hayatı boyunca bu kulübede yaşamış gibi. Buraya çok yakışıyor. Giysilerinin renkleri çevredeki ağaçlar ve dağlarla uyum içinde. Sakalının uzamış kısmı, uzunluğunun gösterdiği iki gün yerine on yıldır orada gibi görünüyor. Sağlam ve buraya ait gibi görünüyor, bu da bana güven veriyor, sanki bir süre kalabilirmişim gibi.

"Neye ihtiyacın var, Rosey?" Yolun diğer tarafındaki çam ağaçlarının tepesinden karanlığa doğru bakıyor. Sesindeki mizah kaybolmuş, yerine daha doğal hissettiren bir yoğunluk gelmiş.

Onu, keskin çenesini ve sakalının başladığı yerde biten balıkçı yaka süveterini izlediğimi fark ediyorum.

"Ah evet. Kulübe. Sen... Senin kararın mı bilmiyorum ama mümkünse bir hafta daha kalmak istiyorum. Colorado Club'da personel için konaklama yeri var ama bir hafta boyunca hazır olmayacak. Bu yere ihtiyacın var mı bilmiyorum ama..."

"Kalabilirsin," diyor. "Sorun değil."

Her şey yerine oturmuş gibi görünüyor. Bu kulübe. İş. Neye ihtiyacım olursa, hemen karşımda beliriyor, sanki Star Falls sihirli bir yermiş gibi.

"Harika. Teşekkürler. Bana gecelik ücretin ne kadar olduğunu söylemedin. Senin için daha uygunsa, önceden ödeyebilirim."

"Bana ödeme yapmana gerek yok. Zaten boş kalacaktı." "Ne?"

Sana ödeme yapmam gerek. Bir hafta burada kalacağım."

"Cidden," diyor, hala öne bakarak, sanki bana bakmak istemiyormuş gibi. "Önemli değil. Sadece buraya ihtiyacım olabileceğini düşündüm. Ama

sonunda ihtiyacım olmadı. Senin ihtiyacın oldu."

"Sana ödeme yapmam gerek. Bu konuşma bitmedi."

O, bir kahkaha attı. "Sen öyle diyorsan." Sıcak çikolatasından bir yudum aldı ve cildimde yankılanan ve uyluklarım arasında yankılanan bir uğultu sesi çıkardı. Eğer daha iyi bilmesem, neredeyse bir hırıltı gibi ses çıkarırdı. Bir uzvumun kemirilme tehlikesi altında olduğunu düşündüğüm bir hırıltıdan ziyade, seksi, güçlü bir hırıltı.

"Onaylıyor musun?" diye soruyorum.

"Marshmallowlar büyük fark yaratıyor," diyor. "Aksi takdirde, senden kira talep edebilirdim." Sesi ciddi, ama mizahı geri gelmiş. Belki de bu onun gerçek hali, stoacılık ve mizahın karışımı. Dünyada hiçbir şeyi umursamıyormuş gibi başını geriye yaslar. Onu ilk kez bu kadar rahat görüyorum. Dün gece barda ve hatta bu gece arabasını park ettiğinde, sanki dünyanın tüm yükü omuzlarında gibi görünüyordu. Biraz sıcak çikolata ve bir salıncakla Atlas, gökleri ve yeri yerine oturtmuş.

Birkaç dakika rahat bir sessizlik içinde oturuyoruz. Byron ilk konuşan oluyor. "Babam ben çocukken öldü. Annem yeniden evlendi, taşındı ve kendini yeniden keşfetti. Bu yüzden Star Falls'a geri dönmek... zor. Ziyaret edecek ailem yok."

Ben anlamsız bir sohbet başlatmaya çalışırken, Byron hemen konuya girdi. Yoğun ama garip değil. "Çok üzüldüm," diye cevap veriyorum. "Aileni ziyaret edeceğini düşünmüştüm. Duyarsızca davrandım."

Bana bir bakış attı ve hafifçe başını salladı. "Düşündüğümünden farklı oldu." Birkaç saniye geçti ve onun düşündüğünü anlayabiliyordum. "Dün gece Grizzly's'e gitmeden önce hiç bu kasabaya gelmemiştim. Kendimi uzak tutuyordum."

Dün gece uzak durmuş olsaydı, tanışmamış olacaktık. Marv ve ben gece boyunca Main Street'in aynı bölümünde kalmış olabilirdik. "Çok mu meşguldün?" diye soruyorum.

"Belki," der, sanki bütün gün boyunca ihtiyaç duyduğu bir nefes alır.

"Ya da belki insanlardan kaçınıyordun?"

Bana dönüp bakar. "Düğün elbisesiyle kasabaya gelen kadın diyor."

Gülmeden edemiyorum. "Evet. Şu anda kesinlikle birçok insandan kaçınıyorum. Ama bu kasabada değil."

"Bir şey mi oldu?" diye sorar. Sorunun kasıtlı olarak açık uçlu olduğunu tahmin ediyorum, ama düğünü iptal etmemin nedenini sorduğunu biliyorum.

Derinlemesine sordu, ben de doğrudan cevap vereceğim.

"Beyaz gelinlikle, törenin başlamasına dakikalar kala, durumun gerçekliği kafama dank etti. Ailemi mutlu etmek için sevmediğim bir adamla evlenebileceğimi düşündüm." Neden ona bunu anlattığımı bilmiyorum. O meraklı davranmıyordu. Ama o sırlarını paylaşıyor, bu yüzden benimkileri ona anlatmak da benim için sorun değil.

Hiçbir şey söylemiyor ama ondan herhangi bir yargılama hissetmiyorum.

"O iyi, dürüst bir adam ve onu incittiğimi biliyorum," diyorum. "Ama o onu seven birini hak ediyor."

"Hepimiz bunu hak ediyoruz," diyor Byron fısıldayarak.

"Bunu daha önce fark etmeliydim." Byron'a mı yoksa kendime mi söylediğimi bilmiyorum. Belki de ikimize birden. "Birçok kişinin duygularını incittim ve parayı boşa harcadım. Umarım bir gün bunun en iyisi olduğunu anlar."

"Pişmanlık duymuyor musun?" diye soruyor.

"Hiç." Sesim kararlı, çünkü öyleyim. Düğünü iptal etmek doğru bir karardı. Kaçmanın doğru olup olmadığından emin değilim.

"Peki şimdi ne olacak?" diye soruyor. "Star Falls'ta yeni bir hayata mı başlayacaksın?"

"Belki," diyorum. "Şu anda bir planım yok." "Ama bir işin var," diye hatırlatıyor bana.

"Evet. Strateji geliştirmek için biraz nefes alma sürem var." "Ahh," der bilgece. "Yani ön plan yapıyorsun."

Gülümsüyorum. "Ön plan. Evet, bu hoşuma gitti." Sıcak çikolatadan bir yudum alıyorum. "Peki ya sen? Planın ortasında mısın?"

Yavaşça başını sallar. "Evet, kesinlikle planın ortasındayım." "Bu çok belirsiz," derim, daha fazla ayrıntı istiyorum.

"Ben de planımı önceden paylaşıyorum." Ağzının köşelerinde bir gülümseme belirir. Bu onu daha genç, daha kaygısız gösterir.

Ben güldüğümde, uzaktan bir uluma sesi duyulur.

"Kurtların dikkatini çektin," diyor. Bakışlarımız buluşuyor ve gözlerinde beklemediğim bir sıcaklık var. "Benimkini de."

Midem altüst olur ve bakışlarımı kaçıyorum. Artık Byron'ın benimle flört ettiğine şüphe yok ve midemdeki heyecan, bunun hiç de umurunda olmadığını söylüyor. Neden olsun ki? Frank'le geçirdiğim son iki yıl... moral bozucuydu. Flört yoktu. Heyecan yoktu. Aramızda aşk yoktu.

"Dikkatini çekmek iyi bir şey mi?" diye soruyorum.

Derin bir nefes aldı. "Bunu sadece Tanrı bilir. Sen az önce bir adamı mihrapta terk ettin ve ben... Benim de başım dertte." Yüzünde yavaşça bir gülümseme belirdi. "Ama harika sıcak çikolata yapıyorsun. Bu kesin."

SEKİZ

Rosey

Colorado Club'daki üniformalar, Frank'in garajında giymek zorunda olduğum gri polyester tulumlarla hiçbir ortak yanı yok. Onlara bakmak bile beni kaşındırırdı. Şu anda giydiğim hiçbir şey, Eugene Auto Sales üniforması gibi alev makinesine dayanamaz. Sade siyah pantolon takımım - siyah pantolon, dar beyaz gömlek ve siyah yelek - yanmaz olmayabilir, ama hiç de sade gelmiyor. Kendimi bir restoranın garsonu değil, müşterisi gibi hissediyorum.

"Harika görünüyorsun," diyor yanımda giyinen, düz siyah saçlı kız.

"Teşekkürler. Sen de. Takım elbiseler güzel, değil mi?"

Bugün işe başlayan üç kişiyiz. Tek başıma olmadığım için mutluyum. Bob Kız sesini alçaltıyor. "Hugo Boss'un tasarladığını duydum."

Hugo Boss'un kim olduğunu tam olarak bilmiyorum, ama güzel kıyafetler yaptığı kesin.

"Dokunuşu..." Kumaş cildime yumuşak geliyor ve sanki benim için özel olarak dikilmiş gibi tam oturuyor. Kıyafet süslemesiz ama kendimi seksi hissettiriyor. Güzel. Düğün gününden daha güzel. Ama aynı zamanda çok rahat hissediyorum, çünkü bana çok iyi oturuyor. Bu üniforma, buraya ait olduğumu hissettiriyor. Uygun olduğumu.

"Sofistike," diyor. "Sanırım milyarderler garsonlarının pahalı görünmesini istiyorlar."

"Milyarderler mi?" diye soruyorum.

"Evet, bilirsin, burada kalacak misafirler."

Ne demek istediğini anladığımı ima ederek başımı sallıyorum. Burası bir otel. Herkesin milyarder olacağı anlamına gelmez.

"Ben sadece koca bulmak için buradayım," diyor soyunma odasının diğer tarafındaki kadın. "Milyarderleri de kabul ettiklerini duydum. Benim için sorun olmaz."

O ve diğer kız gülüyorlar. Bir şeyi kaçırıyormuşum gibi hissediyorum.

"Milyarder ne demek?" diye soruyorum. Bu, şu anda kafamda olan beş sorudan en bariz soru gibi görünüyor.

"Bilirsin, bankada yüz milyon dolardan fazla parası olan biri," diyor Bob Kız. "Bu arada, ben Akira. Bu da Eden." Kocasını arayan kıza başını sallıyor.

"Ben Rosey."

"Nerelisin?" diye sorar Eden. "Çünkü Star Falls olmadığını biliyorum."

Nasıl bu kadar emin olduğunu anlamadan gülümsüyorum. "Oregon."

"Oh, yani sen de iş için mi geldin?" diye sorar Akira. "Özel üye tatil köyü" yazısını görür görmez valizlerimi topladım."

"Özel üye tatil köyü mü? Burası bir otel sanıyordum?" diye sorarım.

"Üye değilsen buraya gelemezsin," diyor Akira. "Başvurman, kabul edilmen, üyelik ücreti ödemen gerekiyor. Bütün bir süreç var."

Vay canına, bu çok... tuhaf geliyor. "Yani... otel değil mi?" diye soruyorum, onay bekliyorum.

"Öyle," diyor Akira. "Ayrıca kulübeler ve dağ evleri de var. Bazıları satılık, bazıları kiralık. Ama buraya sadece üyeysen girebilirsin."

Eden'in gözleri fal taşı gibi açılır. "Ve tahmin et ne oldu? Yıllık üyelik ücreti yüz elli bin dolar. Bunu karşılayabilmek için zengin olman lazım. Umarım içlerinden bazıları bekardır."

Yılda yüz elli bin dolar mı? Sadece buraya gelebilmek için mi? Bu delilik. "Yani her şey dahil gibi mi?" diyorum. Garajdaki kızlardan biri balayı için Jamaika'da her şey dahil bir otele gitmişti. Oraya vardığınızda her şey ücretsizdi. O ve kocasının hayatlarının en güzel zamanını geçirdiklerini söylemişti.

"Tam tersi," diyor Akira, Colorado Club hakkında benim bilmediğim her şeyi biliyor gibi görünüyor. "Üyelik ücretini ödedikten sonra, diğer her şey için de ödeme yapman gerekiyor. Yani içecekler, yemekler, odan... her şey."

"Anlamıyorum," diyorum. "Neden böyle bir şey yapasın ki? Neden Aspen'e gidip, buraya gelmek için yılda 150 bin dolar harcamayasın?"

Akira sadece gülüyor. "Çünkü buraya gelenler sadece kendileri kadar zengin insanlarla kaynaşmak istiyorlar. Kayak pistlerini kendilerine saklamak istiyorlar. Her menüde havyar olmasını istiyorlar. Hugo Boss giydirilmiş garsonlar istiyorlar. Milyonerler Aspen'e gider. Milyarderler Colorado Club'a gelir."

"Pazarlama departmanında bir iş bulmalısın," diyor Eden. "Burayı VIP'ler için cennet gibi gösteriyorsun."

"Öyle zaten. Cennetin iple çevrilmiş bir bölümü."

"Ve biz burada çalışacak kadar şanslıyız," diyorum gülerek.

"Zengin kocalar bulup kendimiz de misafir olana kadar," diyor Eden göz kırparak.

"Gerçek büyük balığın bu yerin sahibi olduğunu duydum. Anlaşılan o ki, o bir multimilyarder," diyor Akira.

"Ve şüphesiz yüz yaşında," diyorum.

"Daha da iyi!" diyor Eden ve kahkahalara boğuluyor. "Tek sorun, onun burada hiç bulunmayabileceği. O kadar zengin biri muhtemelen burayı işletmek gibi işlerle uğraşmaz."

"Görünüşe göre bu adam burada," diyor Akira. "Resepsiyon görevlilerinden biri onun eşcinsel olduğunu düşünüyor. Ya da öyle olmasını umuyor. Görünüşe göre spor salonunda çok vakit geçiriyor. Herkesin dediğine göre oldukça iyi bir vücudu var."

"Yüzük takıyor mu?" diye soruyor Eden. "Kaç yaşında? Ayrıntılara ihtiyacım var. Kesinlikle eşcinsel mi? Esnek mi?"

"Esneklik mi?" diye soruyorum, ne demek istediğini anlamadan.

"Biseksüel mi?" diye sorar Eden. "Bunu halledebilirim."

"Gitmemiz lazım," diyorum, bu konuyu daha fazla uzatmak istemediğimden. "Hazel ile lobide buluşacağız. Belki turumuzda işletme sahibini görürüz."

"Onu görürsem, o anda evlenme teklif edebilirim," diyor

Eden. "İşini kaybetmek için harika bir yol gibi görünüyor," diye cevap veriyorum.

Eden bir şeyler mırıldanır ve soyunma odasından çıkarız. Turumuza başlayacağımız söylenen ana lobiye doğru yöneliriz.

"Ben Hazel," diyor uzun boylu siyahi bir kadın. "Bugün sizin oryantasyonunuzu ben yöneteceğim. Üniformanızla ilgili herhangi bir sorun varsa, e-posta ile gönderilen formu doldurun."

Akira elini kaldırır. "Henüz açılmadık ve etrafta misafir yok, neden üniforma giyiyoruz?"

Hazel, sinirini büyük ölçüde gizliyor. Bu soruyu yüzlerce kez sorulduğu için bıktığı mı, yoksa sadece soruları sevmediği mi belli değil. Her halükarda, Akira bunu fark etmiyor gibi görünüyor.

"Üye alanlarında bulunuyorsanız, her zaman üniforma giymelisiniz. Mazeret kabul edilmez. Evet, eğitim alıyorsunuz, ama başlangıçta nasıl devam etmek istediğimizi anlamanız en iyisidir. Üniforma, profesyonellik ve hizmet anlayışını oluşturmaya yardımcı olur." Başka soru almaz. "Bir turla başlayacağız ve size tesis hakkında ve üyelere ve hizmete yaklaşımımızla ilgili beklentilerimiz hakkında bazı bilgiler vereceğim." Bir süre durup hafifçe yüzünü buruşturur. "

Yol boyunca sürpriz sınavlar olacak. Şok olmaması için önceden söylemek istedim."

"Bizi sınavacak mısınız?" diye sorar Eden.

"Evet. Üyelere sunduğumuz hizmet, tüm tatil köyünde tutarlı bir şekilde birinci sınıf olmalıdır, bu nedenle tüm personelin temel operasyonel bilgileri paylaşması beklenir. Testler, tutarlılığı ve anlayışı sağlamamıza yardımcı olur. Ayrıca üst yönetimin ne kadar iyi iletişim kurduğunu anlamamıza da yardımcı olur."

Ne dediğini tam olarak anlamadım, ama sadece üç dakika geçmesine rağmen gerçek bir baskı hissetmeye başladım.

Hazel bize bir adım daha yaklaşır. "Bakın, sizi yakalamaya çalışmıyoruz. Amacımız bu değil. Sadece tesisi iyi tanımanızı ve üyelerle doğru şekilde iletişim kurabilmenizi istiyoruz. Kayak pistlerinin ne zaman açıldığını bilmek isterlerse, *"Teleferikler 24 saat hizmet vermektedir ve istek üzerine yeşil, mavi ve kırmızı pistlerde aydınlatma sağlanmaktadır"* diyebilmenizi istiyoruz.

"Yani, menüyle ilgili sorular gibi değil mi?" diye sorar Akira.

"O da olacak, ama buradaki üyeler sizden büyük beklentileri olacak, bu yüzden tatil köyünün tamamını bilmeniz gerekecek."

Zengin oldukları için sanırım. Ne kadar zengin olurlarsa, o kadar fazla güçleri olur. O kadar fazla beklentileri olur. Frank'in zengin olduğunu hep düşünmüşümdür, ama evi harika bir mahallede olsa da ve markette fiyatlara bakmasa da, burayı rezerve etme şansı için yılda 150 bin dolar harcayabilecek kadar zengin değildi.

"Korkmana gerek yok," diyor Hazel. "Birçok senaryo üzerinde rol yapacağız ve her şeyin bir çözümü var." Gülümsemesi sıcak ve cesaret verici, ama korkmamak *elde* değil. Frank'in bayisinde servis için arabaları kontrol etmek, iki yıldır yaptığım bir işti. Gözüm kapalı yapabilirdim. Sadece birkaç tıklama, isim ve adresi doldurmak ve ekrandan okuduğum birkaç soruyu müşteriye sormak yeterliydi. Bu çok daha karmaşık görünüyor.

"Buradan başlayalım," diyor Hazel, dikkatini lobinin ortasındaki yuvarlak, cilalı masanın üzerindeki devasa çiçek aranjmanına çevirerek. "Bir üye sana aranjmanda hangi çiçeklerin olduğunu sorabilir."

Tanrım, şimdi hepimiz çiçekçilik eğitimi de mi alacaktık?

"Burada veya tesisin başka yerlerinde bulunan farklı aranjmanları bilmenizi beklemiyoruz, ancak resepsiyonda her zaman tam bir liste bulunmaktadır.

. O yüzden tek söylemeniz gereken şey, 'Yerel bir çiçekçi kullanıyoruz. Size tüm detayları verebilirim.' Sonra bu talebi amirinize bildirirsiniz ve ya siz ya da amiriniz detayları alır ve üyeye iletir. Resepsiyonda, üyenin konaklama yeri için aynı veya farklı çiçeklerden oluşan bir aranjman sipariş etmesini sağlayan, taranabilir QR kodu bulunan güzel bir kartta bu bilgiler yer alır. Anlaşıldı mı?"

Bu misafirlerin bizden, benden ne beklediklerini fark edince yutkunuyorum.

"Konukların ortalama konaklama süresi ne kadar?" diye sorar Akira. "Onları tanıma fırsatımız olacak mı?"

Hazel gülümser. "Burada kalan kişilere *üye* diyoruz. Ya da *üyeler ve misafirleri*. Yani, tesiste kalıyorsanız, ya üye ya da bir üyenin misafirisisiniz. İnsanların buraya ait olduklarını hissetmelerini istiyoruz. Burası onların evlerinden uzaktaki evleri. Hatta, bazı üyeler burada kendi kulübeleri olacak."

Biraz şok olmuş gibi görünüyoruz, çünkü Hazel gülümsüyor. Yine. Belki bu sefer biraz fazla geniş bir gülümsemeyle. "Alışmak biraz zaman alacak, ama sizi işe aldık çünkü hedeflediğimiz hizmet düzeyini sağlayabileceğinizi biliyoruz."

"Bu çok fazla," diyor Eden. "Ama acı yoksa kazanç da yok. Muhtemelen bu yerin sahibini de bilmemiz gerekecek, değil mi?"

"İlk gününüzde sizi fazla yüklemeyeceğiz. Bugün, tesisin düzenini anlayabilmeniz için tura odaklanacağız."

"Kulağa hoş geliyor," diyorum, Eden bu işi kabul etmesinin gerçek nedenini açıklamadan önce.

"Turumuzun ilk durağı dört ana restoranımız. Her birinin atmosferindeki farkı hissedeceksiniz. Üçünüz de öncelikle Autumn'da çalışacaksınız, ama üyelerimize uygun tavsiyelerde bulunabilmeniz için tüm restoranları tanımanız önemli. Rezervasyonlara ve personel sayısına bağlı olarak, zaman zaman diğer restoranlarda da görev almanız gerekecek."

Hazel'ı koridorda takip ediyoruz, birkaç basamak inip gezimizin ilk restoranı olan Blossom'a giriyoruz. Restoranın kabinleri pembe kadife kaplı ve renk düzeni, tavandan tabana pencerelerin ötesindeki gri mavi gökyüzüyle güzel bir kontrast oluşturuyor. Restoranda yürürken, personelin bizimle aynı kıyafetleri giydiğini fark ediyorum. Sanırım üyeler geldiğinde hepimiz arka planda kaybolacağız.

Burası, daha önce ziyaret ettiğim yerlerden çok farklı bir dünya gibi geliyor. Frank ile evlenseydim, Colorado Club gibi yerlerin varlığından haberdar olmazdım. Çok zenginlerin garsonlarının normal garsonlarla aynı kıyafetleri giymediğini bilmezdim. Sanki başka bir gezegende uyanmışım gibi hissediyorum. Burası Oregon'dan çok uzak bir dünya. İki günden biraz fazla süredir bulunduğum bir kasabada, bir saatten az süredir tanıdığım insanlarla çevriliyim. Tek düşünebildiğim, dünyayı bu kadar az tanıdığım halde nasıl evlenip geleceğimi sağlamlaştırmaya çalıştığım.

Eden etrafına bakınıyor, muhtemelen Colorado Club'ın zengin, eşcinsel sahibini bulmaya çalışıyor.

"İşte Blossom'dayız. Burası bizim lüks restoranımız. Bazı üyelerimiz her zaman burada yemek yemek isteyecek, ama çoğunun haftada bir veya iki kez geleceğini düşünüyoruz."

Masalar çok dağınık ve mekan küçük görünüyor. Ama yine de, karşılaştıracak pek bir şeyim yok. Sadece Frank ile akşam yemeğine çıkmıştım ve o da en iyi bifteği yemek istiyordu. Kaliteli yemekler pek onun tarzı değildi. Hazel şefler ve menü hakkında konuşmaya devam ediyor ve ben de zihnimde hepsini ezberlemeye çalışıyorum. Keşke cep telefonum olsaydı da not alabilseydim, ama vardiyada kişisel telefon bulundurmak kesinlikle yasak.

"Takım elbiseli adamı gördün mü?" Eden, Hazel'ı mutfığa doğru takip ederken fısıldıyor. Ben Hazel'a odaklanmıştım, *fois gras*'ı doğru telaffuz etmeyi nasıl hatırlayacağımı düşünüyordum.

Eden başını çevirir ve ben de onun bakışını takip ederim. Üç adam ters yönde yürüyor, bu yüzden sadece sırtlarını görebiliyorum. Byron'ın komşusu olmak beni gerçekten etkiledi. Yemin ederim, onu her yerde hayal ediyorum. Ortadaki adam da yaklaşık aynı boyda ve aynı geniş omuzlara sahip.

"Ortadaki adam mı?" diye soruyorum. Geniş omuzlarının yanı sıra, güzel bir poposu da var. Byron'ın poposunu fark etmemiştim, ama onu bir dahaki sefere gördüğümde kontrol etmeyi aklımın bir köşesine yazıyorum. Belki de bu gece olur. Düşünecek başka onca şey varken neden kafamı onunla dolduruyorum, bilmiyorum. Ailesinden bahsederken ne kadar açık olduğunu düşünmeye devam ediyorum. Sanki zaten yakın dostlarmışız gibi. Annem bize her zaman kendimizi saklamamız gerektiğini söylerdi, *aile içinde kalmalıydık* derdi. Byron'la daha önce hiç ruhumuzu açtığımız bir konuşma yapmamıştım, ama onunla bu tamamen doğal geldi.

Kafasını sallıyor. "Soldaki. Sence sahibi o mu?"

Omuz silkiyorum. Eden'a, zengin olduğu için bir adamla evlenmenin onu mutlu etmeyebileceğini söylemek istiyorum, ama bunun bir anlamı olmadığını biliyorum. Belki onun için yeterli olacaktır. Benim için yeterli olmazdı. Oregon'da yaşamak zorunda olduğumu düşündüğüm hayattan kopmuşken, benim için neyin yeterli olacağını bilmiyorum. Ama Star Falls, bunu anlamaya başlayacağım yer olabilir.

DOKUZ

Byron

Burada olmamalıyım. Ateşle oynuyorum, tehlikeyle dans ediyorum, metafor ne olursa olsun. Kalkıp, sıcak çikolatamı içeri götürmeli ve bazı telefonlara cevap vermeli ya da maçı izlemeliyim. Rosey Williams'ı beklemek için ön verandamda durmak dışında, kelimenin tam anlamıyla her şeyi yapmalıyım.

Ama buradayım.

Bugün kulüpte onu gördükten sonra, asistanımdan garsonların üniformalarını onayladığım zamanı bana hatırlatmasını istedim. Sade siyah bir pantolon takımının bu kadar kışkırtıcı olacağını beklemiyordum. Belki de üniformayı bu kadar müstehcen gösteren, onu giyen *kişiydi*. Rosey çok seksi görünüyordu, saçları yukarı toplanmıştı ve boynuna kolayca erişilebiliyordu. Bir de yeğin vücuduna yapışması, kıvrımlarını ve ince belini vurgulaması vardı. Bugüne kadar üniformaları hiç fark etmemiştim. Rosey'i üniformasıyla görene kadar.

Dün ona neden ailemin geçmişini anlattığımı bilmiyorum. Nedense onunla paylaşmak istedim. Tabii ki tüm hikayeyi anlatmadım. Colorado Club'ın sahibi olduğumu falan söylemedim.

Ona söylemediğim için kızacak mı? Kızmaya hakkı yok tabii. Yani, birbirimizi pek tanımıyoruz. Ama sanki tanıyormuşuz gibi geliyor. Ya da... tanınmalıyız. Belki de ona söylemem gerektiğini hissedeceğini umuyorum. Ona bir şey borçluymuşum gibi... Ne için? Bir fincan sıcak çikolata içip sohbet ettik diye mi?

Saçmalıyorum.

Hiç bu kadar kendimi sorgulayan ve şüpheyeye düşen biri olmadım. Ne işimde, ne de kadınlarla ilişkilerimde. Rosey neden beni bu kadar etkiledi?

Otobüs ana yolda durur, beni yolun sonunda indirmek için ve ben utanç verici bir hevesle kapının açılmasını izlerim. Rosey kapıda belirir, şoföre teşekkür eder ve yola iner. Kendi kendine gülümsüyor ve bu beni de gülümsetir. İki gün önce nişanlısını terk etti ve şimdiden soğuk Colorado havasında gülümsüyor. Bu Star Falls Etkisi mi?

"Hey," diyor beni görünce, botlarım verandanın korkuluğuna dayanmış. "Biraz daha sıcak çikolata ister misin?"

"Beni bağımlı yaptın," diyorum. "Sen de ister misin? Süt hala tencerede sıcak."

Gülümsemesi bir tarafa kayıyor ve başını sallıyor.

Ayağa kalkıp ona bir battaniye atıyorum. Verandamda salıncak yok, sadece bir bank var. "Oraya gir. Bu gece hava soğuk."

İçkisini getirip geri döndüğümde, yeşil kareli battaniye çenesine kadar çekilmiş.

"Otobüste paltomu çıkarmalıydım," diyor. "Böylece faydası olurdu."

"İçeri girmek ister misin?" diye soruyorum.

İçkisini almak için uzanır. "Hayır, bu beni ısıtacaktır." Kupa bardağa bakar. "Marshmallow yok mu?"

"Bu gece hiçbir şey istemiyorum," derim ve yanına otururum. Asistanıma bugün market siparişime sıcak çikolata ve süt eklemesini söylediğimi bilseydi. Gary, rutindeki bu küçük değişiklikten aşırı heyecanlandı ve marshmallow da dahil olmak üzere başka şeyler önermeye başladı. Her hafta bana aynı market siparişini getiriyor. Ona sadece sıcak çikolata ve süt istediğimi söylediğimde, sanki en sevdiği oyuncağını elinden almışım gibi oldu. Zavallı adam, görünüşe göre dünyanın en sıkıcı adamının asistanı.

"Seni oraya götüreceğiz." Battaniyeyi ikimizin bacaklarını da örtecek şekilde çekiyor ve otobüsten indiğinden beri hava birkaç derece ısınmış gibi görünse de ona izin veriyorum. "Taşınmam için bir haftam var. Ben gitmeden önce mükemmel bir fincan hazırlayabileceksin."

Artık komşum olmayacağı düşüncesi midemi burkuyor. Kendimi azarlıyorum. Taşınması iyi bir şey. Artık tehlikeyle dans etmek yok. Artık yanımdaki kabindeki kadın seksi diye aptalca riskler almak yok. Star Falls'a çalışmak için geldim, çalışanlarla yatmak için değil. Odaklanmam lazım.

Öyleyse neden hâlâ burada oturuyorum?

"İlk günün nasıldı?" diye soruyorum.

"Biraz bunaltıcı." Diye iç geçirir ve ben onun sorununu çözme, onunla mücadele ettiği her ayrıntıyı öğrenip durumu iyileştirme dürtüsü duyarım. "Her şey çok karmaşık görünüyor. Hiç otelde çalışmadım, hayır, otelde değil, *tatil köyünde*." Gülüyor. "Misafirleri *misafir* olarak adlandıramayacağımızı biliyor musun, çünkü bu onlara evlerinde olmadıklarını hissettirebilir. Onlar *üye*." Çığlık atıyor. "Ve görünüşe göre *üyeler* e

yüz elli bin dolar ödüyorlar... Aslında bunun onlara ne kazandırdığını tam olarak anlamıyorum. Orada kalmak için daha fazla para ödeme imkanı mı? Çok çılgınca. Bütün o para." Gerçekten anlamıyormuş gibi başını sallar. "Hayal edebiliyor musun?"

Cevap vermediğimde başını bana doğru çevirir.

"Bence çok paraya sahip olmanın kendine özgü zorlukları var," diyorum, açıkça yalan söylemek istemediğim için. Ona gerçeği söylersem, aramızdaki ilişkiler değişir. Sonuçta ben onun patronuyum. "Tıpkı parasız olmak gibi."

"Sanırım. Yani, süper zenginlerin farklı endişeleri vardır herhalde. Ama ben şampanya sorunlarını gıda güvensizliği ile her zaman seve seve değiştiririm." Bunu sanki deneyimlediği bir şeymiş gibi söylüyor, bu da beni durumu düzeltme konusunda derin bir istekle dolduruyor.

Yine ormana dönüyor ve birkaç saniye sessizce oturuyoruz.

"Paranın mutlaka mutluluk getirdiğini düşünmüyorum," diyor. "Anlıyor musun? Bence parayla mutlu olabilirsiniz, parayla mutsuz da olabilirsiniz."

"Doğru," diyorum, çünkü gerçekten bir şey söylemek istemiyorum. Sadece onun söyleyeceklerini dinlemek istiyorum.

"Frank, eski nişanlım, parası vardı. Colorado Club kadar zengin değildi, ama çok rahat bir hayatı vardı. Benim için ve muhtemelen kasabamızdaki çoğu insan için o zengindi."

"Ama mutlu değildi?"

"Hayır," diyor. "Bence mutluydu. Sadece onunla mutlu olabileceğimi sanmıyorum."

"Peki onunla para için mi evleniyordun?" Umarım sesimdeki keskinliği duymamıştır.

"Hayır," diyor, sesi neşeli, sanki sorumdan rahatsız olmamış gibi. "En azından benim için değil. Sanırım ailem için bir güvenceydi. Frank nazik ve cömerttir, annem onu sever. Üç kız kardeşim var... diyelim ki ben en büyüğüm ve en mantıklıyım. Frank onlardan birine iş verdi. Güvenli, güvenilir bir gelecek vaat ediyordu."

"Ama onunla evlenmedin."

Derin bir nefes aldı. "Yeterli değildi. Onu sevmiyordum." İçkisini bir yudum aldı. "Ve dürüst olmak gerekirse, onun benimle her anlamda ilgilenmesi önemliydi. Tanışmadan yıllar önce satın aldığı evde yaşayacaktım

Yıllar önce tanışmadan önce satın aldığı evde yaşayacaktım. Onun garajında çalışıyordum. Onun hayatına girmiştim. Bu onun için işe yarıyordu. Ona kontrol hissi veriyordu."

"Bence bu senin için... kısıtlayıcı olabilir."

Nefesini tutar ve yanımda vücudunun hareket ettiğini hissederim. "*Kısıtlayıcı*. Oregon'da tam olarak böyle hissediyordum. Sanki bir kutunun içinde yaşıyormuşum ve her kenarını, her köşesini hissedebiliyormuşum gibi. O kutunun her santimini biliyordum ve Frank ile evlenirsem, tek bileceğim şey o olacaktı." İçkisini yudumlar. "Saçma geliyor."

"Hiç de saçma gelmiyor bana." Ona söyleyemem ama hayatını anlatış şekli bana şiirsel geliyor. Ve biraz da hüzünlü.

"Annem kesinlikle saçma davrandığımı düşünürdü. Sanırım bu yüzden Oregon'a dönmedim ve Star Falls'ta kaldım."

"Nişanlının yüzünden değil, annen yüzünden mi?"

Sanki sorumu gerçekten düşünüyormuş gibi duraksıyor, sanki sorduğum soru önemliymiş ve üzerinde iyice düşünmek istiyormuş gibi. Konuşma şeklimiz, sanki birkaç gün değil, yıllardır tanışıyor muyuz gibi. "Frank onun için bir yemek bileti gibiydi. Frank ailede olduğu sürece kira veya faturalar konusunda asla endişelenmesi gerekmeyeceğini biliyordu." Az önce itiraf ettiği şeyden hoşlanmamış gibi, fincanına bakıyor.

"Senin, Frank'in hepinizle ilgilenmesini bekliyordu." "Bence bu onun beklentisiydi."

"Ve o da sizi gerçekten sevdiği için bunu yapmaya hazır mıydı?"

Gözleri fincanına sabitlenmiş durumda. "Kendimi çok kötü hissediyorum. Öylece gittim. Onun gözlerine bakıp hislerimi söylemeliydim. Bunun yerine, uçağa binerken ona bir mesaj attım. Eğer kalırsam annemin beni zorlayacağını biliyordum. Onunla evlenemeyeceğime karar verdiğimde, geri dönüş yoktu. Onunla evlenseydim, hayatımın geri kalanında ona ve anneme kızgın olurdum."

"Annene Frank ile evlenmek istemediğini söyleyemez miydin?"

Kupasının kenarını parmaklarıyla oynuyor. "Öyle düşünürsün, değil mi? Sorun şu ki, annem istediğini elde edemezse beni suçlu hissettirmeyi çok iyi bilir." Kupasına bakıyor. "Bana bencil ve düşüncesiz olduğumu, Frank kadar iyi birini bir daha bulamayacağımı söylerdi." Annesi haklı olabilirmiş gibi yanağını ısırtıyor. Ona doğruca yaklaşıp, doğru şeyi yaptığını söylemek istiyorum. Ama ben bu kadına neyim ki?

"Senin mutluluğundan çok *kendi* mutluluğuyla ilgileniyor gibi görünüyor," diyorum. diyorum.

"Garip, ondan uzaklaştıkça onu daha farklı görüyorum.

Her zaman, ailemizin ayakta kalması için ne gerekiyorsa yaptığını düşünmüştüm. Ama şimdi, ailemizin ayakta kalması için bana istediği *her şeyi* yaptırdığına inanıyorum."

Kupamı korkuluğa koydum. "Bazen ebeveynler çocuklarına ne kadar baskı uyguladıklarının farkında olmazlar," dedim. "Ya da bunu düşünmezler." Babam öldükten sonra yıllarca, kumar borçlarını ödemek için aile çiftliğine birbiri ardına kredi çektiğini bilerek geceleri nasıl uyuduğunu merak ettim. Sonunda, bizim hakkımızda hiç düşünmediğini fark ettim. O sadece kendini düşünüyordu.

"Sence ben bencil miydim?" diye sordu.

"Hayır." Sesim boğuk çıkıyor. "İstemediğin bir gelecekte kaçmışsın gibi geliyor. Bu bencillik değil. Kendini koruma."

"Aynen öyle hissediyorum." Yüzümü, hafızasına kazımak istercesine inceliyor. "Sanki sen de o hissi biliyormuşsun gibi konuşuyorsun."

Nefesimi veriyorum. "Evet, istemediğim bir gelecekte kaçmak konusunda bir iki şey biliyorum."

"Star Falls'u istemiyor muydun?"

"O zaman istemiyordum," diyorum. "Şu anda, olmak istediğim başka bir yer yok." Gözlerimiz birbirine kilitlenir ve ona uzanıp dudaklarımı dudaklarına bastırmak isterim. Bugün erken saatlerde, hatta bu akşamın erken saatlerinde, Rosey'i öpmek yapmam gereken son şey, istemem gereken son şey olduğu açıktı. Ama şu anda, tüm netlik kaybolmuş ve zihnim sisle ve *onunla* doludur. Önümdeki kadını öpmemem için tek bir neden bile düşünemiyorum.

"Üşüdün mü?" diye soruyor, ben onun kupasını alıp benimkinin yanına koyarken.

Kafamı sallayıp yüzünü avuçlarım. "Sen üşüdün mü?"

Dudaklarını ısırtıyor. "Bu muhtemelen kötü bir fikir, ama şu anda seni öpmek istiyorum."

"Haklısın, muhtemelen kötü bir fikir." Ellerimi yüzünden çekiyorum, ama o avuçlarını ellerimin üzerine koyuyor ve geri getiriyor.

"Ama yine de bunu yapmanı istiyorum."

Birkaç saniye daha birbirimize bakıyoruz. Neden burada olup Rosey'nin mavi gözlerine bakmanın kötü bir fikir olduğunu hatırlamaya çalışıyorum, ama zihnim

boş. Tek görebildiğim o.

Öne eğildim. Yağmur sonrası çam ormanı kokuyordu. Parmakları göğsümü okşadı ve bana dokunduğunu hissedince tüm vücudum gerildi. Bir parçam ona direnmem gerektiğini biliyordu, çünkü onun dokunuşuna kendimi kaptırırsam, işim biterdi. Daha önce hiç böyle hissettiğimi hatırlamıyorum. Belki de New York'ta bu daha kolay olduğu içindir. Tüm kurallar önünüzde durur: Bir randevuya gidersiniz. Öpüşürsün, öpüşmezsın. Ve sonra işler yolunda gitmezse, tekrar şehrin içinde kaybolabilirsin. Star Falls'ta işler o kadar basit değil.

Rosey, sanki benden bir şey istermiş gibi yüzünü hafifçe kaldırır ve aniden bu kadını öpmemem gerektiğini hatırlarım. Colorado Kulübü. Ben onun lanet patronuyum.

Ben onun lanet patronuyum ve o bunu bilmiyor.

Ona söylemeliyim, bir şey demeliyim. Bilmesi gerekiyor. Ama dikkat çekmemeye, odaklanmaya çalışıyorum. Rosey'i öpmek planımın bir parçası değildi.

Bir yerlerden gelen çığlık gibi bir ses bizi keser ve ayrılırız, ellerim yüzünden düşer, nefeslerimiz hala soğuk gece havasında karışır. Bu sesi hayal ettiğimi düşünmeye başlarken, Rosey - nefes nefese, göğsü zaten inip kalkarken - "Duydun mu? Kurt muydu?" der.

Vahşi doğaya doğru dönüyorduk, ama onu tamamen bırakamazdım. Elim kolundan aşağı kaydı ve elini avucuma aldım. "Kurt sesi gibi gelmedi."

Uzun tüylü beyaz bir kedi, hiçbir yerden gelip verandanın korkuluğuna atlamadan hemen önce, uluma sesi tekrar duyulur.

"Siktir!" diyorum. "O nereden geldi?"

Rosey yanımda gülmeye başlar. "O zaman kurt değil." "Kurtlardan çok daha korkutucu."

"Byron, bu gördüğüm en tüylü kedi. Korkutucu bir yanı yok." Elini uzatarak öne eğilir. "Gel buraya kedicik. Kimin kedisin? Beth ve Mike'ın kedisi mi?"

"Hiçbir fikrim yok. Ama Beth ve Mike şehrin diğer tarafında yaşıyor, o yüzden sanmıyorum."

"Belki de onu beslemeliyiz."

"Bu sadece kalmasını teşvik eder."

Ben bunu söylerken, sanki tam da onun planıymış gibi gülümser.

"Ama bu başkasının kedisi," diyorum, sanki kedinin burada kalmasını istemememin gerçek nedeni buymuş gibi. "Onu çalarsan, eminim ki onu özleyeceklerdir"

"

Rosey gözlerini kısarak bana bakar. "Niyetinin onurlu olduğundan emin değilim."

Gülümsüyorum. "O kedi bizi bölmeden önce ne düşündüğümü bilseydin, niyetimin onurlu olmadığını *anlardın*."

Yanaklarına yayılan kızarıklığı izlemekten keyif alıyorum. Kediye bakıyorum, Rosey'e bakıyor, sanki onun burada yumuşak kalpli olduğunu biliyormuş gibi. Yanılmıyor.

Kedi, korkuluktan Rosey'nin bacaklarının yanındaki yere atlar ve kot pantolonuna sürtünmeye başlar. Onu suçlayamam. Bir dakika önce ben de aynı şeyi yapmaya hazır değil miydim?

"Hep bir kedi istemişimdir," diyor. "Ama karavanımızda hepimize yetecek kadar yer yoktu, bir evcil hayvana yer kalmazdı." Kedinin çenesinin altını kaşıyor ve kedi Bugatti gibi mırlamaya başlıyor.

"Çok gürültülü," diyorum.

Rosey gülüyor. "Kıskandın mı?" diye soruyor. "Çenenin altını gıdıklamamı ister misin?"

"Bana istediğin her şeyi yapabilirsin," diye cevap veriyorum.

"Bunu sonraya bırakalım," diyor, elimi bırakıp ayağa kalkıyor. "Yarın erken vardiyam var. İkinci günümde patronumu kızdırmak istemem."

"Evet, bu çok kötü olur."

Gülüyor, ama nedenini tam olarak anlamıyorum.

Gitmesini istemiyorum ama birbirimizi pek tanımıyoruz. Kalmasını bekleyemem. Kedi onu kabine kadar takip ediyor ve ben burada oturup, neredeyse hiç tanımadığım birine nasıl öpüşmek üzere olduğumu ve bir dahaki sefere kendimi durdurabilecek miyim bilmediğimi düşünmekten başka bir şey yapamıyorum.

ON

Rosey

Eden, Akira ve ben soyunma odasından çıkıp Colorado Club'da ikinci günümüzün eğitimi için lobide Hazel ile buluşmaya hazırlandığımızda, heyecan tüm vücudumu kaplar. İşten sonra Byron'ı tekrar görmeyi umuyorum. Bir haftadan az bir süre önce, başka bir adamla evlenmek üzereydim. Başka birini neredeyse öpmem mantıklı gelmiyor, biliyorum. Onu neredeyse öpmekle kalmayıp, onu düşünmek, onu hayal etmek, işyerinde yabancılarda onu görmek.

Bu, Frank'in benim geleceğimde yer almaması gerektiğinin bir başka kanıtı. İki yıl boyunca çıktığımız süre boyunca, Byron'ı gördüğümde hissettiğim gibi midemde kelebekler uçtuğunu hiç hissetmedim. Byron'a sormak istediğim bir dizi soru var ve sürekli yenilerini buluyorum. Frank'i *tanımak için* hiç bu kadar acil bir istek duymamıştım. Belki de Byron'a karşı hissettiğim şey çocukça bir hayranlıktan başka bir şey değildir. Ama bu iyi hissettiriyor. Beni canlı hissettiriyor. Yeni gün için heyecanlıyım. Frank'le hiç böyle hissetmemiş olmam, onunla evlenmemekle doğru kararı verdiğim anlamına geliyor olmalı.

"Yüzme havuzu, spor salonu ve spa tesislerini gezerek başlayacağız," diyor Hazel. "Dün Eat Well Café'yi gördük, ama ben bu bölgenin F&B dışındaki yönlerini de görmek istiyorum. Sadece *spor* ya da *kapalı sporlardan* bahsetmediğimizi fark edeceksiniz. Kapalı sporlar iki alana ayrılmıştır. İlk olarak yüzme, spor salonu ve spa, hepsi birinci katta, ardından basketbol, squash, raketbol, kapalı tenis ve pickleball, hepsi bodrum katında yer almaktadır."

"Spa bir spor mu?" diye soruyor Akira. Bunu o kadar nazik ve meraklı bir şekilde yapıyor ki, sanki diplomat olarak doğmuş gibi.

"Bu, rahatlamayı ne kadar ciddiye aldığınıza bağlı," diyor Hazel. Gülümsüyor ve ekliyor: "Teknik olarak bir spor değil, ama yüzme havuzu ve spor salonu alanında olduğu için birinci kattaki tesislerimizi anlatırken buna da dahil ediyoruz."

Hazel'i takip ederek spa ve spor salonunun girişlerini gösteriyoruz. Üyelerin çeşitli restoranlardan yemek sipariş edip bulundukları yere teslim ettirebileceklerini açıklıyor. "Hayır diye bir şey yok," diyor. "Eat Well'de yemek yemek istemiyorlarsa, istedikleri yerden sipariş verebilirler. Garsonlar olarak, Eat Well'de çalışmıyor olabilirsiniz

ama çalıştığınız restorandan basketbol sahasındaki veya Eat Well'de oturan misafirlere yemek teslimatı yapabilirsiniz."

"Peki ya yüzme havuzunda yemek yemek isterlerse? Ya da saunada patates kızartması sipariş etmek isterlerse?" diye soruyor Akira.

Hazel, bu soruyu bekliyormuş gibi başını sallar. "Onları uygun bir yemek yerine ikna etmek için cazibenizi ve etkinizi kullanmanız gerekir. Basketbol sahasındaysalar ve hamburger istiyorlarsa, sorun yok. Orası geniş bir alan, muhtemelen aynı şekilde düşünen bir grup arkadaşla birlikteler. Saunadalar ve çorba sipariş ediyorlarsa, 'Saunadan çıkar çıkmaz Eat Well'e siparişinizi hazırlatabilirim' gibi bir şey söylersin."

"Saunada çorba ısrar ederlerse?" diye sorar Akira, yüzünde endişeli bir ifadeyle.

"Amirinle konuş. O halleder. Üyelerimizin talepkar ve mükemmellik bekleyen kişiler olduğunu, ancak aynı zamanda sofistike gezginler olduğunu unutma. Saunada çorba isteyecekleri pek olası değil."

Hazel'ın söylediklerine rağmen, üyelerin tuhaf isteklerde bulunmayacaklarına ikna olmadım. Frank hiçbir şekilde milyarder değildi, ama sevdiği şeyleri severdi. Ve insanların kendisine hayır demesinden hoşlanmazdı. Bir milyarderin bin kat daha kötü olacağını tahmin edebiliyorum.

"Önemli olan," diye devam ediyor Hazel, "telaşlanmamak ve şok olmuş gibi görünmemek. Her şeyi doğal karşılıyor gibi davranmalısın, sanki bu isteği binlerce kez duymuşsun gibi. Bir üyenin mantıksız davrandığını düşünsen bile, bunu asla gösteremezsin. Her isteklerinin karşılanması için bize çok büyük paralar ödüyorlar. Ve biz de elimizden gelenin en iyisini yapmalıyız."

Bir an nefesim kesilir, çünkü anlattıkları bana Frank ile olan ilişkimi hatırlatır. Para ödeyen oydu, bu yüzden tüm güç ondaydı. Tıpkı Colorado Club üyeleri gibi. Onun isteklerini yerine getirmek benim işimdi. En azından garson olarak, hafta sonunda maaşımı alıyorum, yüzük değil. Ve günün sonunda işten çıkabiliyorum.

Havuza geliyoruz ve camdan davetkar suyu seyrediyoruz.

"Nasıl olur da dolu olur? Birkaç hafta boyunca üye gelmeyecek, değil mi?" diye soruyor Akira.

"Benim işim değil," diyor Hazel. "Ama eminim açılış öncesinde her şeyi iyice test etmeleri gerekiyordur."

Üye soyunma odalarının kapılarından geçip spor salonuna giriyoruz. Salon çok büyük ve daha önce hiç görmediğim ekipmanlarla dolu. Spor salonuna üye olduğumdan değil tabii. Arka planda bir vızıltı sesi duyuyorum ve klima arızalı mı diye merak ediyorum, ta ki spor salonunun uzak köşesindeki koşu bandında birini fark edene kadar. Saçları bana tanıdık geliyor ve Hazel'ın söylediklerine geri döndüğümde, farkına varıyorum.

Başımı koşucuya doğru çeviriyorum.

Byron'a benziyor.

Ama olamaz. Mantıklı değil. Aklım o kadar onunla dolu ki, utanç verici.

Kim olursa olsun, bize sırtı dönük, bu yüzden yüzünü göremiyorum. Üstü çıplak, kaslı sırtı her adımda hareket ediyor ve kaslanıyor. Yunan tanrısı gibi bir vücudu var. Byron'ı gördüğüm kadarıyla, spor yaptığına şüphe yok, ama bu adamın vücudu olimpik bir atletinki gibi.

Hazel'a dönüp baktığımda, o da benim bakışımı yakaladı ve köşedeki koşucuyu izledi. Kesinlikle Byron olamayacak olan koşucu.

"Gidelim," diyor Hazel, sesi alçak. "Onları rahatsız etmek istemeyiz."

Spor salonundan hızla çıkıyor ve biz de onu takip ediyoruz.

"O bir üye miydi?" Eden, spor salonundan çıkıp bodrum katına inen merdivenleri inerken sorar.

"Henüz üyelere açılmadık," diyor Hazel. "Açılış 15 Şubat'ta."

"O zamana kadar personel tesisleri kullanabilir mi?" diye sorar Eden.

"Kesinlikle hayır. Personelin tesisleri kullanmasının kesinlikle yasak olduğunu biliyorsunuzdur. Dün ilk olarak bunu konuştuk."

"O adam kim?" diye sorar Eden. Bu konuyu bırakması gerekiyor. Hazel giderek daha fazla sinirleniyor. Adamın kim olduğu gerçekten önemli değil, değil mi? Byron değilse tabii, o zaman çok önemli.

"O Bay Miller," diyor Hazel, sanki Bay Miller'ın kim olduğunu bilmemiz gerekiyormuş gibi sesini alçaltarak. Boğazını temizleyip tura devam ediyor. "Burası basketbol sahası." Tam boy sahaya açılan çift kapıyı açıyor. Basketbol hayranı olsaydım, eminim etkilenirdim. Hayran olmadığım için, etkilenmiş gibi *görünmeye* çalışıyorum. "Spor salonunun yanındaki koridordan ulaşabileceğiniz bir seyir galerisi var. Orada yemek talepleri alabilirsiniz, ancak çoğunun Eat Well tarafından karşılanmasını bekliyoruz."

Gözlem galerisine bakarak, Bay Miller'ın hala koşup koşmadığını merak ediyorum. Bulduğumuz yerden ekipmanları görmek imkansız.

"Sırada raketbol kortları var."

Eden bana gözlerini devirdi. "Haritalar olacak mı?" diye sordu.

"İyi bir soru," diyor Hazel, sesi normale dönmüş. "Üzerinde çalışıyoruz."

Bu kattaki tesisleri gezimizi bitirdikten sonra spor salonunun girişinde asansörü beklerken, spor salonunun cam kapısı açılır. Hepimiz etrafımıza bakınırız ve gri şortlu, tişörsüz, boynunda havluyla, terden parıldayan kaslı vücudu olan adamın bize doğru geldiğini görürüz.

Gözlerim sonunda onun yüzüne takıldığında, kendimi Byron'a bakarken buluyorum.

Gözlerimiz bir saniye için buluştu, sonra o Hazel'a baktı, başını salladı ve asansörlerin yanındaki merdivenleri kullanarak yukarı çıktı.

"Hamileyim," diyor Eden. "Tamamen hamileyim." Hazel ona sert bir bakış atıyor.

Asansör kapıları açılırken, "Bay Miller dediğinde," diyorum, "onun kim olduğunu bilmemiz mi gerekiyor?"

Hazel, bu soruyu sorduğuma inanamıyormuş gibi bana bakar. Hepimizi asansöre yönlendirir ve kapılar kapanınca, "Byron Miller. Colorado Club'ın sahibi, tabii ki," der.

Dizlerim titrer ve geri adım atarak asansörün duvarına çarparım.

Byron mu? Kedilerden komik bir şekilde nefret eden, kablo örgülü süveter giyen adam mı? Yan kabindeki sıcak çikolata sever mi? O, Colorado Club'ın sahibi olamaz. Ama Byron kesinlikle koşu bandında koşan, gömleksiz, terli ve nefes kesici adamdı.

"Sana onun seksi olduğunu söylemiştim," diyor Akira, ama ona cevap veremiyorum. Şoktan kelimeler çıkmıyor ağızımdan.

Neden bana söylemedi? Hiç mantıklı değil. Tamam, birbirimizi pek tanımıyoruz, ama burada iş bulduğumu biliyordu. Star Falls'ta neden bulunduğunu bana söyledi mi diye hatırlamaya çalışıyorum. Bilerek muğlak mı konuştu? Ve eğer sahibi oysa, neden benim yanımdaki ahşap kulübede kalıyor? Bu dağda onun taşınması için hazır bir malikane mutlaka vardır, değil mi?

Kafamda binlerce soru dolaşıyor. Bu turu bırakıp Byron'ın peşinden koşmak ve cevaplar talep etmek istiyorum.

Ama cevapları istemeye hakkım yok.

En azından onu öpmedim. Ya da o beni öpmedi. İçimden bir ses bana fısıldıyor. Belki de bu yüzden dün gece tereddüt etti.

Hazel yoluna devam etti ve biz bir konferans odasına götürüldük. Müşteri hizmetleri senaryolarını canlandırma zamanı geldi.

Hava almam lazım. Düşünmek için zamana ve alana ihtiyacım var.

Dün gece patronumu neredeyse öpüyordum. Şu anda yapmam gerekenler listesindeki onca şeyin arasında - ve bu liste çok uzun - patronumu neredeyse öpmek kesinlikle yok. Aslında, yapmamam gerekenler listesinde var.

Frank patronumdu. Onu öptüm ve sonra o, hem iş hayatımın hem de özel hayatımın patronu oldu. Onu öpmek, daha doğrusu annem onu öptüğümü öğrendiğinde, hayatımın kontrolünü kaybetmemin başlangıcı oldu. O işyerinde patronumdu ve onunla evlenseydim, muhtemelen evde de patronum olacaktı. Para, güç ve statüye sahip olan oydu. Ben onun yardımcısı oldum, fatura gerektiren hiçbir konuda kendi fikrini söylemeye hakkı olmayan biri. Nerede yemek yiyeceğimiz, hangi filmi izleyeceğimiz, mutfak lavabosu için hangi el sabunu alacağımız... Hiçbiri bana bağlı değildi.

Ve her şey bir öpücükle başladı.

Tüm gücü elinde tutan başka bir erkekle ilişki kurmak istemiyorum. Frank bir araba galerisi sahibiydi. Öpüştüğüm kişi milyarderler için bir tatil köyü sahibi olursa, durum ne kadar daha kötü olur? Byron gibi bir erkekle birlikte olmak, kontrol eksikliğimi daha da artıracaktır.

Bu sabah Byron'ı bu akşam göreceğim ve belki de dün gece neredeyse öptüğüm adamı gerçekten öpeceğim diye hissettiğim heyecan, ayaklarımın dibinde bir su birikintisine dönüşüyor. Byron ile aramızdaki ilişkinin daha ileri gitmesine izin veremem. Hatalarımı tekrarlamaya devam edemem. Başkasının gölgesinde yaşamak yerine, kendime ait bir hayat kurmalıyım.

ON BİR

Byron

Otobüs kulübelerin önüne geldiğinde, ben çoktan ön verandada Rosey'i bekliyordum. Bugün asansörde gördüğümde yüzündeki şok ve şaşkınlık ifadesi bütün gün aklımdan çıkmadı.

Şimdiye kadar benim Colorado Club'ın sahibi olduğumu öğrenmiş olduğundan şüphe yok. Belki de ona daha önce söylemeliydim. Bazen komşu olmak güzel oluyor. Bu kasabada nereye gidersem gideyim, sanki bir reklam panosu giyiyormuşum gibi hissediyorum.

Mack Miller'in oğlu.

Star Falls'tan New York'a kaçıp bir daha geri dönmeyen çocuk.

Sanırım Rosey'nin yanında kendim olmak istedim. Gözlerimden kaçarak kulübemize doğru yürüyor.

"Hey," diye sesleniyorum, beni duyabilecek kadar yaklaştığında.

Yüzüne bakıyor ve gözlerindeki hayal kırıklığı göğsüme keskin bir yumruk gibi vuruyor. *Bunun sebebi ben miyim?*

"Selam," diye cevaplar. "Çok yorgunum. Uzun bir gün oldu. İçeri gireceğim." Ağzını küçük bir gülümsemeye çeker, ama gülümseme gözlerine ulaşmaz. Tüm umutlar yok olmuştur.

"Rosey," diyorum, ayağa kalkarak, ama sonra ne diyeceğimi bilmiyorum.

Kafasını sallar. "Her şey yolunda. Sadece yorgunum, hepsi bu."

Onu kalıp benimle konuşmaya zorlayamam. Ön kapısına çıkan merdivenleri tırmanıp içeri girmesini izliyorum. Kulübesinin pencerelerinden ışıklar sızıyor, ta ki o perdeleri tek tek kapatıp turuncu ışığı söndürene kadar.

"Siktir!" Sinirden verandanın korkuluğunun ucundaki direği tekmeliyorum.

Direk, bir miyavlama ve tıslama ile cevap veriyor gibi görünüyor. Dönüp bakıyorum ve dün ortaya çıkan beyaz kedi tekrar görünmüş.

"Bana tükürme," diyorum. "Ben yanlış bir şey yapmadım."

Kedi sırtını kamburlaştırır ve dişlerini gösterir, sanki ısırma üzere olan bir yılan gibi. Dün gece Rosey ile birlikteyken, kedi sevimli ve mırıldanıyordu. Şimdi ise avını bulmuş gibi görünüyor: beni.

"Rosey'i istiyorsan git onu bul."

Kedi neredeyse omuz silkerek geri dönüyor ve korkuluk boyunca yürüyor, sonunda atlayıp Rosey'nin kulübesine doğru gidiyor, sanki ne yapmasını istediğimi anlamış gibi.

Ne yapmasını istediğimi anlamış gibi. Arka ayakları üzerinde yükselir, ön kapısını tırmalar. Birkaç dakika sonra Rosey çıkar. Bana bakmaz, sadece eğilip kediye selamlar ve içeri alır.

Şanslı kedi.

Belki de aynı taktiği denemeliyim.

İçeri girip ocakta biraz süt ısıtırım. Rosey bana gelmiyorsa, belki de ben ona gitmeliyim. Barış teklifi ile. Yanlış bir şey yaptığımdan değil. Tamam, belki de çalıştığı yerin sahibi olduğumu ona söylemeyi unuttum. Ama bu yüzden bana sonsuza kadar kızgın kalamaz. Değil mi?

Sıcak çikolata hazır olunca, iki fincanla onun evine gidip kapısını çalarım. Kapıyı açması için mırıldanmayı düşünürüm, sonra kim olduğumu hatırlarım.

Pijamalarıyla kapıyı açar. Üzerinde farklı şapkalar takmış kediler olan pijamalar.

"Sana sıcak çikolata yaptım."

Cevap vermesi için birkaç saniye sessizliği bekledim. "Teşekkürler, Byron." Kupayı elimden aldı, parmaklarımız fırçalanıyor. Onun sıcaklığını içimde hissediyorum. Soğuk hava mı, yoksa önümdeki kadın mı bilmiyorum, ama onun yanında olmak vücudumdaki her atomun yerini değiştiriyor.

Fincanı verandasının korkuluğuna koydum. "Colorado Kulübü'nden sana bahsetmediğim için kızgın mısın?"

Gözleri benimkilere çevrildi. "Oh, benim patronum olduğun kısmı mı kastediyorsun?" Sözlerini kin ya da nefretle söylemiyordu. Beni yıkan, sesindeki pes etmiş umutsuzluktan ve kendimi çok kötü hissettim.

"Eğer teselli olacaksa, ben senin patronunun kim olduğunu bile bilmiyorum."

"Byron," diyor, azarlayarak, ve sözleri göğsümde yankılanıyor.

Ellerimi kaldırıyorum. "Haklısın, ben senin en üst patronunum ve sana bunu söylemedim. Senin patronun değil, komşun olmak istedim. Seni öpmek istedim, ama sonra yapmadım çünkü ben..." Tanrım, on beş yıl geriye gittim ve kızlarla ilk kez konuşan garip bir ergen oldum. Neyim var benim?

Neden böyle söylediğimi bilmiyorum. Neden öpücükten bahsettim ki? Onu son gördüğümünden beri her saniye onu öpmek nasıl olurdu diye düşündüm. İkimiz de bunu unutmalıyız. Hayatımıza devam etmeliyiz. Ama sanki onda beni kendine çeken özel bir çekim gücü var. Buna karşı koyamıyorum. Ondaki uzaklaşamıyorum.

Gözlerini uzun bir süre kapatıyor ve ben onu kendime çekip her şeyi düzeltmek istiyorum. "Uyumam lazım," diyor. "Gerçekten çok uzun bir gün oldu."

O benim gibi çekim hissetmiyor. Kapıyı kapatabilirse hissedemez.

Onun kararını kabul ederek başımı sallıyorum. Gitmesini istemiyor olabilirim, ama bunun en iyisi olduğunu inkar edemem.

Colorado Club takımından biriyle ilişki yaşamak, ihtiyacım olan son şey. Star Falls'taki dedikodular yeterince kötü, ama şüphesiz bu dedikodular kulüpte de hızla yayılır. İşe yaramaz. Ve işe yaramayacaksa, uzaklaşmanın daha kolay olduğu şu anda neden ilişkiyi bitirmiyoruz?

Ellerimi saçlarımın arasına sokuyorum. Neden *bir ilişki kurmayı* düşünüyorum ki? Bu kadını daha öpmedim bile ve şimdiden ileri sarıyorum. Kafamdaki hızla gidersem, yarın akşam evlenme teklif edebilirim.

Ben tam bir aptalım ve kendimi toparlamam lazım.

Onun verandasından merdivenleri inip kulübeme geri dönüyorum. İyi hissettirmiyor ama uzaklaşmak doğru olan şey. Sadece bir öpücüktü ve birkaç gün içinde unutulacak. İşime odaklanmam lazım, riskler çok büyük, dikkatim dağılmamalı.

Verandamın merdivenlerini çıkarken, kulübesinin kapısı açılır. O dışarı çıktığında donakalıyorum.

"Frank benim patronumdu," diyor. "Ve tüm para ve güç ondaydı, ve biliyorum ki sadece birkaç kez sohbet ettik ve neredeyse öpüştük. Evlenmiyoruz ya da... seks yapmıyoruz." Son kelimedeki sesi yükseliyor. "Buna giremem. Birinin tekrar benim patronum olmasına izin veremem. Kendi ayaklarımın üzerinde durmam ve her şey için başkasına bağımlı olmamam gerekiyor."

İçim burkuldu, onun kendini bu kadar kontrolsüz ve başkasına bağımlı hissetmesinden nefret ettim. Babam öldüğünde ve çiftliğin artık bize ait olmadığını öğrendiğimde ben de aynen böyle hissetmiştim. Kredilerimizin tamamı geri isteniyordu ve evden çıkarılmakla karşı karşıyaydık. Üstelik daha iyi bir baba ve eş olması gereken bir adamın yasını tutuyorduk. Ben Star Falls'tan *kaçtım*. O ise Star Falls'a koştu. Ama ikimiz de aynı şeyi arıyorduk —kendi kaderimizi kontrol etme.

Frank hakkında kötü konuşmuyor. Onun gücünü kötüye kullandığını gösteren hiçbir şey yok. Ama bu, bunun ilişkilerini etkilemediği anlamına gelmez.

Parımın ve gücümün ilişkilerim üzerindeki etkisini hiç düşünmemiştim. Bunun bir nedeni de, hiç kimseye ciddi bir şekilde bağlanmamış olmamdı. Bana bunu söylediği için çok minnettarım; binlerce soru ile beni yalnız bırakıp gitmedi.

"Anlıyorum," diyorum. "Sana karşı daha açık davranmadığım için özür dilerim."

"Birbirimizi beş dakikadır tanıyoruz. Yabancıların bilmesini istememen tamamen anlaşılabilir."

Ona çoğu insandan daha fazlasını anlattım ve daha fazlasını anlatmak istiyorum. Bu kadının nesi var böyle?

"Anlayışın için teşekkür ederim. Ama yine de seni incittiğim için üzgünüm." Ayakta durup, kendi verandalarımızdan birbirimize bakıyoruz.

Sonra kedi, onun önündeki verandanın korkuluğuna atlayarak bu anı mahvediyor. Yine.

Lanet kedi.

"Görünüşe göre hep istediğin evcil hayvanı almışsın," diyorum.

O gülüyor ve kedinin sırtını okşuyor. "Sanki o beni evlat edindi. Cumartesi günü izinliyim. Hala buralarda olursa, onu şehre götürüp kedisini kaybeden biri var mı diye bakacağım."

"Main Street'te bir veteriner kliniği var. Mikroçip takılı mı diye bakabilirsin."

"İyi fikir," diyor. "Ben de öyle," diyorum.

"Şimdi yatmaya gidiyorum, yoksa..." Derin bir nefes alır. "Yoksa... işler karmaşıklaşmadan."

Dönüp gider ve ben ona kalmasını söylememek için tüm irademi kullanmak zorunda kalırım.

ON İKİ

Rosey

Sabah kahvemi verandaya götürüyorum, Colorado'nun temiz havasını içime çekiyorum. Bugün biraz daha kıyafet almam gerekiyor, ayrıca kediyi veterinerine götürmem de gerekiyor. Tek başıma olsaydım yürürdüm, ama yeni kedi dostum olduğu için taksi çağırdım.

Byron'ın kulübesine bakıyorum. Merdivenlerdeki konuşmamızdan beri onu görmedim. Sabah uyandığımda kamyoneti yok ve her gece yatağımdayken onun geldiğini duyuyorum. Bu, o zamandan beri her an onu düşündüğüm anlamına gelmiyor. Birden fazla kez, aramızdaki bağın peşinden gitmeye değer olduğuna kendimi ikna ettim. Sonra onun patronum, Colorado Club'ın sahibi olduğunu hatırladım ve ondan uzak durmam gerektiğini hatırladım. Umut ve hayal kırıklığının sinir bozucu bir döngüsü.

Bunu kafamdan atmam lazım. Yeniden başlamam lazım. İlerlemem lazım.

İzin günümü geçirmem lazım. Bakmam gereken bir kedim var. Bir yanım, veterinerin bu kediyi kaybeden sahibi hakkında bilgi sahibi olmasını umuyor. Haftaya, evcil hayvanların kesinlikle yasak olduğu personel lojmanına taşınacağım. Diğer yanım ise onu birkaç gün daha yanımda tutabilmeyi umuyor.

"Hadi. Seni veterinerine götürebilmem için evcil hayvan taşıma çantasına girmen gerekiyor," diyorum, sanki beni gerçekten anlayabilirmiş gibi. "Lütfen, Fluffball." Farklı isimler deniyorum. Kesinlikle tüylü bir top gibi görünüyor. Ama bu ismin ona yakıştığından emin değilim. Titania'dan çok Athena'ya benziyor.

Bana bakıyor, sonra olduğu yerde oturuyor ve ön pençesini yalamaya başlıyor. Sanki bana defolup gitmemi söylüyor gibi. Onu suçlayamam. Ondan plastik bir hapishaneye girmesini istiyorum. Oradan çıkıp çıkamayacağını bilmiyor. Neden bunu isteyerek yapsın ki? Kahvemi içtikten sonra bir çözüm bulacağım.

İçeceğimi birkaç yudum içtikten sonra, Fluffball/Snowy/Athena yalamayı bırakır, bana bakar ve kedi taşıma çantasının yönüne doğru yavaşça yürür. Onun bir kibrit çakıp çantayı yakmasını bekliyorum, ama bunun yerine, girişini koklar ve sonra içeri girer, sanki dünyadaki en sevdiği yermiş gibi bir top gibi kıvrılır.

Keşke hayatımın her parçası bu kadar kolay olsaydı.

Sanki evren bunun kesinlikle mümkün olmadığını anlamamı sağlamak istercesine, telefonum bir mesajla titrer. Bir korku hissi omurgamdan aşağıya doğru yayılır

— bu, bir uyarı geldiğinde artık oldukça tanıdık gelmeye başlayan bir tepki.

Hala kazanabiliyorken kazançlarımı alacağım, bu yüzden kahvemı bırakıp öne eğilip kedi taşıma çantasının kapağını kapatıyorum. "Seni şehre götürüp sahibini bulmaya çalışacağım, Athena." Belki bu isim ona yakışır. Kesinlikle bir Yunan savaş tanrıçasının tavırlarına sahip. Onu veterinerine götürdüğümde, muhtemelen Fluffy Bumpkins olarak kaydedilecek. Ve eğer öyleyse, muhtemelen bu yüzden evden kaçmıştır.

Taksi geldi, ben de kahvemı bırakıp şehre doğru yola çıktım.

Birkaç dakika sonra, veterinerin önüne varıyoruz. Resepsiyon masasının arkasındaki kadını tanıyorum. Star Falls'a geldiğim ilk sabah Snail Trail'e gelen kişiydi — kırmızı saçlı, istismar edilen kadın. Donna, sanırım. Kedinin mikroçip takılı olup olmadığını görmek için randevu aldığımı açıklıyorum.

"Sorun değil," diyor. "Size yardımcı olabilirim." Gözlerini kısarak bana bakıyor. "Buralı değilsiniz, değil mi? Ama sizi daha önce görmüştüm."

"Snail Trail'den."

Yüzünde bir gülümseme belirir. "Gelinlik giyen kız. Nasıl unutabilirim? Ve o montun var," der, en sevdiğim alışverişim olan siyah şişme montuma başını sallayarak. "Ben Donna."

"Hatırlıyorum," diyorum. Sonra kendimi işaret ederek, "Rosey."

"Ve şimdi bir kedin var," dedi. "Görünüşe göre buraya iyi uyum sağlamışsın."

"Benim değil. Kaldığım kulübenin önüne birdenbire ortaya çıktı."

"Belki." Gözleri parıldıyor, ama ne demek istediğini tam olarak anlamıyorum. "Bir bakalım." Bilgisayarına geri döndü. "Kayıp evcil hayvanların kaydını tutuyoruz." Ekranı tıklamaya başladı. "Hayır. Burada yok," dedi. "Çipini kontrol edeceğiz, ama dürüst olmak gerekirse, hayvanlarına çip taktıran sahipler genellikle onları kayıp olarak da kaydederler. Ve onu tanımıyorum. Burada hastalarımızı genellikle oldukça iyi tanırız."

Masasının çekmecesini açar ve uzaktan kumanda gibi görünen bir şey çıkarır. "Oldukça sakın görünüyor." Bana bakar ve ben irkilirim.

Gülüyor ve kapıyı açıyor. "Hey, kedicik. Seni tarayabilir miyim lütfen?" Athena'yı taşıyıcıdan çıkarmaya çalışmıyor. Doğru karar. Elini ya da en azından parmağını kaybedebilir.

"Mike ve Beth'in kulübelerinde mi kalıyorsun?" diye sorar. "Onların da kasabanın geri kalanı gibi tamamen dolu olduğunu sanıyordum."

"Evet, kalmayı başardım. Kaldığım yeri nasıl bildin?"

"Bilirsin, küçük kasaba falan."

Düğün elbisesiyle kasabaya gelen kız. Bu etiketten asla kurtulamayacağım. Bir yanım, yoluma devam etmem gerekip gerekmediğini merak ediyor. Star Falls'un yeni evim olacağını düşünerek kasabaya gelmedim. Sadece gece kalacak bir yer arıyordum, ama iş ve kalacak yer bulabilmiş olmam, Oregon'da sahip olduğumdan daha fazla. Şu anda ayrılmanın pek bir anlamı yok.

"Haftaya dağa taşınacağım," diyorum. "Oh, Colorado Club'da iş mi buldun?"

"Evet, orada garsonum. Ya da olacağım. Hala eğitimdeyim."

"Eğitimin çok zor olduğunu duydum. Sınavlar falan var, değil mi?"

"Çok titizler. Üyelerin her türlü isteğini karşılayabilmeni istiyorlar. Kulübü içten dışa bilmek zorundasın."

"Orası çok güzel, değil mi? Henüz bitmediğini biliyorum, ama çok güzel."

"Çok güzel" tüm zamanların en ılık tanımıdır. Kulüp daha çok dağlardaki bir saray gibidir. "Henüz kabinleri veya dağ evlerini görmedim, ama ortak alanlar... muhteşem. Hiç böyle bir şey görmedim. Ayak bileğinizi burkabileceğiniz kadar kalın halılar, boyumun iki katı yüksekliğinde aydınlatma armatürleri. Her yerde taze çiçekler. Çok güzel."

Donna, daha fazla konuşmamı istercesine yüzüme bakıyor. Bekleme odasında kimse olmamasına rağmen sesini fısıltıya indiriyor. "Burada kötü bir gün geçirdiğimde, oraya başvurmayı düşünüyorum. Ama orada şehir dışından gelen çok insan olduğunu duydum. Tanımadığım insanlarla çevrili olunca nasıl hissederim bilmiyorum."

"Sanırım onları tanıyacaksın."

"Haklısın," diyor heyecanla. Athena taşıyıcısından çıkmaya karar verdiği anda, elindeki aleti çalıştırıyor.

Donna kedilere karşı özel bir yeteneği var, çünkü Athena ona kedi nanesi gibi yanaşıyor. Donna, kediye okşayıp sevgi gösterirken, izleme cihazını kedinin vücudunda birkaç kez gezdiriyor. "Çok güzelsin," diyor. "Ama kimse seni aramıyor. Sanırım kendine yeni bir anne buldun." Bana gülümsüyor. "Onun bilgilerini kayıt defterimize yazabilirim, böylece biri gelirse

ararsa seni arayabiliriz. Belki sahipleri tatile çıkmıştır ve kendini biraz yalnız hissediyordur. Garip, çünkü onu tanımıyorum."

"Onu tutamam," diyorum. "Haftaya kulübün personel lojmanına taşıyorum. Evcil hayvanlara izin vermiyorlar."

"Onu alabiliriz, ama ona bir yuva bulamazsak, onu..." Parmağını boynuna götürür, sanki Athena'nın kafası kesilecekmiş gibi.

Bir adım geri çekildim. "Hadi, Athena. Taşıma çantana geri dön."

"Belki kasabada birkaç ilan asabiliriz?" diye önerir. "Ve lokantaya uğrayıp onlara haber ver. Postaneye de. Ve markete. Aslında kasabanın her yerine. Etrafta sor. Birisi kedisini kaybetmişse, insanlar bunu konuşacaktır."

Athena taşıma çantasına geri girip oturur. Kafalar uçmadan kapıyı kapatırım.

Donna cep telefonumu alır ve bilgisayara bir şeyler yazar — muhtemelen Athena şimdi kayıp ve bulunmuş eşya kaydına girmiştir.

"Görüşürüz," diyor. "Belki Colorado Club'da." Geniş bir gülümsemeyle, sanki bir sır gibi parmağını ağzına götürüyor.

Veterinerin muayenehanesinden çıktıktan sonra, Main Street'i baştan aşağı süzdüm, yönümü bulmaya çalışıyordum. En son buraya geldiğimde, tek düşüncem gelinliğimden kurtulmaktı. Etrafı tanımaya hiç zahmet etmemiştim. Krep tabelasını gördüğümde, midem guruldamaya başladı. Bu da, otobüsün beni bıraktığı andan beri olan her şey gibi, kaderdi.

Galaxy Diner olabildiğince sevimli bir yer. Zeminler siyah-beyaz kareli fayanslarla döşenmiş, sandalyeler ise kiraz kırmızısı. Pencerenin yanında kabinler, restoranın ortasında ise masalar var. Çok kalabalık değil, ama birkaç müşteri restoranın çeşitli yerlerine dağılmış, waffle ve kahve ve o lezzetli kokunun kaynağı olan şeyi yiyorlar...

"Oturun," saçında kalem olan bir kadın tezgahın üzerinden sesleniyor. "Hemen geliyorum."

Kedi taşıma çantasını bir kabine koyup onu takip ediyorum. "Uslu dur," diye fısıldıyorum. "Kahve ve krep almadan önce dışarı atılmak istemiyorum."

Athena mesajı anlar, çünkü cevap olarak bir miyav bile duymuyorum.

Tavana bakıyorum ve tavandan sarkan birçok farklı renkli küre görüyorum. Sanırım bu restoranın adını buradan alıyor.

Rachel, tişörtünde yazılı isim doğruysa, yanıma gelir, saçından kalemi çıkarır ve siparişimi alır. Menüü incelerim ve bir restoranda hiç kendi yemeğimi sipariş etmediğimi, tek başıma yemek yemediğimi fark ederim. Dışarı çıktığımızda Frank her zaman benim için sipariş verirdi ve ailece iki kez dışarıda yemek yediğimizde, annem hepimiz için sipariş verirdi.

"Waffle'lar iyi mi?" diye soruyorum. "Harikalar," diye cevaplıyor Rachel.

"Belki de krepler..." Emin değilim. Yumurta da olabilir. "Şefin spesiyalitesi nedir?"

Rachel, ne sorduğumu tam olarak anlamamış gibi gözlerini kısıyor. "Pankekler güzel," diyor. "Waffle'lar da. Hepsi güzel."

Yanağımın içini ısııyorum. Karar verirken, kapının üzerindeki zil çalıyor. Kafamı kaldırdığımda, Byron'la göz göze geliyoruz.

Nefesim kesilir ve birdenbire çok sıcak hissederek atkımı çıkarırım. Onu burada görmeyi hiç beklemiyordum. Elleri koyu mavi kot pantolonunun ceplerine sokulmuş, lacivert kazağı vücuduna sıkıca oturmuştur. Lokantanın dev pencerelerinden giren doğal ışıktaki daha da yakışıklı görünür. Colorado Club'da, milyarderlerin tatil yerlerinin sahiplerinin yaptığı şeyleri yapıyor olması gerekmez mi?

"Pankek alacağım," diyorum ve Byron'dan gözlerimi ayıramadan menüyü geri veriyorum.

Aklıma, onun beni arıyor olabileceği gelir. Kendimi sorgulamadan önce, bu düşünceye gülümserim. "Selam," derim.

Bana başını sallar ve tezgaha doğru yürür, bir tabureye oturur.

Rachel'a bakıyorum, o da benimle Byron arasında bakışlarını gezdiriyor. "Şurup ve tereyağı ayrı olsun lütfen. Ve bir cappuccino." Athena beni eve taşımak zorunda kalacak.

"Pastırma ister misin?" diye sordu Rachel. "Patates kızartması?"

"Bu sabah sadece bir kez diyabetik komaya giriyorum, teşekkürler." Gerçek şu ki, karar verme konusunda sınırimi aştım. Krep seçmek bile yeterince zordu.

Omuz silkiyor. "Tabii ki."

Dönerek, Byron'ın yanından geçerken kağıt bloğuyla kafasına vurur.

"Rachel," diye mırıldanır Byron.

"Şehre geri döndüğünü duydum." Tezgahın etrafından dolaşır.

"Doğru
duymuşsun."

"Uzun zaman
oldu."

Byron iç çeker ve Rachel'in yorumunu görmezden gelir. "Bir kahve ve omlet alabilir miyim?"

Bu sabah huysuz görünüyor. Belki de onu rahat bırakmalıyım, ama benimle ve Athena'yla oturmak isteyip istemediğini sormalıyım gibi hissediyorum. O benim komşum ve patronum; kötü bir ruh hali içinde olması ve onu rahatsız eden şeyleri konuşacak kimsesi olmaması hoşuma gitmiyor.

Bir kez daha içimdeki şüphe sesini bastırıyorum. Koltuğumdan kalkıp Byron'ın yanına gidiyorum.

"Selam," diyorum.

Cep telefonunu ekranı tezgaha bakacak şekilde çevirip bana döner. "Selam."

"Athena ve ben pencerenin yanında güzel bir yer bulduk, bize katılmak ister misin?"

"

Gözlerini kısıyor. "Athena mı?"

"Kedi."

"Oh evet. Bir an için, waffle'ını Yunan tanrıçasıyla paylaştığını sandım." waffle'larını Yunan tanrıçasıyla paylaşıyorsun sandım." Yüzünde hiçbir ifade yok, sanki komik olmaya çalışmışymış gibi. Onu komik bulmam tuhaf mı?

Gülümserim. "Uh-huh."

Omuzlarını silkiyor. "O kedi için iyi bir isim." "*Değil* mi?"

"Bak, patronun olduğum ve beni kızdırmaktan korktuğun için beni davet etmek zorunda değilsin. Seni kovdurmayacağım."

"Bu düşünce şimdiye kadar aklıma gelmemişti, o yüzden... teşekkürler? Ama birincisi, elindeki tüm personele ihtiyacın var. İkincisi... senin öyle biri olduğuna inanmıyorum."

Aramızda bir şey geçiyor. Belki de geçmişte bizi inciten kişiler olmadığımızı anlamamızdır. Belki de asla arkadaştan öteye geçemeyeceğimizin netleşmesidir.

"Özür dilerim," diye patlar. Sözleri beklenmedik bir elektrik şoku gibi içimi geçer. Ailemizde özür dilemek hiç kolay değildi. Annem hiç özür dilememeyi bir onur nişanı gibi taşırdı. "Kim olduğum konusunda daha açık olmalıydım, yani kulübün sahibi olduğumu." Sevimli bir şekilde beceriksizdir ve birdenbire buraya giren adamdan on yıl daha genç görünür.

Oğlumun yanlış bir şey yaptığından emin olmadığım için iç çekiyorum. Birkaç kez sohbet ettik ve neredeyse öpüşecektik. Dışarıdan bakıldığında, Byron bana hiçbir şey borçlu değil. Ama belki de benim kadar güçlü bir bağ hissediyor, çünkü özrünü takdir ediyorum. Birbirimizi kısa süredir tanıdığımız halde, özrü haklı buluyorum.

"Şok olmuş olmalısın. Frank'le yaşadıklarından sonra..."

"Teşekkür ederim," diyerek sözünü kesiyorum. Her şeyi tekrar tekrar konuşmanın bir anlamı yok. Bir sınır çizildi ve artık ikimiz de bunu görebiliyoruz. Bu konuyu olduğundan daha büyük hale getirmenin bir anlamı yok. "Özrünüzü kabul ediyorum."

Mavi-yeşil gözleri beni içine çekiyor ve ona gülümsemeden edemiyorum. Byron'ın yanında olmak beni rahatlatıyor, kendime güvenimi artırıyor. Çizilen o çizgiyi yakından takip etmem gerekecek.

Çenemi kabinime doğru kaldırıyorum ve Byron taburesinden kayıyor. Karşılıklı oturuyoruz.

"Birkaç gündür seni görmedim," diyorum, sanki onu görmüşüm gibi, belki de görmemişim gibi, rahat bir ses tonuyla. Sanki o zamandan beri her dakika onu düşünmemişim gibi.

"Meşguldüm," diyor. "Çok iş var. Dediğin gibi, daha fazla personele ihtiyacımız var. Personel lojmanını bitirmeye ve sağlık ve güvenlik protokollerini uygulamaya çalışıyoruz. Çığ ve fırtına prosedürleri. Bu tür şeyler."

"Çok büyük bir sorumluluk," diyorum. Byron her zaman çok soğukkanlı, sakin ve kendinden emin görünür, ama omuzlarında büyük bir yük var. "Neden orada yaşamıyorsun? Kulübe rahat ve her şey var, ama şale evleri biraz daha lüks olmalı."

Omuz silkiyor. "Kulübeyi seviyorum. Dağ evim henüz hazır değil. Zaten bazen... baskıdan uzaklaşmak güzel oluyor. Patron olmak her zaman eğlenceli değil."

Midem düğümlenir. Patron olmak ikimiz için de bir sorun gibi görünüyor. "Eninde sonunda oraya taşınacağım. Personel lojmanları ve son birkaç dağ evi şu anda öncelikli."

"Bir üye gibi dağ evinde mi yaşayacaksın?" diye soruyorum.

"Sayılır." *Bunun* ne anlama geldiğini sormadan, "Kediyi kimin kaybettiğini buldun mu?" diyor.

Rachel siparişlerimizi getirir, ki bunlar hafta sonu boyunca kasabanın geri kalanını beslemeye yetecek kadardır. Sanırım sadece kokusunu içime çekerek bile doyamam

kabarcıklı kreplerin kokusunu içime çekerek doyamayacağımı düşünüyorum. Her biri avucum kadar kalın ve Rachel'in masaya koyduğu şurup sürahisiyle aynı altın renginde.

"Yumurtalar," diyorum, Byron'ın tabağına başımı sallayarak. O, bu gözlemin arkasında başka bir şey mi var diye merak ediyormuş gibi kaşlarını çatıyor, yoksa sadece bariz olanı söylemekten hoşlanıyor muyum diye. "Güzel görünüyorlar."

"Öyleler. Will en iyi yumurtaları yapar. En azından on beş yıl önce, en son yediğimde öyleydi."

"Bir daha gelmedin mi? Ziyarete bile?"

"Sen kediden bahsediyordun," diyor, sorumu görmezden gelerek.

"Evet, konuyu tekrar değiştirelim," diyorum gülümseyerek. Kendisi hakkında konuşmak istemiyorsa sorun değil, ama fark etmediğimi düşünmesine izin vermeyeceğim. "Kediyi çıplı değildi ve kimse onu aramadı. Donna, kaybolan kedileri tutmadıklarını söyledi, tabii..." Parmağımı boynuma götürüyorum.

Byron kahkahayı patlatıyor. "Fred artık kedilerin kafasını mı kesiyor?" diye soruyor. "Fred de kim?"

"Veteriner."

"Onunla tanışmadım. Sadece resepsiyonistiyle tanıştım. Eminim ki gerçek anlamda kafalarını kesmekten bahsetmemiştir. En azından öyle umuyorum. Ama sonuç aynı olurdu. Athena artık olmazdı."

"Vay canına. Çok acımasız."

"Değil mi? O yüzden salı günü personel lojmanına taşınmadan önce sahibini bulmam lazım. Donna, birkaç poster yapıp kasabaya asmam gerektiğini söyledi. Sonra dükkanlardaki insanlara onu bulduğumu söyleyeceğim."

"İyi fikir gibi görünüyor. Bana bir poster getirirsen, asistanıma kopyalarını yaptırırım."

"Bunu yapar mısın?"

Omuzlarını silkiyor, sanki bu büyük bir mesele değilmiş gibi, ama eminim Byron'ın kayıp bir kediden daha önemli endişeleri vardır.

"Teşekkürler. Sanırım günün geri kalanını Main Street'te dolaşarak insanlara bir kedi bulduğumu söyleyerek geçireceğim. Bir megafon falan lazım bana."

Byron yine güldü ve ona rahatlamasına yardımcı olduğum düşüncesi içimi sıcak ve yumuşak bir hisle doldurdu. "Bu, insanlarla tanışmanın bir yolu, sanırım."

Kafamı sallıyorum. "Şimdi düğün elbisesiyle gelip kediyi kurtarmaya çalışan deli kız olacağım."

O iç geçirir, ama hala gülümsemektedir. "Evet, kasabanın dedikodularından kaçış yok."

"Bazı yönlerden hoş bir şey sanırım." "Öyle mi?" der, kaşlarını kaldırarak.

"Bilirsin, insanlar birbirlerini kolluyor, birbirlerinin mutfaklarına girip çıkıyor, birbirlerinin çocuklarını ve sağlık durumlarını soruyorlar. Bu bir topluluk. Muhtemelen megafona ihtiyacım yok. Muhtemelen üç kişiye söylemem yeter, ve tüm kasaba sevgili yaşlı Athena'yı hemen öğrenir."

"Bu, uzun hafızalı bir topluluk," diyor, yüzünde benim anlayamadığım bir kızgınlık ifadesi var.

"Eminim sen de aynı derecede iyi hatırlıyorsundur." Bana şaşkın bir ifadeyle bakar.

"Bana Rachel'dan bahset." Şeker paketlerini kaselere dizdiği yere doğru başımı sallıyorum. Kalemı yine kulağının arkasına takılmış. "Seni tanıyor gibi görünüyor. Ama eminim sen de onu tanıyorsun. Onun hakkında hatırladığın bir şey anlat bana."

Byron iç geçirir. "Bilmiyorum. Saçları her hafta farklı bir kırmızı tonunda. Yeni Yıl dışında hiç içki içmez, o zaman da kendini gerçekten bırakır. Bir yıl, kasaba halkı jukebox'taki hangi şarkının onu Grizzly's'te barın üstünde dans ettireceğine dair bahisler oynamıştı."

Bar dansı yapabilecek bir tip gibi görünmeyen garsonumuza bakarım. "Sweet Caroline mıydı?"

Byron gülümser, gözlerinin köşeleri kırışır. "Hayır. 'Brown-Eyed Girl'."

"Biliyor musun, bu onu daha az sevmeme neden olmuyor. Aslında, tam tersi bir etki yapıyor."

Byron bir çatal dolusu yumurta alır ama cevap vermez.

"Yine de seninle gurur duyuyor olmalılar. Bölgeye iş ve turist getiren yerel bir çocuk."

Kahvesinden bir yudum alır. "Onlar öyle görmüyorlar."

Daha fazla konuşmasını bekledim. Bu sefer konuyu değiştirmek istemiyordum. "Star Falls gibi kasabalarda insanlar değişimi sevmez."

"Kulüp fikrini sevmediklerini mi düşünüyorsun? Ama planlama onaylarını ve her şeyi aldın, değil mi?"

"Elbette. Eyaletin bir nevi terk edilmiş bir bölgesine iş ve turizm getiriyorum. Bina da yerel bölgeye saygılı."

İnşaat malzemeleri, yerel kaynaklı ve sürdürülebilir oldukları ve bölgenin güzelliğini bozmayacakları için seçildi." Kızgın gibi konuşuyor, sanki bana iyi bir şey yaptığını ikna etmeye çalışıyor. Ama ben onun argümanı için doğru dinleyici değilim.

"Karşı çıkıyorlar mı?"

O iç çekiyor. "Beklediğimiz gibi kasaba halkından iş başvuruları almıyoruz."

"Sanırım insanlar zaten işleri var."

"Evet, ama birçok insan iş bulmak için seyahat etmek zorunda. Ben çocukken, en iyi arkadaşımın babası işe gitmek için iki saat yol gitmek zorundaydı. İnsanların Aspen ve Vail'den, oradaki fırsatların kasabanın gençlerini nasıl çekip götürdüğünden bahsettiklerini kaç kez duyduğumu sayamadım. Colorado Club kasabadan birkaç kilometre uzakta. İnsanlara onlarca yıldır istediklerini veriyorum. Şimdi buradayız ve herkes sanki onlardan bir şeyleri alıyormuşum gibi davranıyor."

"Neyi alıyorum?" diye soruyorum.

"Bilmiyorum. Jim, kulüp arazisinde köpeğini gezdirmek istediğini söylüyor."

"Bu bölgede köpeğini gezdirebileceği başka yer yok mu?"

O, bir lokma bile almadan tabağındaki yemeği karıştırarak içini çekiyor. "Federal arazinin bir kısmını satın aldım. Colorado Club üyeleri mahremiyet ve güvenlik konusunda yüksek beklentileri var. Yürüyüş yaparken Jim'i köpeğini gezdirirken görmek istemeyeceklerdir."

"Yani Star Falls halkı, yerel ekonomiyi canlandırmaya ve insanlara iş sağlamaya çalışırken, onların arazilerini çaldığını düşünüyor."

Konuşmaya başlamak üzereyken onu kesiyorum.

"Bana göre iki sorunun var. İlk olarak, arazi erişimi konusunda bir tür uzlaşma sağlamalısın. Bundan kaçış yok. Star Falls sakinlerine sınırlı erişim izni vermelisin. Belki ayın ilk hafta sonu ya da her çarşamba gibi, ama insanları sınırların içine alman gerekecek."

Byron bana hiçbir şey anlamamışım gibi bakıyor, ama ben anlıyorum. Gerçekleri kavraması gerekiyor.

"Düşündüğün kadar büyük bir sorun olmayacak. Star Falls benim büyüdüğüm yere benziyorsa, insanların hoşlanmadığı gerçeklik değil, birisinin özgürlüklerini elinden almaya çalışabileceği düşüncesidir. Arazileri sınırlı bir şekilde açarsan, insanlar bundan yararlanmayacaktır."

Bahse girerim, sen dağı satın almadan *önce* Jim köpeğini oraya çıkarmıyordu. Sadece isterse çıkabileceği fikrini seviyor."

"Ama Jim'i dağa çıkaramam. Yapamam. Üyeler para ödüyorlar..."

"Beni dinle, Byron." Muhtemelen patronumu bu şekilde kesmemem gerekir, ama bu hayatta kaybedecek çok fazla şeyim yok, zaten her şeyden vazgeçtim. Zaten personel sayısı yetersiz, beni kovmayacaktır. "Bu tamamen sunumla ilgili. Müşteriler telefonda arabalarının ne zaman biteceğini sorduklarında, onlara arabaları teslim etmeden önce detaylı bir temizlik yaptığımız için beklenenden biraz daha uzun sürdüğünü söyledim. İnsanlar şikayet etmeyi bıraktı.

"Milyarderlerinize ve milyonerlerinize — bu arada, bu özel ifadeyle kelime dağarcığımı genişlettiğiniz için teşekkür ederim — bu günlerde, bu bölgelerde Star Falls sakinlerine araziye sınırlı erişim hakkı vererek yerel kültüre saygı gösterdiğinizizi söylerseniz, Colorado Club'ı vicdanlı bir şirket olarak öne çıkarırsınız. Dolayısıyla, bu, üyelerinizin de vicdanlı olduğu anlamına gelir. Sizin cömertliğiniz ve düşünceli davranışınız, *onların* cömertliği ve düşünceli davranışlarıdır. Milyarderleriniz karşılıksız bir şey elde ederler: temiz bir vicdan. Bunun yerel desteği artırmak için bir taktik olduğunu bilmelerine gerek yok, tıpkı garajdaki müşterilerimin detaylandırmanın hizmet fiyatına dahil olduğunu ve sadece yirmi dakika sürdüğünü bilmelerine gerek olmadığı gibi."

Byron sessizce bana bakarken, ben de onun bakışlarını karşılıyorum. Onun ifadesini okumaya çalışıyorum. Yüzüme yumurta atacak mı? Gidecek mi?

"Gerçekten çok zekisin," diyor sonunda ve onun onayı içimde küçük bir parıltı yaratıyor. "Bunu üyelerimize, hizmetimizin bir parçasıymış gibi satmalıyız. Belirli günlerde araziye veya belirli günlerde arazinin belirli bölümlerini açarsak işe yarayabilir. O zamanlar üyeleri diğer alanlara yönlendirebiliriz. Ya da onlara ek güvenlik sağlayabiliriz."

"Aynen öyle," diyorum. "Bu yapılabilir."

"Bunu Jim'e satmam lazım. O, istediği zaman erişim isteyecektir."

"Sınırlı erişim, kasabada istihdam fırsatlarını canlandırmak için ödedikleri bedeldir. Gençler, kendileri için fırsat olmadığı için kasabayı terk ediyorsa, Colorado Club onlara kalmaları için bir neden sunar."

Byron başını sallar. "Gerçekten öyle. Ya da öyle olabilir." "Katılıyorum," diyorum gülümseyerek.

Gözlerimi dik dik bakıyor, bakışı yoğun. Sanki parmaklarını tenimde gezdirip tüylerimi diken diken ediyormuş gibi, içimden dışıma doğru beni ısıtıyor. "Bu gerçekten yaratıcı bir çözüm, biliyor musun?"

Gülüyorum. "Ben hiç devlet üniversitesine gitmedim bile."

"Bu zeki olmadığın anlamına gelmez. Sadece üniversiteye gitmediğin anlamına gelir."

Onun övgüleriyle ve beni görme şekliyle dolup taşan gözlerimle pankeklerime bakıyorum. "Teşekkür ederim." Pankeklerden bir ısırık alıyorum. "Şimdi Athena'nın ailesini bulmama yardım etmelisin."

"Sana bir teklifim var: Eğer sahiplerini bulamazsan, gelecek hafta taşındığında onu ben alacağım."

Başımı geriye eğip güldüm. "O senden nefret ediyor!"

Elini sakallı çenesine götürür. "Bu doğru. Ama belki o zamana kadar onu alıştırırız." Bana bakarken gözleri parlar. Bir dakika önce huysuz, sert bir iş adamıydı, bir dakika sonra ise ekoseyi milyon dolarlık gibi gösteren düşünceli, yakışıklı komşum oldu.

ON ÜÇ

Byron

Hava tahmini ortama panik havası getirmiştir. Proje yöneticisi Kathleen bile gergindir ve bu beni de tedirgin eder. Colorado'da yaşamayan insanlar, kasırgaların dağlara ulaşamayacağını düşünür. Star Falls halkı ise durumun farklı olduğunu bilir.

"En kötü senaryo nedir?" diye soruyorum Kathleen'e, Blossom'un dışındaki balkonda dururken. Buradan Star Falls kasabasının tamamını görebiliyorum.

Ana bina tamamlandı. Tüm pencerelerde kasırğa camı ve son teknoloji jeneratörler gibi, binanın tasarımına uygun fırtına önlemleri aldık. Ana binaya zarar verebilecek kadar yakın olan tüm ağaçlar kesildi. Endişelendiğim ana bina değil. Endişelendiğim, henüz tamamlanmamış binalar. Fırtına gelmeden önce hava koşullarına dayanıklılık çalışmalarını tamamlayamazsak, bu binaların yıkılma ihtimali çok yüksek. Bunlar arasında personel konaklama bloğu ve on üye kulübesi de var.

"En kötü senaryo, tamamen elektrik kesintisi, iki personel konaklama bloğunun tamamen veya kısmen tahrip olması ve dağ evlerinin yarısını kaybetmemizdir," diyor Kathleen.

Sorunlar arka arkaya geliyor. Sanki felaketlerle dolu bir Whac-A-Mole oyunu oynuyormuşum gibi hissediyorum. Star Falls halkını Colorado Club'ın arkasına tamamen toplamak için bir plan gerçekleşmeye başlarken, açılışı ertelemek zorunda kalma ihtimalini düşünmek zorundayım. Kurucu üyeler ücretlerini çoktan ödedi. Açılıştan sonraki ilk altı ay boyunca, potansiyel üyeler gelip kulübün tüm ihtişamını deneyimleyecekler. Tesisin bir kısmı harap durumda olursa bu mümkün olmaz. Tatil köyü devasa bir para çukuruna dönüşme potansiyeline sahip.

"On üye kulübesi ve bir personel konaklama bloğu olacağını sanıyordum," diye cevap veriyorum.

"Bu en *olası* senaryo. En kötü senaryoyu sordun. Ama bence o noktaya gelmeyeceğiz. Tamamlanmamış yapılardaki fırtına savunma sistemlerini güçlendiriyoruz. Amacımız, her şeyin sonunda ayakta kalması."

"Mobilyalı iç mekanlara sahip bazı dağ evleri zarar görecek mi?" diye soruyorum. Mobilyalara çok para yatırdık. Eğer zarar görürlerse, bu büyük bir darbe olacak.

"Bundan gerçekten şüpheliyim. Birkaç panjurun montajı ve bazı dış jeneratörlerin bağlantısı hala yapılmadı.

Bunların çoğu bugün yapılacak. Her şey plana göre giderse, tamamlanmış dağ evleri fırtınadan büyük zarar görmeyecek. Mütteahhitler gece gündüz çalışıyor. Bazıları fırtına sırasında ikinci personel lojmanında kalacak ve acil durumlara müdahale edecek.”

"Onları bunu yapmaya nasıl ikna ettiniz?" "Onlara çok para ödüyorsunuz."

Para her zaman çözümdür.

"Ya şimdi hasarı önlemek için para ödersin ya da daha sonra onarmak için daha fazla para ödersin," diye ekliyor.

"Doğru." Telefonumdaki fırtına takip uygulamasını yeniliyorum. *Şiddetli Fırtına ve Olası Kasırga* işareti hala yanıp sönüyor. "Ve belki de vurmayabilir."

"Kesinlikle. Kasırga olmasa bile bu fırtına çok şiddetli olabilir. Ocak ayındayız. Kasırga olmaması gerekir, bu yüzden çok şey... havada, kelime oyununu bağışlayın."

Buradaki havanın öngörülemezliğini sevmiyorum. New York'ta kışın çok soğuk, yazın ise eritecek kadar sıcak olur. Buna güvenebilir ve ona göre plan yapabilirsiniz. Benim için sorun olan, plan yapamama beceriksizliğim. Çok fazla sorumluluk almaya alışkınım. Çok şeyin tehlikede olmasına alışkınım. Ama genellikle başarılı olup olmamam bana bağlıdır. İşlerim daha önce hiç kimseyi tehlikeye atmadı. Burada risk altında olan bütün bir personel var.

"En önemli şey insanları güvende tutmak," diyorum.

"Hazel prosedürlere göre bununla ilgileniyor. Herkesin ana binada sığınması gerektiğini düşünüyorum. Bu arada, fırtınayı bizimle burada mı geçireceksin, yoksa kasabada mı?" diye soruyor Kathleen.

"Burada kalacağım," diyorum. Kimsenin benim onlarla birlikte olmadığımı düşünmesini istemiyorum. Kulübelerden daha iyi mi yoksa daha kötü mü çıkacakları belli değil. Tehlikeden kaçmaya çalışmıyorum.

Rosey de burada olacak. Tek başıma kulübelerde kalmanın bir anlamı yok.

"Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?"

Kathleen derin bir nefes alır. "Hayır, ama sakıncası yoksa yapmam gereken binlerce iş var..."

"Başla o zaman," derim ve o da gider.

Star Falls'a bakan devasa pencerelerin önünde dururken kendimi işe yaramaz hissediyorum. Herkes bir şeyler taşıyarak oradan oraya koşturuyor.

Herkes bu kadar meşgulken benim yapacak bir şeyim olmamasını pek anlayamıyorum.

Hart'ı görüyorum ve ona doğru yürüyorum. Elinde bir lamba var. "Ne yapıyorsun?" diye soruyorum.

"Fırtınanın en çok zarar verebileceğini düşündüğümüz dağ evlerini boşaltıyoruz. Herkes iş başında. Vardiyadaki tüm personel yardım ediyor."

"Tamam," diyorum. "O zaman ben de yardım edeyim."

"Tamam," diyor ve beni ana girişten dışarı çıkarıyor. Her an yağmaya başlayacak gibi görünen gökyüzüne bakıyor. "İsyanmaya hazır ol."

Dördüncü kulübeye doğru ilerlerken, battaniye, ayna, yemek sandalyesi ve kahve makinesi taşıyan bir grup personel bize doğru geliyor. Sanki orayı yağmalıyoruz. Rosey'i görmek için yüzlere bakıyorum ama onu göremiyorum.

"Vardiyada olması gereken herkes hala çalışıyor mu? Kimseyi ailesinin yanına göndermedik mi?" diye soruyorum, kulübenin ana yatak odasında bulunan devasa antika meşe sandığın bir ucunu kaldırarak. Hart diğer ucunu kaldırıyor. "Gitmek isteyenler çoktan gitti," diyor. "Çoğu kişi buradan değil. Oh, ve garsonlardan biri kedisini bulmak zorunda kaldı."

Kalbim göğsümden fırlayacak gibi. Kedi mi? Giden Rosey miydi? Athena'nın peşinden gitmek için Kulübün korumasını terk etmenin iyi bir fikir olduğunu düşünmüş olamaz.

Hart ve ben sandığı site boyunca taşırken bir ritim yakalıyoruz. Mümkün olduğunca kayıtsız bir şekilde, "Burada kalan herkesin listesi var, böylece herkesin hesaba katıldığından emin olabiliriz, değil mi?" diyorum.

"Elbette," diyor. Tabii ki listeyi bana göstermiyor. Neden gösterebilir ki? Mikro yönetimle tanınmam, ama listeyi görmek için çılgınca bir bahane bulmaya çalışıyorum. Bu sırada yüzleri tarayarak Rosey'i bulmaya çalışıyorum.

Ana binaya girerken Hart, Hazel'a seslenir. "Son otobüs ayrıldığından beri listeyi güncelledik mi?" diye sorar.

"Evet, otobüste sadece Rosey Williams vardı. Onu listeden çıkardım." Kalbim sıkışıyor.

Kahretsin. *Rosey*. Tornado için nasıl hazırlık yapılacağını biliyor mu, hiç bilmiyorum. Oregon'da çok fazla tornado olduğunu sanmıyorum. Kabinlerin yanındaki sığınağı biliyor mu, hava durumu radyosunu kullanmayı biliyor mu?

Kabinlerde tek başına kalmasına izin veremem. Karanlıklaşan gökyüzüne bakıyorum. Hart ve ben sandığı yere koyuyoruz ve ben, "Aslında, kabinden almam gereken birkaç şey var. Kasabaya gidip geleceğim" diyorum.

Bugün verdiğim en kolay karar bu. Rosey'i tek başına bırakmam mümkün değil.

Dışarı çıktığımda yağmur yağmaya başlamış. Kulübeleri boşaltan personel ana binaya çağrılıyor. Bu ana fırtına değil, ama bu havada eşya taşımak anlamsız. Colorado Club'ın çalışanları emin ellerde. Ama Rosey'e gitmem gerekiyor.

Kamyonetime vardığımda, sıırıslıklam olmuşum. Sürücü koltuğuna oturup yüzümdeki suyu sildikten sonra dağdan aşağı iniyorum. Devrilmiş ağaclar olmadığı sürece, gerçek fırtına başlamadan ona ulaşabilirim.

Umarım.

ON DÖRT

Rosey

Bugün işte herkesin konuştuğu tek şey hava durumu. Otobüsün kapıları açılır ve bir parçam şoföre geri dönüp beni kulübe geri götürmesini istemek istiyor. Ama yapamam. Athena'nın güvende olduğundan emin olmalıyım. O bağımsız bir kızdır, ama her zaman gece geç saatlerde eve gelir.

Yağmur o kadar şiddetli ki, kulübenin silüetini zar zor görebiliyorum. Ve görünüşe göre, herkesin endişelendiği fırtına bu değil. Yağmuru severim. Ben Oregon'luyum, yağmur damarlarımdan akar. Ama bugün yerlilerin yüzlerindeki endişeli ifade beni tedirgin ediyor.

Umarım Athena verandada kıvrılmış yatıyordur. Athena ile geçirdiğim ilk gün, onu bütün gün kulübede tutamayacağımı öğrendim. Onu evde bıraktığım ilk gün, vardiyam bittiğinde eve geldiğimde bacağıma tırnaklarını geçirdi ve kapıdan dışarı fırladı. O, kapalı tutulabilecek bir kedi değil. Nasıl kedi taşıma çantasına girdiğini hiç bilmiyorum.

Yoldan kulübeye kadar olan kısa yürüyüşte sıırılsıklam oldum. Hiç bu kadar ıslandığımı hatırlamıyorum. Athena normalde anahtarı kapıya sokmadan önce birdenbire ortaya çıkıp bacaklarımdan etrafında dolandır. Bugün ise ondan hiçbir iz yok. Verandayı taradım ama hiçbir yerde kıvrılmış beyaz bir topak göremedim.

"Athena!" diye sesleniyorum. "Kedicik!" Beni duyabileceğini sanmıyorum. Verandanın çatısına yağın yağmur, granit üzerine çekiçle vurur gibi ses çıkarıyor. Telefonumdan saati kontrol ediyorum. Snail Trail hâlâ açık mı acaba? Yağmur botları işime yarayabilir. Gökyüzüne bakıyorum. Hayır, yağmur botları işime yaramaz. Lanet olası bir kano lazım.

Birden midem bulanır. Buraya gelerek ne yapıyordum ki? Kulüpte kalmalıydım. En azından orada başka insanlar da vardı. Kasırga kulübenin çatısını uçurursa ne olacak? Bir yığın kütüğün altında kalabilirim.

Evde olsaydım, annem bana ne yapmam gerektiğini söylerdi. Muhtemelen kulüpte kalmamı söylerdi. Restoranda yemek sipariş etmeye alışkın değilim, kasırgayı nerede geçireceğime karar vermeye de alışkın değilim. Kara gökyüzüne bakıyorum. Kulübe geri dönmek için artık çok geç. Otobüs beni bıraktığında hemen geri döndü. Midemde sinirlerim bozuluyor. Başboş bir kediye aramak için buraya gelerek ne düşünüyordum bilmiyorum.

Athena muhtemelen güvenli bir yerde saklanıyordur, belki de kaçtığı evinde. Beni görebilseydi, küçümseyerek patilerini yalıyor ve ne kadar aptal olduğumu düşünürdü.

Servis otobüsü çoktan gitmiş. Belki taksi bulabilirim? Bu koşullarda birini buraya getirmek çok kötü olur, özellikle de dağdan tek başına geri dönmesi gerekeceği için. Her şeyi çok geç bıraktım.

Elimden gelenin en iyisini yapmam gerek. Şimdi tek yapabileceğim içeri girip ısınmaya çalışmak.

Ceketimi çıkarıp kapının arkasına asıyorum. "Athena!" Sabah çıkarken onu içeride kilitlemiş olabileceğimi düşünerek tekrar sesleniyorum. Adına alışkındır ve genellikle duyduğunda bana doğru yavaşça yürür. Belki biraz teşvik gerekir. Kedi mamasını alıp tabağına biraz koyuyorum. "Athena!"

Hiçbir şey.

Yatak odasına gidip orayı kontrol ediyorum. Kapıyı açtığımda, yağmurun pencereye vurma sesini duyuyorum. Çok şiddetli. Keşke Athena da içeri girmek için bu kadar hevesli olsaydı.

Beyaz, metal çerçeveli yatağın altına bakmak için eğildim, ama orada yoktu. Yağmur dinmek bilmiyordu.

Damla, damla, damla.

Durun. Bu yağmur değil.

Daha iyi duyabilmek için nefesimi kesmeye çalışıyorum.

Damla, damla, damla.

Bu ses kesinlikle kulübenin içinden geliyor.

Tam o anda, yatak odasında ahşap gıcırta sesi duyulur. Kahretsin, bu tavan mı? Nerede güvende olduğumu bilmiyorum. Ve o anda yatağımın üzerinde bir su birikintisi görürüm. Aşağı doğru şişkin tavana bakarım, tavandan sürekli su damlamaktadır.

"Olamaz!" diye bağıryorum.

Mutfağa gidip bulabildiğim en büyük tencereyi alıp sızıntının altına koyuyorum. Bu, tavanın çökmesini engellemeyecek ya da muhtemelen çoktan ıslanmış olan yatağı kurtarmayacak, ama *bir şeyler* yapıyormuşum gibi hissetmem gerekiyor. Herhangi bir şey.

Yatağı hareket ettirip daha fazla zarar görmesini engellemem gerekiyor. Ancak oda büyük değil ve ne kadar sağa sola kaydırsam da giderek kötüleşen sızıntıdan kurtulmam mümkün değil. Beth ve Mike'ı aramalıyım.

Ve Athena'yı bulmam gerekiyor.

"Athena," diye sesleniyorum, tüm vücut ağırlığımla yatak çerçevesinin ayak ucunu iterken sesim gerginleşiyor. Çerçeve uzak duvara çarptığında, şüphelerim doğrulanıyor — sızıntıdan kaçmak için yeterince uzak değil.

Şimdi damlalar yatağın kenarına çarpıyor ve gıcırtı sesi daha da yükseliyor. Çok fazla su var. Eminim yatağın içine de sızmıştır. Belki de yatağı yataktan çekip, tencereyi yatak çerçevesinin üzerine koymalıyım.

Yatağı çekiyorum ama yaklaşık 30 cm kalınlığında ve tuğla dolu gibi hissediyorum. Nasıl bu kadar ağır olabilir? Bir ucunu aşağıya indirmeyi başardığımda, diğer ucu sıkışıyor. Belki diğer taraftan çekebilirim? Yatağın üzerinden tırmanıyorum, pantolonum battaniyenin ortasındaki su birikintisinden sıırıslam oluyor.

Yatağın diğer tarafına geçiyorum, ama duvar ile çerçeve arasına giremeyeceğimi fark ediyorum.

Kahretsin, bu işte çok kötüyüm. Yatağı eski yerine çekmem gerekiyor, ya da en azından duvardan birkaç metre uzağa, böylece diğer tarafa geçip itebilirim. Yatağın üzerine tekrar tırmanıyorum, daha da ıslanıyorum.

Bana mı öyle geliyor, yoksa sızıntı daha da mı kötüleşiyor? Tavan çökebilir mi? Yatağı çekmeye başlıyorum, önce başını, sonra ayak ucunu.

Kapının çalınması beni şaşkınlıkla çığlık attırıyor.

Belki biri Athena'yı bulmuş ve geri getirmiştir? Bir an için Frank'in beni kurtarmak için geldiğini düşünüyorum. Sanırım hayatımdaki rolü buydu: beni istemediğim bir gelecekte kurtaran adam. Ama o sadece farklı bir gelecek sunuyordu. Daha iyi bir gelecek değil.

Yatak odasından çıkarken, kabinin kapısı açılır ve Byron kapıda belirir. Saçları yağmurla ıslanmıştır ve nefes nefese kalmıştır.

"Rosey," diyor. Hayatımda hiç kimseyi görmekten bu kadar mutlu olmamıştım. Kollarına atlayıp başımı göğsüne gömmek istiyorum.

"Byron!" diyorum. "Athena'yı kaybettim, yatak odasında yağmur yağıyor ve kulüpten ayrılmamalıydım. Bilmiyorum..."

O, oturma odasını geçip bana omuzlarımdan tutunur. "Her şey yoluna girecek."

Onun burada olmasına rahat bir nefes alıyorum. Tanrıya şükür.

Beni bırakıp dik durur. "Yanımdan ayrılma," der ve yatak odama doğru yürür. Onun peşinden koşarım.

Hızlıca hareket ederek yataktan çarşafı çıkarır, sonra da yatak çerçevesinden yatağı, sanki havuz şamandırasıymış gibi, şimdiye kadar taşıdığım en ağır şey değilmiş gibi çıkarır.

"Kovun var mı?" diye sordu.

Mutfaktan aldığım tencereyi ona uzattım. Onu benden aldı ve sızıntının altına yerleştirdi.

Ahşap yine gıcırıyor ve bakışlarımız buluşuyor. "Tavan mı?" diye soruyorum. Elimi tutup beni yatak odasından dışarı çekiyor.

"Ceketini giy ve ihtiyacımız olabilecek her şeyi alalım. Su. Yiyecek. Muhtemelen yeterince var ama fazlası da fena olmaz."

Nereye gittiğimizi sorma fırsatım olmadı çünkü cep telefonunu çıkarıp bir numarayı çevirdi, buzdolabını açtı ve tezgahın üzerine bir şeyler atmaya başladı. Hepsini topladım ve çantalara koydum.

"Beth, Byron arıyor. İkinci kulübenin çatısında sızıntı var." Dinliyor. "Evet, Rosey... Hayır, ikinizin de bu havada dışarı çıkmanızı istemiyorum. Mobilyaları taşıdık. Evet... Anlaştık. Hayır, sorun değil. Kendinize dikkat edin."

Telefonu kapatır. "Fırtına geçene kadar yapabileceğimiz bir şey yok. Eşyalarını toplayalım. Benimle kalman gerekecek."

Panik içimi kaplar. "Ne? Hayır. Kanepede kalırım."

Byron etrafa bakınır, Snail Trail'den gelen çantayı görür ve onu alır. "Gidelim."

"Hayır, Byron, ben burada kalacağım."

"Hayır, Rosey, kalmayacaksın. Şu anda yatak odanda bir sızıntı var, ama tüm tavan çökebilir. Su yayılmayı sever. Çatıyı incelemeden, sızıntının nereden başladığını bilmek imkansız. Tüm tavan risk altında olabilir. Benimle kalacaksın."

Gırtlığımda gözyaşları birikir. Bir hafta önce, kalacak yerim ve işim olmadan, tüm ailemi hayal kırıklığına uğratmış bir şekilde gelinlik giyerek şehre geldim, ama ancak şimdi kendimi gerçekten savunmasız hissediyorum.

"Karavanımızda sürekli su sızıntısı olurdu." Cümlemi bitirirken sesim titriyor. "Her zaman yağmur suyunu toplamak için birkaç kova bulundururduk."

"Burası karavan değil. Bu tavan çökerse, bunu anlarsın. Ve önümüzdeki on iki saat içinde kasırgalarla karşı karşıya kalabiliriz. Burada kalamazsın."

"Seninle kalamam. Belki han..."

"Han hala dolu, Rosey. Sana benimle birlikte yaşamayı teklif etmiyorum. Sana söylüyorum, benim evimde kalman gerekiyor. Arada büyük fark var."

Sesi sertleşmiştir. Burada başka seçeneğim olmadığını anlıyorum.

Sessizce, Star Falls'ta sahip olduğum birkaç eşyayı toplamaya başladım. Sadece tuvalet malzemeleri ve giysiler, ama feda edebileceğim hiçbir şey yok.

Snail Trail çantam dolduğunda, yola çıkıyoruz. "Ama Athena. Nerede olduğunu bilmiyorum," diyorum.

"Ortaya çıkar. Ya da belki buraya gelmeden önce birlikte yaşadığı kişinin yanına geri dönmüştür."

"Ya da donmuş ve savunmasız bir halde bir yerde saklanıyordur."

"Kahretsin, Rosey." Telefonunu çıkarır ve yazmaya başlar. "Tamam. Birkaç kişiye gözlerini dört açmalarını mesaj attım. Geri dönerse diye ona yiyecek getir. Gitmeliyiz."

Ona eşyalarımın bulunduğu çantayı verip kedi mamasını alıyorum. Byron'ın kulübesine doğru yola çıkarken ikimiz de fırtınaya hazırlanıyoruz.

ON BEŞ

Rosey

Byron'ın kulübesi benimkinin tam bir kopyası, ama yine de burada olmak tuhaf geliyor. Onunla birlikte. O benim patronum, ama tüm gücü onda gibi gelmiyor. Daha çok bir randevunun sonunda gibi hissediyorum — kasırga tehdidi hariç. Bu iyiye işaret olamaz. Beni kurtarmak için tam zamanında dağdan inen adamdan ziyade, yaklaşan felakete odaklanmam gerekiyor.

"İhtiyacın olan her şeyi al," diyor Byron, sanki yaklaşan bir kasırga olağan bir olaymış gibi. "Tezgahta sıcak çikolata var. Bize biraz yapayım mı?"

"Sence güvende miyiz?" diye soruyorum, pencereden dışarı bakarak. Yağmur yağmıyor, daha çok kulübeye kazma ile saldırıyor gibi.

Gözlerimi yakaladı, bakışlarımı tuttu ve "Artık güvendesin. Her şey yoluna girecek" dedi.

Midem bulanıyor. Bu gece mi, yoksa sonsuza kadar mı demek istiyor? Ama elbette cevabı biliyorum.

Göz teması kurmayı bırakıyorum. "İçecekleri ben hazırlayayım," diyorum. En azından kendimi işe yarar hale getirebilirim. Byron yatak odasına girerken, "Bana yardım ettiğin için çok teşekkür ederim," diyorum. "Ve burada kalmama izin verdiğin için."

Elinde havluyla kuru giysiler içinde geri gelir. "Önemli değil. Bu fırtınanın öncüsü. Daha da kötüleşecek." Islak saçlarını havluyla kurulayarak sevimli bir dağınıklık yaratır.

"Tabii ki önemli. Sen gelmeseydin tamamen yalnız kalacaktım."

"Yağmurun bu kadar erken yağacağını beklemiyordum," diyor.

"Colorado'da kasırgalardan endişelenmem gerektiğini düşünmemiştim." Sıcak sütü fincanlara dökerken, Byron'ın yıpranmış gri eşofmanını ya da kalçalarının üzerinde düşük duran pozisyonunun R derecelendirmesi alması gerektiğini düşünmemeye çalışıyorum.

"Düğünden sonra nereye gideceğine karar verirken bu da kriterlerin arasında mıydı? Bilirsin..."

Ona doğru şeyi söylemeye çalışarak gülümsüyorum, ki bu, düşünümünden kaçtığımı anlatırken imkansız bir şey. Durumum çok saçma. Garip hissetmesi gereken kişi o değil.

"Dürüst olmak gerekirse, havaalanına varır varmaz ilk uçağa bindim. Nereye gittiğimi umursamadım. Ama Colorado... Burayı sevdim. Star Falls,

Yani. Havaalanı ve otobüs penceresinden gördüklerim dışında eyalette başka bir yer görmedim. Ama burası çok güzel. Dağların manzarası eşliğinde büyümek güzel olmalı."

"Sanırım," diyor, çocukluğunun hiçbir yönünden memnun olmadığını düşündüren bir şekilde. Parmaklarını saçlarında gezdiriyor, bu sırada pazıları geriliyor.

"Star Falls'ta nerede yaşıyordunuz?" diye soruyorum, salya akmasın diye tenceredeki süte bakarak.

"Aile çiftliğimiz dağın eteklerindendi."

"Kulübün altında mı?" diye soruyorum ve ona bir fincan sıcak çikolata uzatıyorum. İkimiz de kanepeye oturuyoruz, yağmur kararlı bir şekilde çatıda yankılanıyor.

"Evet," diyor. "Kulübün güneydoğu tarafındaki arazisinin dış çevresi çiftliğin sınırıydı."

Gözlerim büyüdü ve tezgaha yaslandım. "Yani çiftlik artık yok mu?"

"Elma ağaçları hala orada. Çoğunlukla. Hastalıklı olanları çıkardık."

"Oh, Byron, bu harika. Yani çiftlik kendi başına kendi başına kaldı."

"Aileye geri döndü," diyor Byron. "Babam öldüğünde, çiftlik alacaklıları tarafından alındı. Ama ben geri satın aldım." Gözleri sertleşiyor, ara sıra gördüğüm çocuksu gülümseme tamamen kayboluyor. Bu, çelik gibi ve kararlı iş adamı Byron.

"Eminim öyledir."

"Marshmallow yok mu?" diye sorar, şimdiye kadarki en beceriksiz konu değiştirme girişimiyle. "Özür dilerim, çökme ihtimali olan kabinden aceleyle kaçarken getirmeyi unuttum."

Kolunu bana doğru uzatıyor ve bir an için yüzümü avuçlayıp eğilip beni öpeceğini düşünüyorum, ama bakışları arkama kayınca, arkamdaki masada bir şeye uzandığını anlıyorum.

Bu adamı öpmek mi düşünüyordum?

Patronumu mu?

Tam da uzak durmam gereken türden, çok zengin ve güçlü bir adamı mı?

Bunu yapmamam için tüm nedenleri biliyorum, her biri kategorize edilmiş ve beynimde düzgünce sıralanmış durumda. Sorun şu ki, onu öpmek istememin nedenleri

nedenler de giderek artıyor. Onu ne kadar tanırsam, onu o kadar çok tanımak istiyorum.

Bir paket mini marshmallow tutuyor. "Eskiden yaşadığın yerde çok su sızıntısı olur muydu?" diye soruyor, marshmallow paketini benim bardağıma, sonra da kendi bardağına döküyor.

Onu bakmaktan kaçınarak fincanıma bakıyorum. Yağmur içeri girmeye çalışıyor ve rüzgâr ulumaya başlamış olsa da, Byron bana dokunursa ona direnebilir miyim bilmiyorum. Ve direnmem gerektiğini biliyorum.

"Otuz yıllık bir karavanda yaşıyorduk," diyorum, kupama bakarak. "Sızıntılara alışkındık. Tavanın bazı kısımları ara sıra çöküyordu, ama sanırım bu kulübede olduğu gibi üzerimize sağlam ahşap parçaları düşmüyordu." Birdenbire, çok yakın oturuyoruz gibi hissediyorum. Fırtınanın sesi mi, yoksa onun bu kadar rahat görünmesi mi bilmiyorum, ama bu kulübe benim yanımdaki kulübenin yarısı kadar gibi geliyor.

"Biz kim? Üç kız kardeşin olduğunu mu söylemiştin?"

"Evet, üç kız kardeşim var. Ben en büyüğüyüm. Ya sen? Mary senden büyük mü, küçük mü?"

"Küçük. Kaliforniya'da üniversiteyi yeni bitirdi. Dört kardeş olmak..."

"Çok zordu," diye onun yerine cümleyi tamamladım. "Ailemizde insanlardan başka her şey eksikti. Yeterli para yoktu, giyilebilir kıyafet yoktu, yenilebilir yiyecek yoktu, sıcak su yoktu, mahremiyet yoktu, saygı yoktu. Ne ararsan yoktu."

"Hiç kaçmak istemedin mi? Yani, daha önce..." diye sordu, gözleri sanki şimdiye kadar tanıştığı en ilginç kişiymişim gibi benimkileri araştırıyordu.

"Tabii. İronik olarak, bu yüzden evleniyordum." Dışarıdan bir ses duyuyorum, tıkırtı, tırmalama sesi. Kupa'mı bırakıp kulağımı dikiyorum. "Duyuyor musun? Sanırım dışarıda biri var."

Byron ayağa kalkar ve kapıya doğru yürür. Kapıyı açar ve Athena içeri atlar, doğrudan kucağıma. Nerede olduğunu bilmiyorum ama sanki bütün gün evcil hayvan spa'sında vakit geçirmiş gibi kemikleri kurumuş görünüyor.

"Athena! Geri dönmüşsün!" Çenesini okşuyorum ve o gözlerini kapatıp başını parmaklarıma yaslıyor. "Aç mısın kedicik?" diye soruyorum. "Sana lezzetli bir şeyler getireyim. Burada bizimle kalıp kuru kalabilirsin, tamam mı?"

Ona yemek hazırlamaya başladım. Yemeği hazırlamamı beklemeden yemeye başladı. Neredeyse, iştahı açılmıştı.

"Tornadolar için ne kadar endişelenmeliyiz?" diye soruyorum.

Byron derin bir nefes aldı. "Hiçbir fikrim yok. Normalde ocak ayında hiç endişelenmenize gerek olmazdı derdim, ama durum bu."

"Kasabada fırtına sığınağı var mı?"

"Beth ve Mike yolun diğer tarafına bir tane yaptılar," diyor. "Bir şey olursa uyarı alırsınız. İçeri girmek için on dakika kadar vaktimiz olur."

Kalbim hızla çarpmaya başlar. Bu durum paniklemem gereken bir durum gibi gelmeye başlar. Ama bunu belli etmek istemem. "Oraya biraz yiyecek ve malzeme koyalım mı?" diye sorarım.

"Hazır bir kutu var," diyor, daha önce fark etmediğim kapının yanındaki bir sandığı işaret ederek. "Onu yanımıza alabiliriz."

"Ve 'biz' derken Athena'yı da dahil ediyorsun, değil mi?" Gülümserim ve ona bakarım, sonra oda küçülünce bunu yapmamış olmayı dilerim. Yemin ederim, buradan onun vücut ısını hissedebiliyorum.

"Sanırım öyle."

"Bu bir bağ kurma deneyimi," diyorum, ortamı yumuşatmaya çalışarak. "Onun sahibini bulmadan önce personel lojmanına taşınmam gerekirse, ikinizin birbirinizi tanımanız gerekir."

"Tırnaklarını kendine sakladığı sürece."

Bana gülümser, çocuksu gülümsemesi intikamla geri döner. Byron'la birlikte burada kalmaktansa, çökmüş çatılı komşu evde kalmanın daha güvenli olup olmayacağını merak ederim.

ON ALTI

Byron

Yağmur durdu, ama bu sadece geçici bir rahatlama. Bir dahaki yağmur, hazırlandığımız büyük fırtınanın başlangıcı olacak, bunu biliyoruz.

Kathleen ile neredeyse sürekli iletişim halindeyim. Rosey'nin şu anda çıplak bir şekilde duş aldığını düşünmekten kendimi uzaklaştırmak için bir şeyler yapmam gerekiyor. Su ve köpüklerden başka bir şey giymeden nasıl göründüğünü düşünmek istemiyorum. Ya da duştan çıktıktan sonra tadı nasıl olurdu?

Kathleen, şiddetli yağmur nedeniyle inşaat çalışmalarının çoğunun durdurulmak zorunda kaldığını mesajla bildiriyor. İstedğimden daha fazla hasar göreceğiz. Personel konaklama yerlerini ve halihazırda mobilyalı dağ evlerini öncelikli hale getirmemiz gerekecek. Gerekirse, pazarlama ziyaretlerini ertelemek zorunda kalacağız. Her şey bittiğinde hasarın boyutu ne olacak, ona bağlı.

En kötü senaryoya kendimi hazırlamam gerekecek. Sonucun ne olacağını sabırsızlıkla bekliyorum. Neyi düzeltmemiz gerektiğini bildiğimde, oraya nasıl ulaşacağımızı da bileceğim.

İnleyerek kanepeye yığıldım, Athena da düşerken kuyruğuna takıldığım için miyavladı. "Üzgünüm kedicik," dedim.

"Colorado Club'a taşındığında ne olacak?" Rosey yatak odasının kapısından seslenir. "Athena'yı da götürebilecek misin?"

Ona bir bakış attım ve keşke atmasaydım dedim. Duşun ıslısından yanakları pembeye dönmüştü. Giydiği tişört göğüslerine sıkıca oturuyordu ve biraz yukarı çıkmıştı, bu yüzden karnındaki altın rengi tenini birkaç santim görebiliyordum.

"Sorun yaratmayalım." Rosey hakkında aklımdaki tüm kirli düşünceleri boşaltmaya çalışır gibi başımı sallayarak başka yere bakıyorum. Ellerimde göğüslerinin ağırlığı, cildinin sıcaklığı, parmaklarımı şu anda içine sokarsam ne kadar ıslanacağı. Kendi tavsiyemi dinlemem gerekiyor. Neden işlerin kendi akışına bırakamıyorum, bilmiyorum. Fırtınanın yönünü değiştirmek için yapabileceğim hiçbir şey yok. Ellerimi saçlarımın arasına geçiriyorum.

"Streslisin," diyor.

"Biraz," diye itiraf ediyorum. Onun burada olması durumu daha da kötüleştiriyor, ama bunu söylemiyorum. Onun yanında kendimi kontrol etmek beklediğimden daha zor. Bu alanı bulaşıcı gülümsemesi, gevezelikleri ve lanet kedisiyle doldurmuş.

"Bu açılışı etkileyecek mi?" diye soruyor.

"Henüz bilmiyorum." Umarım etkilemez. Çok fazla para söz konusu. "Biraz uyumalısın," diyorum. "Fırtına bu gece seni uyanık tutarsa diye."

"Yarın işim yok," diyor. "Benim için endişelenme." "Benim yatağımı alabilirsin," diyorum. "Ben burada kanepede kalabilirim."

O iç çeker. "Bana kalacak bir yer verdiğin ve çöken çatıdan kurtardığın halde senin yatağın almam mümkün değil. Athena ve ben kanepede kalabiliriz."

"Mutfağa ihtiyacım var. Sen yatak odasını al." "Mutfağa mı ihtiyacın var? Neden?"

"Böyle zamanlarda yemek yapmayı seviyorum." "Yağmur yağarken mi?"

"Hayır, hayat belirsizliğe düştüğünde. Sanki yazı tura atılmış ve havada duruyor, ben de düşmesini bekliyorum gibi."

"Bu durumlarda *yemek mi yaparsın?*"

"Evet. Rahatlatıcı yemekler. İlk tercihim dana ragu."

"Güzel!" diye heyecanla söyler. "İyi misin? Ben de seveceğim

?

Onun için yemek pişirdiğimi mi söyledim? Genelde, hayat zorlaştığında . New York'ta sıkı bir arkadaş grubum var. Benim için her şeyi yapacaklarını biliyorum — sorunlarımı dinleyecekler, çözüm bulmama yardım edecekler, bana para ödünç verecekler, doğru insanlarla tanıştıracaklar. Sorun şu ki, işler zorlaştığında, ben her zaman geri çekiliyorum. Gerçeklikten uzaklaşıyorum, sorunu çözüyorum ve sonra silahlarımı ateşleyerek ortaya çıkıyorum.

Rosey'nin burada olması beni dünyayla bağlantıda kalmaya zorluyor. "Evet," diyorum, ona bir bakış atarak. "Çok seveceksin."

"Yardım ister misin?" diye soruyor, Athena'nın başına bir öpücük kondurarak.

"Gerek yok. Televizyonu aç. Ben işe başlarken hava durumu raporunu dinleyelim."

Mutfak alanı küçük, dünya bana çok büyük geldiğinde bunun için minnettarım. Tüm hazırlık yüzeyleri duvara bitişik, bu yüzden soğanları doğrayıp sarımsakları ezdiğimde Rosey'e sırtım dönük oluyorum. Kediyle konuşmasını ve yerel hava durumu haritası hakkında tuhaf yorumlar yapmasını dinliyorum.

"Oh, bu umut verici, değil mi?" diye soruyor.

"Ne?" diye soruyorum. Bıçağın kesme sesinden ve Rosey'nin konuşmalarından başka bir şey duymadım. Garip bir şekilde meditatif bir durum.

"Rüzgar hızının düşeceğini düşünüyorlar."

"Aynı kolaylıkla tekrar yükselebilirler."

"Dışarıya bir bakayım."

"Rosey..."

"Sadece verandaya çıkıp yağmurun tekrar başladığını kontrol edeceğim."

Arkasından kapıyı kapatıyor, ama önce soğuk bir hava akımı içeri girip ayak bileklerini sarıyor.

İçeri geri geliyor. "Hava çok karanlık, ama yağmur yağmıyor."

"Yarın sabah beş civarına kadar tekrar başlaması beklenmiyor."

"Star Falls şimdiye kadar bana iyi davrandı," diyor. "Bu yerin fırtınayı atlatacağına inanıyorum."

Umarım haklıdır.

Tüm malzemelerimi tavaya koyup saatler sürecektir pişirme sürecini başlattıktan sonra, Rosey'nin bana baktığını fark ettim. Yemek pişirdiğim süre boyunca beni izliyor muydu? Gözlerimiz buluştu ve aramızda bir enerji akımı geçti, sanki onu öptüğümde tadının nasıl olacağını düşündüğümü biliyormuş gibi... Her yerini. Ben de onun avucunu göğsüme bastırdığında ne kadar sert olacağını düşündüğünü biliyormuşum gibi.

Ağzını açıyor. Dilini alt dudağına sürüyor. Büyülenmişim.

Bölümlere ayırmada iyiyimdir, tıpkı New York ile Colorado Club'ı ayrı tutmam gibi. Star Falls'tayken pazartesi gecelerini arkadaşlarımla geçiremediğimi düşünmemem gibi. New York'a geldiğimde tanıdığım her şeyden uzaklaştığımı düşünmemem izin vermemem gibi. Rosey'i "çalışan" kutucuğuna koyup hayatıma devam etmeliyim.

Ama bunu yapsaydım, şu anda Colorado Club'da olurum, burada kulübelerde değil. Tavanı sızmaya başladığında orada olmazdım. Şu anda burada, ona bütün gece nasıl direneceğimi düşünmüyor olurum.

"Bir şey içmek ister misin?" diye soruyorum.

Gözlerini benden ayırmadan başını sallar.

Ona içki hazırlamak için kıpırdamadım. "Başka bir şey ister misin?" diye sordum. Yine başını salladı.

Ne düşündüğünü biliyorum. Ne düşündüğünü *tam olarak* biliyorum. Ben de istiyorum. Ateşin önünde, çıplak ve onun altında, üstünde, içinde olmak istiyorum

onun içinde olmak istiyorum. Öpmek, emmek, yalamak ve ısırarak istiyorum. Keşfetmek, merak etmek ve onu iniltmeye zorlamak istiyorum.

Onu istiyorum.

Elimi saçlarımın arasına sokuyorum. "Sana bir içki getireyim." Dolaptan bir bardak alıp musluğu açıyorum. Şu anda kafama biraz buzlu su dökmem lazım.

Oturma odasına döndüğümde, Rosey tam önümde duruyor. Ona içeceği uzatıyorum. Parmakları bardağı kavırıyor, ama ben bırakmıyorum. Hareket edemiyorum. Etmek de istemiyorum.

Yüzünü taradım, bunu istemediğine dair bir işaret arıyordum. Tek gördüğüm arzusu, isteği ve ihtiyacıydı.

Bardağı elinden alıp arkamdaki tezgaha koyuyorum. O hareketsiz kalıyor.

"Rosey," diyorum. Bu bir soru. *Sen de benim kadar bunu istiyor musun? Seni öpebilir miyim? Sana sahip olabilir miyim?*

"Evet," diye iç çekerek cevap veriyor. Sonra, herhangi bir şüpheye yer bırakmamak için başını sallıyor.

Aramızdaki mesafeyi kapatıyorum ve elimi saçlarına gömüyorum, onu yerinde tutuyorum. Gözlerim onunkilerden ağzına kayıyor.

"Hayır de," diyorum. Öyle dese daha kolay olurdu. Star Falls'ta hiçbir bağım olmasaydı çok daha basit olurdu. Burada istediğim tek etiket Colorado Club'ın sahibi olmak. Geçmişte sahip olduğum tüm etiketleri istiyorum: Mack Miller'ın oğlu, babası çiftliği kumarda kaybeden çocuk, babası ölen çocuk... Hepsinin yok olmasını istiyorum, ta ki sadece ben ve kulüp kalana kadar, tek bir varlık, trajik bir geçmişi olmayan. Kesinlikle çalışanlarıyla yatan adam olmak istemiyorum.

Ama Rosey bana gitmemi söylemedikçe buradan ayrılamam. O başını sallar. "Evet diyorum."

Gözlerimi uzun bir şekilde kırpıp kaderimi kabul ediyorum.

Dudaklarımı dudaklarına bastırduğımda parmakları çenemi okşadı. O inledi ve ben bu anı fırsat bilip dilimi dudaklarının arasına kaydardım. Onu tanımak istiyorum. Her santimini keşfetmek istiyorum.

Onu kendime çekiyorum. Aramızda hiçbir boşluk istemiyorum. Hiçbir boşluk. Hiçbir sır. Söylenmemiş hiçbir şey.

"Seni hissetmek istiyorum," diye fısıldadı, gömleğimi belimden çekip ellerini göğsüme kaydardı, tıpkı onun çaresizce istediğini bildiğim gibi. Dokunuşu beni titretti, daha fazlasını istememe neden oldu. Kazakımı

başından geçiriyorum ve parmakları gömleğimin eteğini arıyor. Yüzünü ellerimle tutuyorum, her nefesle öpücüğümüzü derinleştiriyorum. Acaba çok mu sert davranıyorum? Birkaç gündür tıraş olmadım.

Geri çekiliyorum.

"Durma," diyor.

"Yüzün kızarmış," diyorum, başparmağımla dokunarak. "Sakalım..."

"Hoşuma gidiyor. İyi hissettiriyor." Sesi nefes nefese bir fısıltı. Kan o kadar hızlı penise akıyor ki başım dönüyor.

"Her yerini öpmek istiyorum," diyorum boğuk bir sesle.

O yarım adım geri çekilir ve tişörtünü başından çıkarır. "Ben de istiyorum."

Sütyeni düz beyaz. Göğüslerinin kenardan dışarı çıkıp özgür kalmak için yalvarışını izlemekten gözlerimi alamıyorum.

Nefesim hızlanıyor ve nereden başlayacağımı bilmiyorum. Aklım karışık. Her şeyin yavaşlamasını istiyorum ki bir dakika düşünebileyim. Nefes alıp, ocağa dönüp ocağı kapatıyorum.

Geri döndüğümde, gözleri karışıklıkla doludur.

Onu istediğimi bilmesi gerekiyor. Onu *kesinlikle* istiyorum. Daha önce bir şeyi bu kadar istediğimi hatırlamıyorum.

Bir şey söylemeye başlıyor ama ona fırsat vermeden onu kucaklayıp yatak odasına doğru yürüyorum.

İçimde bir şey değişiyor ve şu anda tam olarak ne yapmam gerektiğini net bir şekilde biliyorum. Onu yatağa yatırıyorum ve eşofmanını aşağı indiriyorum. Bir kalça kemiğinden diğerine yarım daire şeklinde öpücükler kondurarak, yumuşaklığına, tatlı kokusuna, saçlarımdaki parmaklarına hayranlıkla bakıyorum. Altımda kıvranıyor ve onu sabit tutmak için belinden tutmam gerekiyor.

Çok yumuşak. Çok tatlı. Çok muhtaç.

Bel bandını biraz daha aşağı çekiyorum ve dudaklarım da onu takip ediyor. Onu kızdırıyorum, ama bunu uzatmak istiyorum. Onu tattığımda benim için deli olmasını istiyorum.

Kalan kıyafetlerimi de çıkarıp onun üzerine çıkıyorum. Ereksiyonum karnıma sertçe baskı yapıyor. Uyluklarının arasına yerleşiyorum, sertliğim bacağına baskı yapıyor. Hepsi onun için, ama henüz sahip olamaz. Henüz değil.

Eğilip meme ucunu ağzıma alıyorum, dilimle okşayıp yaladıktan sonra yavaşça dişlerimi sıkıp ısırıyorum.

O ılık atarak sırtını kavisler ve tırnaklarını omzuma geçirir. Dilimi döndürerek onu rahatlatırken, diğerk meme ucunu parmaklarımlın arasına alıp sıkarım.

İnlerken dizleri iki yanıma gelir. "İyi geliyor, değıl mi?"

Gözleri açılır. Yüzü kızarmış ve göğsü aramızda inip kalkıyor. Ne söyleyeceğini bilmiyormuş gibi gözleri yüzümde dolaşıyor.

"Söyle bana," diyorum. "Senin söylemeni istiyorum."

Başını sallar. "İyi geliyor."

"Daha fazlasını mı istiyorsun?" diye soruyorum. "Söyle bana." Kontrol edilmeye, güçsüz olmaya alışık. Şimdi tüm g onda, üstelik beni kontrol etmek için. "Ne istediğini duymak istiyorum."

Elimi tutar ve parmaklarımı aramızda aşığı, aşığı, aşığı kaydırır, ta ki amına dokunana kadar.

"ok ıslandım," diyor. "Nasıl olduğunu bilmiyorum..."

İnlemem onu keser. Elimde değıl. Sıvıları parmaklarımı kaplar ve daha fazlasını hissetme ihtiyacıyla başım döner. Onun içine girip sikimi onunla kaplamak. İkimiz de isimlerimizi unutana kadar onu sikmek.

Ama önce, daha fazlasını istiyorum. Her şeyden daha fazlasını.

Diğerk göğsünü ısıriyorum ve başparmağımla parmağımlın arasında karşı meme ucunu yuvarlayarak ve bastırarak yatıştırıyorum.

Gğslerinin yumuşak ve taze kısmını defalarca öpüyorum, sonra birinin yanını emiyorum, iz bırakacağımı bilerek. Morluğun geçmesi bir hafta sürecek ve o zamana kadar her duşa girdiğinde, bu gece yaptığımız her şeyi düşünecek.

"Byron," diye fısıldar.

Avuç ierimle bastırarak yaptığım işi hayranlıkla izliyorum. Parmakları az önce bıraktığım izi okşuyor.

"O zamandan beri hiç öpücük izi almamıştım..."

"Söyleme," derim. "Başka kimseyi duymak istemiyorum. Sadece biz. Sadece şimdi."

Avuç ilerini yanaklarıma bastırır. "Sadece biz varız. Sadece şu an."

Sözleri beni çıplak hissettirir. Sanki görünmez kalkanımı almış gibidir. Zırhımı çıkardı, maskemizi indirdi. Ruhumu görüyor. Korunan, dikkatli stratejist değıl, gerçek beni. Geriye kalan her şey onun.

Sanki yeni yapıştırılmış gibi birbirimize bakıyoruz, kurumasını bekliyoruz. Hareket edemeyiz, yoksa her şeyi mahvederiz. "Seni çok istiyorum," itiraf ediyorum.

O da buna karşılık bacaklarını açarak, istediğimi almaya davet ediyor. Kalbim göğsümde çarpıyor, şehvetin neden olduğu komadan uyanmam için çabalıyor.

Ona girmeye can atıyorum, ama aynı zamanda hareket etmek de istemiyorum. Hiçbir şeyi bozmak istemiyorum. Sanki üzerimize bir büyü yapılmış ve ben bunun bozulmasını istemiyorum.

Bakışları ağızma düşüyor ve parmağını dudaklarımın üzerinde gezdiriyor, dilini alt dudağına sürüyor. Parmağının ucu nasıl bu kadar iyi hissettirebilir?

"Ne istediğini söyle," diyorum.

"Öp beni," diye fısıldıyor, gözleri kapanıyor.

Dudaklarımı dudaklarına yapıştırıyorum ve ereksiyonumu bacaklarının arasına kaydırıyorum. Tek hissettiğim sertlik ve yumuşaklık, ihtiyaç ve çaresizlik. Tek istediğim o.

Kalçalarımı çevirerek, kaygan kıvrımlarının üzerinde sallanıyorum, penisimi onun ıslaklığıyla kaplıyorum, kalbim güm güm atıyor - bunun hayatta kalıp kalamayacağını bilmediğinin bir uyarısı. Hayatta kal Rosey.

Geri çekilip prezervatifi alıyorum ve parmaklarım sabırsız bedenimin geri kalanına göre çok yavaş çalışarak onu açmaya çalışıyorum.

Prezervatifi penisime geçirirken Rosey inliyor. "Şimdi, Byron. Lütfen."

"Aynen öyle, Rosey. Seni duymak istiyorum. Seni tanımak, ne istediğini bilmek istiyorum. Sana ihtiyacın olanı vermek istiyorum."

Nefes alıp kendimi sakinleştirmeye, durumu kontrol altına almaya çalışıyorum ama nafile. Bir şey bedenimi ele geçirmiş ve bilinçli bir seçim yapma şansım kalmamış. Arzu beni yönlendiriyor ve direksiyonu ele geçirmeye çalışmak anlamsız.

Kendimi onun üstüne yerleştiriyorum, bakışlarım penisimin ucu onun girişine doğru uzanan yer ile Rosey'nin çaresiz ifadesi arasında gidip geliyor. Beni onu sikmem için yalvaran sadece sözleri değil. Olgun, sert meme uçları, altımda dalgalanan kalçaları, şu anda beni elde etmek için her şeyi yapacağını söyleyen gözleri.

Hiç bir kadınla seks yaparken kayıt yapmadım, ama bir an için etrafımızda kameralar olmasını diledim. Seksin bu kadar yoğun, bu kadar gerekli, bu kadar önemli olduğunu hatırlamıyorum. Sonsuza kadar sürmesini istiyorum, sonra da hayatımın geri kalanında her gün tekrar tekrar yaşamak istiyorum.

Yavaşça içeri giriyorum. Rosey'nin gözleri yarı zevk, yarı inanamama ile açılıyor ve yemin ederim, onun sıkı kavrayışı beni öldürmek üzere olmasaydı, ifadesi işi bitirirdi. Bu çok fazla. Dayanamıyorum. Hareketsiz kalıyorum, gözlerimi sıkıca kapatıyorum, bu yatak odasının dışındaki bir şeye odaklanmaya çalışıyorum.

Yağmur tekrar başladı. Rüzgar, sanki içeri girmeye çalışır gibi kulübenin duvarlarının etrafında uluyor. İşte bu. Fırtına. Büyük olan. Barınağa gidebilmek için kasırga uyarılarını dinlemeliyiz, ama şu anda bunun ikimiz için de imkansız olduğunu biliyorum. Artık geri dönüş yok.

Nefes alıp daha derine kayıyorum, gözlerimi onun yüzünden hiç ayırmadan. Ağzı açılıyor ve sessiz bir çığlık atıyor. Vücudumun her hücrelerinde duyuyorum. Bu seks değil. Bu bir tür aşkın, ruhani bir deneyim. Tüm vücudum titriyor. Benim nerede bittiğim, onun nerede başladığını bilmiyorum.

"Tamam mı?" diye fısıldıyorum.

"Byron." Söylediği şey sadece benim adımdan daha fazlası. Bana bir soru soruyor: Bu senin için de benim için olduğu kadar iyi mi? Bundan sağ çıkıp çıkamayacağını merak ediyor. Daha fazlasını istiyor.

Evet. Evet. Evet.

İlk başta yavaşça ona giriyorum. Ter çoktan cildimi kaplamış durumda. Kalp atışlarım çoktan maksimuma ulaşmış. Zaten boşalmaya çok yakınım. Sadece dağı dolaşmak, bunu uzatmak istiyorum, ama başka seçeneğim olduğundan emin değilim.

Parmak uçları omuzlarımdaki deriye batıyor ve ben nefesimi tutarak ona doğru itiyorum. Daha derine. Daha derine. Daha derine. O çok sıkı. Çok sıkı.

Altımda kıvranıyor. Onu yere yatırıyorum, dirseklerini beline koyuyorum, böylece onu sikebiliyorum. Sertçe. Hızlıca. Derinlemesine.

Altımda çok narin hissediyorum. Ona nasıl sahip olduğumu göstermek için çaresizce ona vuruyorum. Onu hiç kimsenin yapmayacağı şekilde sikeceğimi bilmesini istiyorum. Bunu sonsuza kadar hatırlayacak. Altımda inliyor ve sesleri göğsümde yeni bir şey uyandırıyor. Onu altımda, savunmasız ve açıkta hissedince kendimi lanet bir tanrı gibi hissediyorum. Şu anda dünyayı yönettiğimi hissediyorum.

Ona daha derine giriyorum ve o, kaderini kabul etmiş gibi görünmeden önce gerginleşiyor. Sanki beni tamamen içine almış gibi.

Sert bir şekilde boşalıyor, sırtı kavisleniyor, amı benim sikimi sağlıyor. Bu çok fazla.

Artık daha fazla dayanamıyorum. Son bir kez, olabildiğince derine giriyorum ve içime boşalıyorum.

Tek düşünebildiğim, keşke prezervatif takmasaydım. Keşke daha yakın olabilseydim. Keşke tohumlarımı onun içine boşaltabilseydim.

Siktir. Bu düşünce nereden geldi?

Genelde prezervatifi icat eden kişiyi aziz ilan etmeye hazırım. Ama bu gece değil. Rosey ile değil.

Onun üzerine yığıldım ve o parmaklarını sırtımda gezdirdi. "Sen inanılmazsın," mırıldandım.

"Beni inanılmaz hissettiriyorsun," diyor.

Ondan uzaklaşıyorum, prezervatifi çıkarıyorum ve battaniyeyle örtülmemiz için pozisyonumuzu değiştiriyorum. Rosey kolumun kıvrımına sokuluyor.

"Yağmur başladı," diyor. "Az önce fark ettim." "Başka şeylere odaklanmıştık."

Gerginleşir. "Tornado uyarısını kaçırdık mı?"

Onun üzerinden telefonuma uzanırım. "Bildirim yok."

"Sesini açabilir misin?" diyor. "Sığınağa ulaşmak için yeterli zamanımız olduğuna emin misin?"

"Eminim." Düşüncelerim Colorado Club'a kaymaya başlar.

"Club'a giriş yapman gerektiğini düşünüyor musun?"

Nefes alıyorum. "Hızlıca bir arama yapabilirim. Sakıncası var mı?" "Tabii ki yok."

Gök gürültüsü başımızın üzerinde yankılanıyor. Yağmur şimdi daha şiddetli yağıyor. Ve bu, asıl fırtınadan önceki fırtına. Telefonumu açıp Hart'ı arıyorum.

"Sadece kontrol ediyorum," diyorum. "Fırtına şu anda kasabanın üzerinde. Ama şu ana kadar kasırga uyarısı yok."

"Burada her şey yolunda," diye cevaplar. Arka planda çok fazla gürültü var. Arka plandaki konuşmalar arasında sesler duyuluyor. "Tüm personel ana binada, geceyi burada geçirecek. Az önce şerifle konuştum, kasırga faaliyetinin azaldığını söyledi. Uyarı kaldırılabilirmiş."

"Tamam, beni haberdar et. Biraz sonra tekrar ararım." Telefonu kapatıyorum. "Her şey yolunda mı?" diye soruyor Rosey.

"Şimdilik."

"Ne kadar endişelisin?"

Kıkırdayarak güldüm. Tüm servetim tehlikede. Her şey risk altında. "Seni tekrar sıklıkla istemediğim kadar endişeli değilim." Bu doğru. Tüm geleceğim bir saat içinde mahvolabilir, ama tek düşünebildiğim Rosey'nin göğüslerinin ne kadar olgun görüldüğü. Dişlerimi ona geçirmek istiyorum.

Bacaklarını benim bacaklarımın üzerine kaydırıyor ve penisim canlanıyor. "Kriz anında dikkatini başka yere vermek iyidir." Yukarı doğru itiyor ve bacaklarını bana atıyor. "Bunu yapabilir miyim bilmiyorum," diyor. "Beni jöleye çeviriyorsun."

Ağzımda bir gülümseme belirir. "Oh, denemeni izlemekten zevk alacağım." O üzerime yerleşirken kollarımı başımın arkasına koyarım, kıvrımları onun altında sertleşen penisimi sarar.

"Sanırım istediğin her şeyi yapabilirim," diyor.

Bunu söylemesine gerek yoktu, ama duymak hoşuma gitti. Gözlerinde gerçeği görebiliyorum, ama yine de inlememe neden oluyor.

"Seni istiyorum," diye fısıldadım. "Her şekilde."

Beklenmedik bir şekilde, yataktan aşağı kayıyor, eğiliyor ve penisimin ucunu ağzına alıyor. Penisimin ucunu emiyor ve ben, o beni boğazının derinliklerine, boğazının arkasına alana kadar, ölmüş ve cennete gitmiş olabileceğimi düşünüyorum - sonra öldüğümü anlıyorum.

O, öğürmesini kontrol ederek duraksıyor ve ben, o ifadeyi tekrar görmek için kalçalarımı yukarı itmemek için elimden geleni yaparken inliyorum. Kahretsin, o çok seksi.

Duyusal girdilerle aşırı yüklendiğim için uzun süre izleyemiyorum. İkinci kez boşalmama saniyeler kaldı, ama bunun bitmesine hazır değilim. Aklım, bunun tekrar olmasını nasıl sağlayabileceğime gidiyor. Onu, hayatımın geri kalanında her gün sikimi ağzına almaya nasıl ikna edebilirim?

Ağzını benim sikimin üzerinde yukarı aşağı hareket ettiriyor, parmakları sikimin dibinde kıvrılmış, beni sıkıca kavıyor, kontrolün onda olduğunu gösteriyor. Çok seksi. Çok seksi.

Geri çekiliyor ve beni bir patlama sesiyle serbest bırakıyor. Yumruğunu birkaç kez penisimin üzerinde pompalıyor.

"Bu bencilce," diyor, bana uzanarak, keskin meme uçları göğsümü okşuyor. Bir prezervatif alıyor. "Ama sen çok sertisin. Çok büyüksün." İnliyor, başını geriye atıyor. "Çok ıslandım. Seni hemen içimde istiyorum. Sakıncası var mı?" Prezervatifi kaldırıyor.

Onun içimde benim sikimi hissetmek istemesi umurumda mı? Onun yumuşak, sıcak ve ıslak yerinde beni hissetmek istemesi umurumda mı? Onun bana bu kadar çaresizce ihtiyaç duyması umurumda mı?

Cildim o kadar sıcak ki, karın kaslarımın üzerinde marshmallow kızartabiliriz. Onu tekrar penisimde hissetmekten başka bir şey istememiştim.

Ondan prezervatifi almak için uzanıyorum, ama o paketi kendisi açıyor. "Ben yapmak istiyorum."

Prezervatifi takıyor ve ben, sadece parmaklarının prezervatifi kaydırmasının verdiği hisle boşalabileceğim gerçeği üzerinde düşünmeye başlıyorum. Lanet *prezervatif*.

Dirseklerimle kendimi yukarı itip onu sırt üstü çevirmeye hazırlanıyorum, ama o avucunu göğsüme bastırıyor.

"Ben istiyorum," diye gülümseyerek tekrarlar.

Diz çöküp, kılıflı penisime uzanır ve onu, onun sıcaklığını, ıslaklığını hissedebileceğim şekilde konumlandırır.

"Tanrım, Byron. Bana ne yapıyorsun?"

"Siktir," diye kekeledim, o üzerime inerken.

"Çok ıslandım," diyor. Ellerini vücudunda yukarı doğru kaydırıp ağır göğüslerini avuçluyor, sonra ellerimi tutup kendi ellerinin yerine benimkileri koyuyor. "Seninle birlikteyken istediğimi nasıl bu kadar kolay isteyebilirim?" Bir cevap beklemiyor.

Bunların hiçbiri mantıklı değil. İkimiz için de. Bunun olmaması için pek çok neden var, ama şu anda bunların hiçbirini düşünemiyorum.

Göğüslerini sıkıyorum ve meme uçlarını acımasızca sıkıyorum, sonra o inerken onu bırakıyorum.

Hareket etmeye başlıyor, kalçaları ileri geri sallanıyor, nefesimi kesen büyüleyici bir ritimle sikimi çalıştırıyor. Hareket edemiyorum. Orgazmımın gürültüsü kıvrılıyor ve dönüyor. Onu teşvik edecek hiçbir şey yapmaya cesaret edemiyorum. Sadece üstümde olan, beni sikip yıldızları görmemi sağlayan bu kadının ihtişamını içime çekmek istiyorum.

Öne doğru eğilir, elleri göğsüme, vücudunu destekler, ama hareket etmeyi bırakmaz. "Çok yaklaştım," diye nefes nefese söyler.

Bir saniye, iki saniye bekliyorum. Benden bir şey mi istiyor? Sormasını istiyorum. Söyleyebileceğini bilmesini seviyorum. İstedikini söylemesini sevdiğimi biliyor. "Ne istediğini söyle," diyorum gergin çenemden.

Elimi tutar. "Bana dokun," diye nefes nefese söyler. "Lütfen."

Elim aramızda kayıyor, parmaklarım klitorisini buluyor. Aramızda her şey ıslak ve onun benimle ne kadar bozulduğuna, ne kadar tahrik olduğuna kükrüyorum. Bunun karşılıklı olduğunu bilmek arzuyu daha da artırıyor.

"Byron," diye bağırır. "Çok, çok yaklaştım."

Şimdi daha hızlı hareket ediyor, sanki bitiş çizgisine koşuyormuş gibi. Ne kadar daha dayanabileceğimi bilmiyorum. Çoktan boşalmaya hazırım, ama Rosey'i beklemek istiyorum. Parmakları göğsüme batıyor ve artık dayanamıyorum.

Kalçalarımı yukarı doğru itiyorum, vücutlarımız birbirine çarpıyor, görüşüm bulanıklaşıyor ve orgazmım beni sarstığı anda. Rosey üstümde titremeye başlıyor. Onu üstüme çekiyorum ve tüm vücudu titrerken ona sıkıca sarılıyorum, bırakırsam parçalanacağından korkuyorum.

Onu bırakmıyorum. Zirveye ulaştığımızda onu bana sıkıca sarıyorum ve cennetten yavaşça aşağıya doğru süzölmeye başlıyoruz. Yüzü boynuma gömölü ve ıslak çam ve limon kokusunu içime çekiyorum.

Vücuduma değen sıcaklığı, bacakları benimkilerle dolanmış. Her şey mükemmel.

"Byron, bu ne?" diye soruyor sonunda. "Bu ne?" "Ne ne?"

"O," diyor, sanki ne demek istediğini bilmem gerekiyormuş gibi. "Seks. Buna öyle dememiz gerektiğinden bile emin değilim. En azından ben dememeliyim. Ben hiç... bu..."

Titreyerek nefes alıyorum. "Yoğun."

"Sanki tüm vücudum binlerce parçaya ayrılmak üzereymiş gibi hissediyorum. Beni bir arada tutan tek şey sensin."

Her şeyi, iyi ya da kötü, kendi kafamın içinde tutmaya alışkınım. Ama Rosey'le birlikteyken, paylaşma dürtüsüyle savaşıyorum. "Aramızda olanların tek önemli şey olduğunu hissediyorum."

"Evet," diye iç geçiriyor. Kollarımda kıpırdanıyor, ama ben onun böyle üzerimde yatmaya devam etmesini istiyorum. Çok iyi geliyor.

"Beni tutsak mı ediyorsun?"

"Evet," diyorum. "Sanırım öyle." O gülüyor. "Sana izin verebilirim."

Başının üstüne bir öpücük kondurup onu bırakıyorum. Prezervatifi atıyorum ve yağmuru dinleyerek yorganın altına giriyoruz.

"Hala yağmur yağıyor," diyor yumuşak bir sesle, göğsümde desenler çizerek. "Gerçekten çok güzel bir vücudun var."

Gülüyorum. "Hala yağıyor ve sana da öyle." Rosey'nin sadece iyi bir vücudu yok. *Benim için* tasarlanmış bir vücudu var. Yumuşak kıvrımları, pürüzsüz cildi, dudakları ve bana tam olarak ne düşündüğünü gösteren gözleri var.

"Bunu yapmamamız için birçok neden var." Telefonumu alıp bana uzattı. "Lütfen hava durumunu tekrar kontrol et. Tornado uyarısını kaçırma tehlikesi var."

"Rosey, bu lanet kulübeyi geçerse, bu kasırgayı kaçırma tehlikesiyle karşı karşıyayız."

Gülüyor ve bana daha da yaklaşıyor. Telefonumdan hava durumunu açıyorum. "Çok yağmur var," diyorum. "Tornado tehdidi olmasa bile, bu sorun olabilir."

"Açılışı etkileyecek mi sence?"

Diye soruyorum. "Bilmiyorum.

Umarım etkilemez."

Elini göğsümün üzerinde gezdirir. "Her şey yoluna girecek."

Gözlerimi kapatıyorum. Umarım haklıdır. Tek bildiğim, Rosey yanımda yatarken her şeyin yoluna gireceği hissi.

ON YEDİ

Rosey

Fırtına, Byron ve bana gerçeklikten bir mola vermiş olabilir. Artık kaçak gelin değilim ve o da benim patronum değil. O sadece yakışıklı bir adam ve ben de ona aşık bir kıyım. Belki de ikimiz de sadece bu geceyi atlatmaya çalışıyoruz.

Bir yanım bunun sadece zamanın durduğu bir gece olduğunu düşünüyor. Ama içimdeki diğer yanım, *bu adamın farklı olduğunu* fısıldıyor. *Bu adam seni farklı kılıyor.*

Frank'e ne istediğimi hiç sormadım, yatakta ya da yatak dışında. Bunu yapabileceğim aklıma gelmedi. O da bana ne istediğimi hiç sormadı. Onun için önemli değil gibiydi. Ama Byron'la... Byron'la her şeyi ona anlatmak tamamen doğal geliyor. Ne istediğimi. İstemediğim şeyleri. Kim olduğumu. Belki de bunun nedeni, Byron'la olan ilişkiye kimsenin bağlı olmamasıdır. Frank'le birlikteyken, tüm ailem arkamdaydı, beni ileri itiyordu, Frank'in beni istemesini sağlamak için her şeyi doğru yapmamı istiyorlardı. Böylece Frank ailemizin bir parçası olacak ve dolayısıyla hepimizden sorumlu olacaktı.

Burada, Star Falls'ta, Byron'la ne yaptığımı umursayan tek kişiler Byron ve benim. Ve hiç kimseyi bu kadar istememiştim.

İki fincan sıcak çikolata alıp yatak odasına geri dönüyorum. "O gömlek sana çok yakışmış," diyor. Onun lacivert kareli gömleğini ve çoraplarını giyiyorum.

Durup başımı yana eğiyorum. "Ne kadar seksi?"

Gözleri kapandı ve anında bacaklarımın arasında ıslaklık hissettim. Byron beni fazlasıyla tatmin ediyor ama ondan daha fazlasını istemekten kendimi alamıyorum. Bir yanım, sığınağa hızlıca gitmemiz gerekene kadar ya da daha kötüsü, fırtına geçip hayat normale dönene kadar ne kadar zamanımız kaldığını merak ediyor.

Kupaları komodinin üzerine koyup gömleğinin düğmelerini açıyorum ve gömleğin birkaç santim açılmasını sağlıyorum.

İnanamıyormuş gibi başını sallıyor, sonra yataktan atlar ve arkamdan kollarıyla beni sarar. Yüzünü boynuma gömerek, "Daha fazlasına hazır mısın?" diye sorar.

Cevap olarak, kalçalarımı onun sertleşen penisine doğru çeviriyorum. Tek bir hızlı hareketle beni yatağa itiyor, ayaklarım hala yerde ve kığım hala onun kalın penisine baskı yapıyor. "Alay etmeyi seviyorsun, değil mi

Ellerini sırtıma bastırarak beni yerinde tutar, tişörtümü kaldırır ve kıcıma bir öpücük kondurur. Keskin bir tokatla avucunu yanağıma indirmeden önce, bir esinti taze hava gelir.

Beklenmedik temasa çılgılık atıyorum. Biraz acıtıyor, ama kötü anlamda değil. Aslında, biraz da tahrik edici.

"Kıçın çok mükemmel." Dizlerinin üzerine çöküyor ve beni yüzünün üzerine gelecek şekilde konumlandırıyor.

Gerçekten mi?

Bu benim için yeni bir şey. Frank bana hiç oral seks yapmadı ve kimse bunu böyle yapmadı. Bu... Bu şekilde çok teşhir olmuş hissediyorum. Ama Byron bunu istiyorsa, ben de istiyorum. Onun beni sevmesini istediğim için değil, gerçi istiyorum. Ve başka seçeneğim olmadığı için ona boyun eğdiğim için de değil. Byron'ın istediğini istiyorum çünkü onun tarafından arzulandığımı hissetmek, şimdiye kadar hissettiğim en seksi şey. Ona istediğini vermeyi seçiyorum.

Elleriyle uyluklarımı okşuyor ve başparmaklarıyla girişime dokunuyor. Dokunuşuyla dizlerim titriyor. Ne kadar ıslak olduğumu görebiliyor. Şu anda bu kadar tahrik olmasaydım, utanırdım. Nefesi cildimde sıcak ve dili kıvrımlarıma değdiğinde, bacaklarımın üzerinde durmakta zorlanıyorum. Yerimde kalmaya çalışarak yatağın örtüsüne tutunuyorum.

Dili içime giriyor, dönüyor ve itiyor, ben de yüzümü yatağa bastırıp inliyorum. Onun için uzanmış durumdayım ve o beni yalayıp yutuyor. Çok iyi geliyor. İnemelerinden gelen titreşimler omurgamdan yukarı doğru yayılıyor ve göğüslerim yorgana bastırılıyor. Normalden yüz milyon daha fazla sinir ucu geliştirdim. Tüm vücudum hislerle titriyor. Uyluklarımı kavrayan elleri, ısrarla iten dili, her yerde olan sakalları. Hepsi çok fazla.

O uzaklaşıyor ve ben ne olduğunu anlamaya fırsat bulamadan, üzerime çıkıyor. Beni sırt üstü çeviriyor, gömleğini genişçe açıyor, sonra bacaklarımı. "Tadın çok lezzetli. Sana açım."

Yine dizlerinin üzerine çöküyor ve başını uyluklarımın arasına gömüyor. Parmaklarım saçlarını buluyor, o ise dilini tekrar tekrar üzerimde gezdirip okşuyor, ben ise gittikçe daha da ıslanıyorum. Sakalı uyluklarımı çiziyor ve dilinin yumuşaklığı ile sakalının keskinliği arasındaki kontrast neredeyse dayanılmaz derecede iyi. Sırtımı kamburlaştırıyorum ve yukarı, yukarı, yukarı süzölmeye başlıyorum. Klitorisimin etrafında daireler çiziyor, önce bir başparmağını, sonra bir parmağını içeri sokuyor, ikisini birlikte hareket ettiriyor ve kalçalarımı yataktan kaldırıyor.

Orgazmım, on yıldır tutsak tutulmuş ve az önce serbest kalmış gibi içimi parçalıyor. Vücudum titriyor ve ben çılgık atıyorum. Byron'ın adını, sormayı bilmediğim her sorunun cevabıymış gibi tekrarlıyorum.

Sonunda yanıma uzanır. "Buradayım, bebeğim," diye fısıldar. "Buradayım."

Ona dönüyorum, saklanıyorum, bu gece onun kulübesine girmeden önceki halimden ne kadar uzak hissettiğimden korkuyorum. Şu anda ona ne kadar yakın hissettiğimden. Bu gecenin hiç bitmemesini istediğimden.

Beni kollarına alır ve kendine yaklaştırır. "Buradayım," der. "Buradayım."

Nefes alıp kendimi ona bırakıyorum. Sonunda uykuya dalıyorum.

Ne kadar süre uyuduğumu bilmiyorum, ama çalan alarm beni uyandırır.

"Çabuk," der Byron. "Sığınağa girmeliyiz. Tornado uyarısı."

Hemen doğrulup odada giysi arıyorum. Sığınakta Byron'dan başka kimse olmasa bile, yine de külot giymek istiyorum. İkimiz de hızla giyinip botlarımızı ve paltolarımızı giyerek dışarı çıkıyoruz. Byron kapının yanındaki sandığı alıyor ve diğer eliyle beni dışarı çıkarıyor.

"Bekle!" diyorum. "Athena'ya ihtiyacımız var."

Sanki adını duyduysa, ayaklarımın dibinde belirir. Onu kucağıma alıp dışarı çıkarız.

Rüzgâr o kadar şiddetli ki yağmuru fark etmek neredeyse imkânsız. Yolun iki yanını çevreleyen ağaçların silüetleri, kollarını açmış bir kalabalık gibi sallanıyor, gökyüzüne karşı öfkeyle. Çömelip verandayı geçip kulübenin arkasına yöneliyoruz. Neyse ki Byron burada. Yoksa nereye gideceğimi bilemezdim. Daha önce hiç kasırga ile karşılaşmamıştım. Oregon'da günlerce süren yağmurdan sonra güneşi tekrar görebilecek miyim diye merak etmekten başka, hava durumu hakkında hiç endişelenmemiştim.

Sığınak kulübelerden sadece on metre uzaklıkta, ama yağmurla ıslanan çimlerden çamurla kaplanacak kadar uzak. Sığınak yere gömülmüş. Kapıları açıyor ve içeri girmem için başını sallıyor. Kapılar eğimli, ama yağmur içeriye sel gibi akıyor. Soracağım tüm soruları soracak vaktim yok: Orada nefes alabilecek miyiz? Ne kadar büyük? Kapının üzerine bir ağaç düşerse ne olur?

Ayaklarım merdivenlerde kayıyor ve kendimi karanlık bir deliğin içinde buluyorum. Byron ışığı açıyor.

Yüzümdeki ifadeyi görmüş olmalı ki, elini yüzüme götürüp alnıma bir öpücük kondurur. "Her şey yoluna girecek. Burada güvendeyiz."

"Soğuk," diyorum, sığınağın uzunluğu boyunca birbirine zıt iki tahta bankı gözden geçirerek. Burası hapishane hücresi gibi.

"Burada bolca battaniye, şapka ve eldiven var." Sandıktan eşyaları çıkarmaya başlar. "Ve yiyecek." Bana bir termos uzatır. "Ev yapımı domates çorbası."

"Çorba mı yapıyorsun?"

Gülümser. "Benim sayemde değil. Nancy French, Colorado eyaletinin en iyi domates çorbasını yapar. Dün biraz getirdi."

"Colorado'daki en iyi çorba olduğunu, diğerlerinin çorbalarını da tattığın için mi biliyorsun?"

"Hayır," diye cevaplar, "ama Nancy beş yıl üst üste ilçe çorba yapma şampiyonasını kazandı."

Gülümserim. "Ciddi misin?"

"Çorba konusunda asla şaka yapmam. Nancy de öyle."

Bu adam.

Bana bir fincan çorba doldurur ve ben bankta otururum. Yanıma sokulur ve sanki kamp yapıyormuşuz gibi dizlerimizin üzerine bir battaniye örter, sanki bu çok normal bir şeymiş gibi.

"Burada ne kadar kalacağız?" diye soruyorum. "Ve kapıya bir ağaç ya da başka bir şey düşerse dışarı çıkabilecek miyiz?"

"Şerif Altaha burada olduğumuzu biliyor."

"Öyle mi?" diye soruyorum. "Nasıl? Muhtemelen ikimizin de Colorado Club'da olduğunu düşünüyordur."

"Konumumuzu mesajla bildirdim. Bir şey olmayacak." "Burada telefon sinyali alabiliyor muyuz?" diye soruyorum.

Byron telefonunu çıkarır. "Şu anda yok." "O zaman ne zaman çıkacağımızı nasıl bileceğiz?"

"NOAA radyomuz var." Sandığından radyoyu çıkarır, karşısındaki bankın üzerine koyar ve açar.

"Hazırlıklı gelmişsin."

Başını sallar ve dizimi sıkar.

"Sen burada olmasaydın ne yapardım bilmiyorum."

Küçük bir alan olmasına rağmen, Oregon'da hissettiğim gibi sıkışık kalmış ve kısıtlanmış hissetmiyorum. Byron her şeyi organize etmiş, ama talimatları kontrolcü gelmiyor. Şefkatli geliyor. Şimdiye kadar aradaki farkı bilmiyordum. O bana göz kulak oluyor. Beni düşünüyor. Aradaki fark bu.

Kolunu omzuma atıyor. "Ama ben öyleyim. Endişelenmene gerek yok."

Yağmur ve rüzgarı duymamak imkansız. Sanki barınağın kapılarının ötesinde bir savaş yaşanıyor gibi. Ara sıra gelen gürültü, diğer sesleri bastırıyor. Athena, sanki burası onun eviymiş gibi karşıdaki bankta kıvrılmış uyuyor. Büyük metal bir tabutun içindeymişiz gibi hissetmemeye çalışıyorum. Byron'ın dediği gibi, kapıları açamazsak acil servis ekipleri bizi bulacaktır. Değil mi?

"Çorba güzel, değil mi?" diyor, sanki dikkatimi başka yere çekmeye çalışır gibi. Çorba hakkında bilgi almak istemediğini biliyorum.

Çorba ellerimi ısıtıyor ama içmedim. Dudaklarıma götürüp bir yudum alıyorum.

Çok lezzetli. Meyveli ve baharatlı, tam da şu anda ihtiyacım olan şey. Vücuduma yayılıyor, içimi ısıtıyor. "Gerçekten çok lezzetli," diyorum. "Colorado eyaletindeki en iyi domates çorbası bile olabilir."

Gülümsüyor ve bir an için, hayatımız için sığınakta olduğumuzu unutuyorum. "Söylemiştim."

Elini benimkinin üzerine koyup sıkıyor. Ona şimdi ne olacağını sormak istiyorum. Bu sığınaktan çıktığımızda, her şey eskisi gibi mi olacak? Bu gece hiç yaşanmamış gibi mi davranacağız? Birbirimizin her santimini görmemiş, her çılgınlığını ve inlemesini duymamış gibi mi davranacağız? Beni, ailesini geçindirmekle yükümlü, gelir getiren bir ek parça değil de, kendi aklını kullanan bir kadın gibi hissettirmedini mi davranacağım?

Byron her şeyi değiştirdi ve bunun farkında bile değil.

Tornado Star Falls'u vurup vurmasa da, bu sığınak dışındaki hayatım asla eskisi gibi olmayacak.

ON SEKİZ

Byron

Kamyonun kabini endişeyle dolu. Telefon hatları kesik, bu yüzden kulüpteki kimseyle konuşamadım. Oraya vardığımda neyle karşılaşacağımı bilmiyorum. Sonunda, kasırgalar Star Falls'a ulaşmadan sönmüş, ama fırtına yine de şiddetli rüzgar ve sağanak yağmur getirmiş. En iyisini umuyorum, ama riskli olan her şeyi ve son teslim tarihlerimizin ne kadar sıkı olduğunu düşünürsek, açılış stratejimizde ciddi değişikliklerle karşı karşıya kalabilirim. Bu bana milyonlara mal olur.

Rosey alt dudağını ısıyor. Athena kayıp. Barınağın kapılarını açar açmaz, kedi hapishaneden kurtulmuş gibi kaçtı. Rosey'nin uyluğuna elimi koyarak onu sakinleştirmek istiyorum. "Eve vardığımızda geri dönmüş olacaktır. Kasırğa vurduğu zaman olduğu kadar büyük bir hasar yok. Ona bir şey olmaz."

Rosey'e bakıyorum ve şimdi ne olacağını merak ediyorum. Dün gece aramızda çok büyük bir deprem yaşandı, sanki her şey tamamen değişmiş gibi. Ama belki Rosey öyle görmüyor. İkimizin de başından beri bu ilişkiye girmek istemememizin nedenleri hâlâ geçerli. Fırtına Star Falls'tan geçerken onları alıp götürmedi. Bu, ilerlemenin imkânsız olduğu anlamına mı geliyor, yoksa dün gece tüm endişeler bir şekilde hafifledi mi, sanki artık kalın ve altı çizili değillermiş gibi?

Hâlâ Colorado Club'a odaklanmam gerekiyor. Kasabanın benim ve kaçak gelin hakkında dedikodu yapmasını hâlâ istemiyorum.

Aynı zamanda, Rosey'den vazgeçmek de istemiyorum. O da aynı şeyi hissediyor mu?

Bunların hiçbirine cevabım yok ve dağa vardığımızda karşılaşabileceğim sorunların büyüklüğü göz önüne alındığında, bunları düşünmemem bile gerekir.

"Kediler yağmuru sevmez," diyor Rosey. "Nereye gitmiş olabilir?"

"Muhtemelen tırmanabileceği bir ağaç bulmuştur," diye onu sakinleştiriyorum.

Rosey'nin aklındaki son şey bu iken, benim ve Rosey'nin başına gelecekler hakkında takıntılı davranarak kendimi aptal gibi hissediyorum. "Eminim iyidir."

"Belki," diyor.

Yardıma olacağını düşünseydim ona yeni bir kedi almayı teklif ederdim. Muhtemelen duyarsızca bir davranış olurdu. Ben kedi seven biri değilim.

"Üzgünüm," diyor. "Endişelenecek daha önemli şeyler var."

"Kulüpteki sorunların boyutunu yakında anlayacağım. Ve Athena'yı bulacağız. Söz veriyorum. Diğer her şey... halledebiliriz," diyorum, dün gece aramızda olanlar ve gelecekte olabilecekler hakkında bir şeyler söylemesi için ona fırsat vererek.

Gözlerime bakar, başını sallar ve bana küçük bir gülümseme atar.

Bunu çözebiliriz, diye düşünüyorum, umarım beni bir şekilde duyar.

Yol şu ana kadar geçilebilir durumda, ama rüzgârın etkisi büyük. Yolun her iki tarafında ağaçlar devrilmiş.

"O ne?" diye sorar Rosey, kolumu sıkıca tutarak.

İleride yolu tıkayan bir şey var. Kamyoneti yavaşlatıp durduruyorum. "Eski bir petrol varili gibi görünüyor." Etrafından geçebilirim, ama başka bir araç bu yoldan gelip dikkat etmezse ona çarpmasını istemiyorum. Arabayı park moduna alıp kapı cebinden eldivenlerimi çıkarıyorum.

Bu petrol varilinin nereden geldiğini bilmiyorum. Onu itiyorum. Ağır, kesinlikle boş değil. Eldivenlerimi giyip bir kez daha itiyorum. Yuvarlanmıyor. Varilin etrafında dolaşarak onu durduran şeyin ne olduğunu anlamaya çalışıyorum. Üzerinde birkaç çukur var ama yuvarlanmasını engelleyecek bir şey yok. Tekrar itiyorum ve birkaç santim hareket edip duruyor. İçinde ne varsa, varilin içinde hareket ediyor olmalı. Direnç gösteriyor. Sonunda bir ritim yakalıyorum, bir elimle itip diğer elimle itiyorum. Bu, bir ivme yaratıyor ve onu yolun kenarına itmeyi başarıyorum.

Kamyonete geri koşuyorum, eldivenlerimi çıkarıp sürücü koltuğuna oturuyorum. Kapıyı kapatırken Rosey'nin gözüne bakıyorum.

Gözlerimi kısıyorum ve o kızarıyor. "Ne?" diye soruyorum. Omuz silkiyor. "Sen seksisin. Hepsi bu."

Kıkırdayarak gülüyorum. "Benim fiziksel işler yapmamı izlemeyi seviyorsun, değil mi?" "Dava aç" diyor, çenesini meydan okurcasına kaldırarak.

"Sana yapmak istediğim başka birçok şey var," diyorum, çünkü yapmamak elimde değil. Kamyoneti sürmeye başlıyorum.

"Belki sonra," diyor ve gözlerini yoldan ayırmıyor.

Onun sözleri kalbimi sıkıştırır. Yine kenara çekip onu kamyonetin kaputuna eğmek için can atıyorum. Kafamı sallayıp aklımı toparlamaya çalışırım. Şu anda bunları düşünemem. Sadece kulübe gidip hasarı değerlendirmek istiyorum.

Kulübün girişine giriyoruz ve her şey yolunda görünüyor. İyi bir başlangıç, ama beklediğimden daha fazlası değil. Ana binanın çevresi tamamen bitmiş.

Taksiden inerken Hart dışarı çıkıyor, ardından Kathleen geliyor.

"Seni aramaya çalışıyordum," diyor Hart, bakışları benimle Rosey arasında gidip geliyor.

"Telefon hatları hala kesik," diyorum. "Burada durumlar nasıl? Herkes güvende mi?" Rosey'nin ana binaya girip kaybolmasını izliyorum. "Görüşürüz" ya da "hayatımın en güzel gecesi için teşekkürler" diyemiyorum. Kulübe odaklanmam gerekiyor.

"Evet, ana binadaki herkes iyiydi," diyor Hart. "Yağmur ve rüzgarı neredeyse hiç duymadık. İnşaat müdürü şu anda tüm binayı kontrol ediyor, ama çevre binaların beklenenden çok daha iyi durumda olduğunu düşünüyoruz. Panjurları takılmamış olan bir tanesi hariç, tüm dağ evleri iyi durumda."

Kaşlarımı kaldırıyorum. Kepenklerin neden takılmadığını sormama gerek yok. Kathleen, yüzümdeki soruyu görebiliyor.

"Biliyorum, biliyorum," diyor Kathleen. "Ama bu tür durumlarda her zaman hatalar olur. İnsan doğası böyle. Bir dağ evi kötü değil. Diğer tek gerçek hasar, personel konaklama alanlarının ikinci bloğunun çatısından sızıntı olması. Çatının geçici onarımı yağmurun şiddetine dayanamadı."

O anda, inşaat ustabaşımız Ralph, ekibinden tanıdığım birkaç adamla birlikte köşeyi dönüyor.

"Ralph. Durum nasıl?"

"Fena değil. Önemli olan, önemli bir heyelan olmaması ve bunun nedeni de mevcut ağaçları ve bitki örtüsünü mümkün olduğunca korumamız. Bir dağ evinde ve ikinci personel konaklama bloğunun çatısında bazı hasarlar var."

"Kathleen de öyle söyledi. Bu bize ne kadar gecikme yaratacak?" diye soruyorum. "Çatı sorunlu. Bu bize en az bir hafta kaybettirecek."

"Dağ evinden önce buna öncelik vermeni istiyorum." Önce personel konutunu onarmak, pazarlama ziyaretlerinden birinin ertelenmesi anlamına geliyor. "Personelimiz olmazsa burayı işletemeyiz."

"Halledeceğiz," diyor.

Cep telefonum çalmaya başlar. "Görünüşe göre servis geri geldi." Arayan, en yakın arkadaşlarımdan biri olan Worth'tur. "Sonra görüşürüz Hart."

"Nasılsın?" diye sorar Worth, ben aramayı kabul ederken.

"İyiym. Gecenin çoğunu kasırğa sığınağında geçirdim, ama sonunda kasırğa gelmedi."

"Hala dağlarda kasırğa olabileceğine inanmıyorum," diyor Jack. "Hiç mantıklı değil."

"Tahmin etmediysen, hoparlörde konuşuyorsun," diyor Worth. "Koşuyu bitirdik ve bir kontrol edelim dedik."

Bir anlık yalnızlık hissi beni hazırlıksız yakaladı. Dün gecedен sonra, bu akşam Worth'a gidip bir bira içmek iyi olurdu. Dün geceye kadar çok fazla baskı hissetmişim, sanki tüm adrenalinim akıp gitmiş ve onun yerini neyin alacağını bilemiyormuşum gibi hissediyorum. "Sizi özledim," diyorum. Normalde kendime bile itiraf etmediğim bir şey bu, onlara ise hiç söylemedim.

"Biz de seni özledik," diye cevaplar.

"Ben onu özlemiyorum," diyor Jack. "New York'tan Colorado'yu tercih ediyorsa, benim istediğim türden bir arkadaş değil. Kovboy fantezisini benimle ilgisi olmadan yaşayabilir."

"Merak etme, sen kimsenin kovboy fantezisinde değilsin," diyorum gülümserim.

Jack gülüyor. "Kim bilir, belki bir ara oraya gelip sizi ziyaret ederiz . Orada ne yapacağız? İnekleri kementle yakalayacak mıyız? Balık tutacak mıyız?" Jack New York'ta doğup büyüdü. Colorado'ya gitmekten St. Tropez'e gitmeyi tercih eder. Onu buraya gelip ziyaret etmesini sağlamamın imkanı yok. Aspen'e bile gitmiyor, Chamonix'i tercih ediyor. Ama yine de onu seviyorum.

"Burası bittiğinde, hepinizi buraya getirmenin bir yolunu bulacağım. Uyarıyorum, eğer inekleri kementle yakalamaya çalışırsan, tutuklanacaksın Jack. Ve beklentilerini yönetebilmen için söylüyorum, şu anda kasabada boş oda yok."

"Beklemeye degecek," diyor Worth. "Seninle gurur duyuyoruz."

"Ben seninle gurur duymuyorum," diyor Jack. "Bence kışını kaldırıp şehre dönmeli ve dalga geçmeyi bırakmalısın."

"Peki, çok eğleneliydi," diyorum. "Ama Colorado'da kurtarmam gereken bir kışım var. Yakında görüşürüz çocuklar. Sophia'ya sevgilerimi ilet, Worth."

Telefonu kapatıyorum ama yüzümdeki gülümsemeyi silemiyorum. Hayır, bu gece Worth'a gidip Rosey ile geçirdiğim gibi bir gecenin ardından arkadaşlarıma doğru hamleyi soramam. Yine de, ihtiyacım olduğunda telefonun diğer ucunda olduklarını bilmek güzel. Orada olduklarını bilmek güzel.

Rosey meselesini kendi başıma çözmem gerekecek. Ya da belki, ki bu büyük bir belki, Rosey ile birlikte çözebilirim.

ON DOKUZ

Rosey

Vardiyam bittikten sonra otobüste kalıp şehirdeki durağa kadar gidiyorum. Athena'yı aramak için ilk gideceğim yer, veterinerine teslim edilip edilmediğini öğrenmek için veterinerin muayenehanesi. Sonra eve gidip çamaşırları yıkayacağım ve kulübenin tavanını ne yapacağıma karar vereceğim. Byron, Mike ve Beth'i arayacağını söyledi ama onun daha önemli sorunları var. Gerçek şu ki, Byron'a güvenmek zorunda kalmadan bu gece kalacak bir yerim olduğundan emin olmak istiyorum. Dün gecedan beri işler *değişmiş olsa* da, bana kalacak bir yer sağlamak zorunda hissetmemeli. Kendi ayaklarımın üzerinde durabilmek istiyorum. Başkalarının benim sorunlarımı çözmesini istemiyorum. Bunu kendim çözmek istiyorum.

Veterinerin yerine vardığımda, Donna tam da "Kapalı" tabelasını asıyordu. Yine de kapıyı benim için açtı.

"Selam, fırtına nasıl geçti?" diye sordu. "İyi. Çatıdan su sızdı. Seninki nasıl geçti?"

"Bahçedeki birkaç şey dağıldı. Daha kötüsünü de gördüm." "Athena, beni evlat edinen kedi, ortadan kayboldu.

Fırtına sırasında benimle birlikteydi ama hemen sonra kaçtı. Birisi onu getirmiş olabilir mi diye merak ettim."

"Oh hayır. Üzgünüm. Hayır, kimse onu getirmedi. Açıkçası, hiç hayvan getirilmedi. Bazı yaralanmalar olabilir diye düşündüm." Omuz silkiyor. "Fred, şehir dışındaki çiftliklere birkaç çağrı aldı. Hepsi bu." Kapıyı arkasında kapatıp kilitliyor. "Yarın biri onu getirirse sana haber veririm."

"Teşekkürler. İşin bitti mi?" diye soruyorum.

Gözleri büyür ve komplo kurar gibi gülümser. "Evet. Valley Park'a gidiyorum." Sanki bunun ne anlama geldiğini bilmem gerekiyormuş gibi söyler. "Görünüşe göre oraya devasa bir karavan park etmiş, birdenbire ortaya çıkmış. Marge, çok büyük ve lüks olduğunu, bir milyon dolardan fazla tutmuş olabileceğini söylüyor. Kendi gözlerimle görmek istiyorum."

"Turistler mi?" diye soruyorum.

Öne doğru eğilir. "Kimse bilmiyor. Kimse oradan gelen ya da giden birini görmemiş. Marge hükümetin yaptığını söylüyor ama ben neden sadece bu güzel kasabamızda biraz zaman geçirmek isteyen biri olmasın ki diye düşünüyorum."

Telefonu çalar ve cevap verir. Markete doğru yürümeye başlarız.

"Ciddi misin?" diyor. "İki tane mi var? Kesinlikle geliyorum. Kapıyı çalıp içeride kim var bakacağım. Tamam, on dakika sonra görüşürüz." Telefonu kapatır. "Duydun mu?" diye sorar. Ben cevap veremeden ekler: "Şimdi iki tane var. İki milyon dolarlık karavan. Bir diğeri de ilk karavanın yanına park etti."

"Bu garip," dedim. "Bir tür ülke çapında seyahatte olan turistler olabilir."

"Doğru. Ama belki de *değildir*," diyor komplo teorisiyle. "Görmek ister misin?"

Onunla gitme düşüncesi içimde sıcak bir his uyandırır. Benden hoşlanıyor. Ve onun hakkında az da olsa bildiklerimden, ben de Donna'dan hoşlanıyorum. "Gidemem," derim. "Kulübeyi tamir etmem lazım. Ama sorduğun için teşekkürler. Ne bulduğunu bana haber ver. Dikkatli ol."

"Oh, Marge ile gidiyorum. O yaban domuzu avlamaya alışkındır. Onunla tamamen güvende olacağım."

Yaban domuzu mu? Bu... buralarda var mı? Byron'ı gördüğümde ona sormayı aklımda tutuyorum.

"Nem alma cihazını nereden alabileceğimi biliyor musun?" diye soruyorum. "Donanım mağazasındaki Betty'ye git." Başını sola doğru sallıyor.

"O sana yardımcı olur."

Taksi şoförü RON nem alıcıyı merdivenlerden yukarı taşımama yardım eder. İçeri girmeden önce, kulübenin etrafında Athena'yı ararım.

"Athena!" diye sesleniyorum. Belki verandaya biraz yemek bırakırsam geri gelebilir. "Athena!"

Nem alıcıyı, neyse ki tavanı hala sağlam olan yatak odama taşıyorum, sonra sızıntının altına bıraktığım tencereyi kontrol ediyorum. Bu sabah Colorado Club'a gitmeden önce taşan tencereyi boşaltmışım. O zamandan beri yağmur yağmadı, ama sabah boyunca kalan suyun damlamasını bekliyordum.

Ama tencere neredeyse kurumuş.

Tavana bakıyorum. Islak leke hala orada, ama bu sabahki kadar kötü görünmüyor. Belki kuru dağ havası süreci hızlandırıyordur.

Nem alıcıyı fişe takıyorum ve çalışmaya başlıyor. Sonra yerdeki yığın halindeki yatak takımlarını çekip çamaşır makinesine koyuyorum ve programı başlatıyorum. Yatak takımları bir seferde sığmayacak kadar fazla, ama bu gece için yeterince yıkayıp kurutabileceğime eminim. Belki de Snail Trail'den bir uyku tulumu almalıydım.

Sızıntı kurumuş olsa bile, sızıntının hemen altında uyumak istediğimden emin değilim. Byron'ın dediği gibi, tavanın tamamının çöküp çökmeyeceği belli değil. Ama odada yatak çerçevesini başka bir yere koyacak yer yok.

Dört kadınla birlikte bir karavanda yaşamıştım; bu alanı en iyi şekilde nasıl kullanabileceğimi biliyorum. Gerekirse kanepede uyuyabilirim, ama... Duvara yaslanmış yatağı kontrol ediyorum, ellerimi her iki yanından yukarı aşağı gezdiriyorum. Islak kumaş hissedeceğimi sandığım yerde, sadece kuru bir yumuşaklık buluyorum.

Huh.

Bu beklenmedik şans, oturma odasındaki yatakta uyuyabileceğim anlamına geliyor. Yatağı duvardan uzaklaştırıp yer döşemeleri üzerinde çekiyorum. Ağır ama hareket ediyor. Kaslarım hala dün gece Byron'la yaptığım her şeyden dolayı ağrıyor. Görüntüler zihnimde canlanıyor. İnanılmaz, kirli ve özgürleştiriciydi. İnsanların beni durdurup ne olduğunu soracaklarını bekliyordum, çünkü eminim ki dün olduğumdan farklı görünüyorum. Byron'la seks yapmak biyolojimi değiştirdi, ama henüz nasıl olduğunu bilmiyorum.

Durup gömleğimin yakasını aşağı çekerek bana bıraktığı öpücük izini ortaya çıkarıyorum. Hala orada. Göğsümün üzerinde kararlı ağzı, beni yerinde tutan büyük elleri görüntüsü beni titretir.

Başladığımız şeyin bitmesini istemiyorum, ama nasıl devam edebileceğimizi de bilmiyorum. Kızartma tavaından ateşe atlamak istemiyorum. Byron ve Frank birçok yönden tamamen farklılar, ama ortak noktaları da var. İkisi de benden çok daha köklü, güçlü ve zengin. Byron dün gece bana harika hissettirse de, dengesiz bir güç dinamiği hissetmek hoşuma gitmiyor. Paylaştığımız şeyin ardından bile, bu rahatsız edici bir şekilde tanıdık geliyor.

Yatağı çekip oturma odasına kaydırıyorum. Yatağı yatırmak için yeterli alan yok, bu yüzden bir saatimi kanepeyi, yemek masasını, sandalyeleri ve sehpaları düzenleyip yeniden düzenleyerek geçiriyorum. Bir yandan yatağın sığmasını istiyorum, diğer yandan da nereye koyacağıma kendim karar vermeyi seviyorum. Karavanımız, eşyaların nereye konulacağına dair seçim yapabilecek kadar büyük değildi, ama bir malikanede yaşasaydık bile, tüm kararları annem verirdi

kararları annem verirdi. Frank de eviyle ilgili çok titizdi. Benim evim olması gereken o evde sadece bir misafirdim. Orada mobilyaları istediğim gibi yerleştirebileceğim bir yer gibi hissetmedim hiç.

Sonunda yemek masasını kanepenin arkasına dayamaya karar verdim. Yakın zamanda akşam yemeği partisi verecek değilim. Aslında sadece bir sandalyeye ihtiyacım var. Sonra kanepenin iki yanına sehpa koydum, böylece oturma odasının duvarına yatak koymak için bolca yerim kaldı.

Ellerimi belime koyup yeni düzenlemeyi inceledim. Göğsüm gururla kabardı. İç tasarımla ilgili bir sorun olsa da, bir sorunu kendi başıma çözmek iyi hissettiriyor.

Biri ön kapıyı çaldı ve ben irkildim.

"Ben Mike," diyor bir erkek sesi kapının arkasından.

"Ve Beth," diyor bir kadın sesi.

Kahretsin. Az önce tüm mobilyalarını yerinden oynattım. Umarım kızmamışlardır. Nefesimi tutuyorum. Kolayca geri yerleştirebilirim. Kapıyı açıyorum. "Merhaba. Ben Rosey."

"Merhaba Rosey!" Uzun siyah saçlı bir kadın ve sarışın kıvrırcık saçlı çok uzun boylu bir adam bana gülümsüyor. "Çatıya bakmaya geldik. Ne kadar çok yağmur yağıyor, değil mi?"

"Kesinlikle. Ama ben Oregon'luyum, o yüzden..."

Beth gülüyor. "Kaçtığını sandın, ama yağmuru da yanında getirdin." Tekrar gülüyor, ama söylediklerinde daha sonra hatırlamak isteyeceğim bir şey var. "Bir bakacağız. Sorun olur mu?"

Mike'ın bir merdiveni var, onu evin yan tarafına taşıyor. Beth yukarı çıkarken merdiveni tutuyor. Ben verandada kalıp, kararın açıklanmasını beklerken Athena'yı arıyorum.

"İçeride damlama durdu," diyorum. "Tavan hala biraz nemli olduğu için nem alma cihazı aldım."

"Mike, buraya gelmen gerekecek," diyor Beth. "Rosey, bugün buraya biri çıktı mı?"

"Çatıya mı? Sanmıyorum. Bütün gün çalıştım, buraya gelmedim, ama kim çıkmış olabilir ki?"

"Belki hasar görünmüyor," diyor Mike, merdivene tırmanırken. "Hayır, biri buraya bir membran koymuş ve kapatmış. Bak."

İkisi de görüş alanımdan çıkıyor, ama seslerinden, buldukları şeyden memnun oldukları anlaşılıyor. Belki de burayı personel lojmanı olarak terk etmek zorunda kalmadan önce

yatak odamda uyuyabileceğim.

Bir cep telefonu çalıyor ve Mike cevap veriyor. "Evet, biz buradayız. Ohhh, çok naziksin. Teşekkür ederim. Ödeme yapabilir miyiz..." Telefonun diğ er ucundaki kiş iyi dinliyor. "Evet, ř u anda evimizin her yerinde kovalar var. Yeni bir çatıya gerçekten ihtiyacımız var. Belki bu yıl halledebiliriz. Tamam o zaman. Daha sonra sana pasta getiririm. Teşekkürler, Byron."

Byron'ın adı geçince kalbim göğsümde atıyor.

Mike ve Beth gülümseyerek çatıdan inerler. "Komş un, çatıyı tamir etmesi için kulüpten birkaç adamını gönderdi."

"Byron mu?" diye soruyorum.

"Meş gul olmayan birkaç inş aat iş çisi olduğunu söyledi, bu yüzden onlara kulübenin çatısını tamir etmelerini söyledi," diyor Mike.

Byron, Colorado Kulübü'nü zamanında açmaya alışıyor. İnş aat ekibinin, özellikle fırtınadan sonra, boş zamanları olduğunu hayal edemiyorum. Byron sadece Mike ve Beth'i mi kurtardı, yoksa beni de mi? Aslında hepimizi kurtardı. Minnettar olsam da, içimdeki endiş e geçmiyor. Beni kurtarmakla görevli olduğunu düş ünen bir adam istemiyorum.

Beth gülümsüyor. "Sana söylemiş tim. Lisede hep en iyi çocuktu." "Onu hatırlamıyorum," diyor Mike. "Uzun zamandır yoktu."

"Onunla aynı liseye mi gittin?" diye Beth'e soruyorum.

"Bin yıl önce," diyor gülümseyerek. "Herkesin dediğine göre zor zamanlar geçirmiş , ama bunu asla anlayamazdın. Hiçbir şey onu rahatsız etmiyor gibiydi. Her zaman en tatlısıydı."

"Bize birkaç günlük iş ten kurtardı," diyor Mike. "Ve bir sürü paradan."

"Bu da evimize odaklanabileceğimiz anlamına geliyor," diye devam ediyor Beth. "Daha sonra ona bir tarta götürmelisin." Bana dönüyor. "Mike en iyi elmalı turtayı yapar."

"Nancy'ye söyleme," diyor Mike göz kırparak. "O kasabanın aş çısıdır. Kimse onunla rekabet etmeye cesaret edemez."

Gülüyorum. Birine Nancy'yi göstermesini isteyeceğim. "Eviniz çok hasar gördü mü?" diye soruyorum.

"Yağ mur yağ dığında çatı akıyor," diyor Beth. "Çatıyı değı ş tirmemiz gerekiyor. En ufak bir esintide kiremitler kalkıyor. Delilik

bu." "Bu yıl bir bakacağız," diyor Mike.

"Geç en yıl da öyle demiş tin," diyor Beth.

"Kahve ister misiniz?" diye soruyorum. "Kalabilirsiniz."

"Çok teşekkürler," diyor Beth. "Ama gitsek iyi olacak. Bu akşam Grizzly's'te görüşür müyüz?"

Ona boş boş bakıyorum.

"Fırtınadan sonra herkes Grizzly's'e gider," diyor Beth.

"Neden?" diye sorar Mike. "Biz öyle yapıyoruz ama nedenini hiç düşünmemiştim. Ölmediğimizi kutlamak için mi?"

Beth gülüyor. "Sanırım. Bu, kasabanın bir araya gelmesi için bir yol. Ya da öyle bir şey. Ve Valley Park'taki o iki hükümet karavanıyla ilgili son gelişmeleri duymak istiyorum. Donna ve Marge oraya gidip onları kontrol edeceklerini söylediler. Ne bulduklarını bilmek istiyorum."

"Şu anda üç tane var," diyor Mike. "Üç mü?" diye soruyor Beth.

"Öyle görünüyor. Jim bana öyle söyledi."

"Biri bizimle dalga geçiyor," diyor Beth. "Ya hükümet ya da biri bizim hükümet olduğunu *düşünmemizi* istiyor."

"Bence hükümetimizin Star Falls'ta karavan park etmekten başka yapacak yeterince işi var," diyor Mike.

"Sen de biliyorsun, ben de biliyorum. Ama Marge kesinlikle bilmiyor. Orada kim olduğunu öğrenene kadar rahat etmeyecek."

"Bence Donna halleder," diye araya giriyorum. "Onu az önce kasabada gördüm. Kapıyı çalacağını söyledi. Ama şimdi üç kişi oldukları için belki fikrini değiştirir." Bu karavan dramasına kapıldığımı fark edince duruyorum, çünkü asıl yapmam gereken çamaşırlarımı ayırmak.

"Gidelim," diyor Beth. "Ya Donna'ya bir şey olursa?" Mike bana dönüyor. "Gelmek ister misin?"

Daha önce hissettiğim sıcaklık geri geliyor. Davet edilmek çok hoş. "Belki sonra. Yapmam gereken birkaç iş var. Bu karavanların ne olduğunu görmek için sabırsızlanıyorum."

"Grizzly's'te görüşürüz!" Beth, kamyonetlerine doğru giderken seslenir.

Karavanlar biraz tuhaf. Byron'a soracaklarım listesine ekliyorum. Belki de daha fazla inşaat işçisini barındırmak için kasabaya getirmiştir?

Bu düşünceyi kafamdan silip atıyorum. Muhtemelen bu gece onu görmeyeceğim. Meşgul olacak. Ve gerçekten tek başıma Grizzly's'e gidecek miyim? En

oraya gittiğimde kirli bir gelinlik giyyordum. O kadar kısa sürede, ya da hiç, oraya tekrar gitmeye hazır olduğumdan emin değilim.

YİRMİ

Rosey

Saat yediye az kala Byron'ın kamyonetinin kulübelerin önüne geldiğini duyuyorum. Onu pencereden görüyorum ve karnımda hissettiğim, ne olduğunu Tanrı bilir, o heyecanı görmezden gelmeye çalışıyorum. Olaya daha geniş bir perspektiften bakmam lazım. Bu adam sadece komşum. Kadın vücudunu iyi tanıyan biri. Tesadüfen patronum olan biri. Ve beni görmek için gelmiş de değil. Komşum.

Çamaşırlarım bitti ve oturma odamın köşesindeki yatağım çok rahat görünüyor. Kakaoya süt koymak için buzdolabına giderken, Byron'ın merdivenlerden yukarı çıktığını duyuyorum. Her adımda midem daha da yukarı çıkıyor.

Kapımı çalıyor ve ben içeri girmesini söylüyorum.

"Hey, nasılsın?" diye soruyor. "Üzgünüm, zamanın nasıl geçtiğini fark etmedim ve şimdi fark ettim ki benim kulübemin anahtarı yoktu ve... burası nasıl gidiyor?" İçeri girip kapıyı kapatıyor. Onu o kadar derinden hissediyorum ki, sanki o ay, ben de denizim. Saçları dağınık ve parmaklarımla düzeltmek için uzanmamak için kendimi zor tutuyorum. Kollarımı beline dolamak ve serin, taze kokusunu içime çekmek için kendimi zor tutuyorum.

Sonra onun kim olduğunu hatırlıyorum. Benim kim olduğumu. İşlerin ne kadar... dengesiz olduğunu.

Zor.

"İyiyim. Biri çatımı tamir ettirdi, bunun için teşekkürler." Gözlerini sabitleyerek, cevabını bekliyorum. Minnettarım, ama aynı zamanda temkinliyim. Bana bundan bahsetmedi. Sadece gidip yaptı. Hayatım boyunca bana ne yapmam gerektiğini ve benden ne beklendiğini söylediler. Artık başkalarının iş yapma tarzına uymak istemiyorum.

Omuzlarını silkiyor. "Mike ve Beth'in fazla paraları yok. Onların onarımları kendileri yapacaklarını ve bunun birkaç gün süreceğini biliyordum, ama muhtemelen kendi evlerinde de onarmaları gereken hasarlar vardır. Ben de bunu halletmenin daha kolay ve daha iyi olacağını düşündüm."

Bunu Mike ve Beth için yaptı, benim için değil. Neden bunu daha önce fark etmedim? Çenemdeki kaslar gevşiyor. Biraz daha derin nefes alıyorum. Kontrolü ele geçirmeye ya da otoritesini göstermeye çalışmıyor. Sadece parası olmayan bir çifte karşı nazik davranıyordu.

"Ama kulüp için işçilere ihtiyacın vardı," diyorum.

"Hayır, günün çoğunu panjurları açmak ve dağ evlerindeki eşyaları ve mobilyaları yeniden düzenlemekle geçirdim."

Neye güldüğümü bilmiyorum. Kalbimden bir yük kalkmış gibi hissediyorum. Hatırlayabildiğim kadarıyla, hiç bu kadar kaygısız hissetmemiştim.

Elini sakallı çenesine sürter. "Bu bizi biraz geriye attı, ama gerçekten hazır olabileceğimizi düşünüyorum. Sadece biraz daha mutfak personeline ihtiyacımız var. Ve... Boş ver." Saatine bakar. "Yemek yedin mi?" diye sorar.

"Henüz yemedim, ben..."

"Grizzly's'e gidelim," diyor. "Kanat yiyip bira içelim. Rahatlayalım. Garip bir yirmi dört saat oldu." Bana sırtlıyor ve ben de gülümsemeden edemiyorum.

Garip demek doğru olur. "Herkes orada olacak," diyorum.

"Doğru," der. "Fırtınadan sonra herkes Grizzly's'e gider. Ya da ilk kar yağdığında. Ya da insanların aklına gelen başka herhangi bir durumda." Güler. "Bazı şeyler asla değişmez." Daha neşeli görünüyor. Mutlu. Ruh hali bulaşıcı.

"Yani sence birlikte gitmeliyiz?" diye soruyorum. Bunun bir randevu mu yoksa sadece bir komşunun diğerine bara götürmesi mi olduğunu bilmiyorum.

Gözlerini kısıyor. "Başka bir önerin mi var?"

Ağırlığımı bir ayağımdan diğerine aktarıyorum. İnsanlar bizi görecektir. Sanırım sorun değil. Komşuyuz. Ama barda kimseyi tanımıyorum. Ben barda kola içip dururken o arkadaşlarıyla konuşmaya mı gidecek? Elini kot pantolonumun arka cebine sokup...

"İstemiyorsan gitmek zorunda değiliz."

Gitmek istiyorum. *Gerçekten* gitmek istiyorum. Fırtınadan sonra, tüm kasaba kutlama yaparken Grizzly's'in atmosferini hissetmek istiyorum, kirli bir gelinlik giymiş bir kızı izlemek yerine. Donna'nın parka gidip gitmediğini görmek istiyorum. Çorba ve turtasıyla ünlü Nancy ile tanışmak istiyorum. En çok da, her küçük şeyi dert etmeyi bırakıp Byron ile vakit geçirmek istiyorum. Gerçeklikten uzaklaşmamızın biraz daha uzun sürmesini istiyorum.

"Hadi yapalım," diyorum, fikrimi değiştirmeden önce. "Kanat ve bira bana uyar. Ve bonus olarak, Valley Park'taki karavanların bir hükümet komplosu olup olmadığını öğrenebiliriz."

Elini saçlarında gezdirir. "Şimdi kafam karıştı. Kamyonette anlat."

YİRMİ BİR

Byron

Rosey, onu gördüğüm andan itibaren kafamı karıştırdı, ama Donna'nın Valley Park'taki üç karavanla ilgili teorisini açıklarken daha da karıştırdı.

"Ama hükümet neden Star Falls'a karavanlar göndersin ki?" diye soruyorum.

Rosey omuz silkiyor ve kamyonetin kapısını açıyor. "Hiçbir fikrim yok. Belki *senin* karavanların olduğunu düşündüm. Görünüşe göre oldukça lüksler. Daha fazla inşaat işçisi falan getirmek için kasabaya getirtirmiş olabileceğini düşündüm."

Kamyonetten inip kapıyı çarparak kapatıyorum. "Ben değildim." Kafamı sallıyorum. "Umarım bu söylenti yayılmaz. Yoksa bir bakmışsın, ben de hükümetin komplosunun bir parçası olmuşum, Colorado Club da benim casusluk merkezim falan olmuş."

Rosey güldü ve bu ses sırtımdan aşağı soğuk su gibi aktı. Bugün her şeye o kadar dalmıştım ki, dün gece olanları düşünme fırsatım olmadı. Tek bildiğim, bugün ona geri dönmek için sabırsızlandığımdı. En azından Grizzly's'te güvendeyiz. Tüm irademi kullanmam gerekecek, ama ona direnmek zorunda kalacağım. Tüm kasabanın benim hakkımda dedikodu yapmasını istemiyorum. Yine.

Müzik çalmıyor ama Grizzly's çok gürültülü. Her masa dolu ve heyecanlı sohbetler havayı dolduruyor.

"Yoğun," diyor Rosey, bana dönüp gülümsüyor.

Bara doğru ilerliyoruz. Bir koltuk boş ve ona oturması için işaret ediyorum.

"Tekila?" diye soruyorum.

Bana şaşkın bir bakış atıyor, *sanki "İlk tanıştığımız geceyi hatırladın mı, yoksa sadece tahmin mi ediyorsun?"* der gibi. Ama elbette hatırlıyorum. O geceyi nasıl unutabilirim ki?

"Tabii," diyor.

"Tekila," diyorum barmene. "Buzlu. Ben de bir bira alayım." Gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyorum. Sonunda pes edip ona bakıyorum.

"O gece bin yıl önceymiş gibi geliyor," diyor, neredeyse duyamayacağım kadar sessizce.

Kıkırdayarak gülüyorum. "İyi anlamda mı? Yoksa Tayland hapisanesinde hapis yatmak gibi bir anlamda mı?"

Bana gülümser. "Gerçekten harika bir şekilde."

Barmen içkilerimizi barın üzerine kaydırır ve ben maun masaya yaslanırken Rosey yanıma oturur.

"Herkes çok mutlu," diyor. "Tabii.

Hepsi fırtınadan kurtuldu."

"Sığınağa girmek oldukça korkutucuydu," diyor. "Buna alışabileceğini hayal edemiyorum."

"Colorado'da dağlarda yaşamıyorsan."

"Çocukken çok fırtına olur muydu?" diye soruyor.

Ona bakmıyorum, çünkü dedikoduları beslemek istemiyorum. Ona tüm dikkatimi verirsem, bu kadından tamamen etkilenmediğimi iddia edemeyeceğime eminim.

"Çok fırtına vardı," diyorum, tanıdığım birkaç kişinin oturduğu masaya bakarak. "Ama çok fazla kasırğa uyarısı yoktu."

Masadaki kızlardan biri bize bakıp el salladı. Ben de karşılık olarak biramı kaldırdım.

"O kim?" diye sorar Rosey.

"Sanırım Juniper French. Onunla aynı liseye gitmiştim, ama o zamanlar biraz farklı görünüyordu." Juniper French, en azından lise yıllarında biraz tuhaftı.

"Juniper French. Film yıldızı ya da pasta gibi bir şey gibi geliyor kulağa. Güzel bir kız. İkiniz çıkmış mıydınız?"

Gülümserim. "Hayır. Juniper'ın lisede biriyle çıktığını sanmıyorum. Düşündüm de, güzeldi ama on beş yaşındaki bir erkeğin gözünde değil. Bol sweatshirt, gözlük ve diş teli takıyordu." Konuşurken, Juniper koltuğundan kalkar ve bize doğru gelir.

"Büyümüş gibi görünüyor," diyor Rosey, Juniper kocaman bir gülümsemeyle yaklaşırken.

"Şehre geri döndüğünü duydum," der ve kolunu omzuma atar. Uzun bacakları ve dolgun dudakları vardır. Toz mavisi gözleri ve aynı düz kâkülleri olmasaydı onu tanıyamazdım.

"Selam Juney," diyorum.

"Seni görmek çok güzel. Colorado Club hakkında her şeyi duyuyorum."

"Ne güzel bir övgü," diye cevap veriyorum.

"Aslında, seninle bu konuda konuşmak istiyordum." Rosey'e bir bakış attı, sonra tekrar bana döndü. "Ama randevunu bölmek istemem."

"Oh, biz çıkmıyoruz," diye cevap vermeden önce Rosey söze girer. "Biz komşuyuz."

Ağırlığımı bir ayağımdan diğerine kaydırıyorum, biraz rahatsızım. Hayır, çıkmıyoruz. Ama dün gece seks yaptık. Onun parmağına yüzük takmayacağım, onun ciddi bir ilişkiden yeni çıktığını biliyorum ve ben de aşk aramıyorum, ama dün gece... aramızdaki ilişki değişti, değil mi?

Düşüncelerim kafamdan kaçıyor. Sadece bir bira içip eğlenmek istiyorum. Fazla düşünmek asla iyi sonuçlanmaz.

"Belki kulübe gelip seni görebilirim," diyor Juney. "Biliyor musun bilmiyorum, ama boş zamanlarımda biraz resim yapıyorum. Biraz da çömlekçilik, ama çoğunlukla resim. Bakmak ister misin diye merak ettim."

Kalbim sıkışıyor. Tasarımcım kulüp için tüm sanat eserlerini temin etmekten sorumlu ve onun kullanamayacağı şeyleri satın almamı istemeyeceğini biliyorum. Belki personel lojmanına koymak için birkaç parça satın alabilirim. "Bu harika olur."

"Resim mi yapıyorsun?" diyor Rosey. "Ben çöp adam bile çizemem."

"Oh, eminim öyle değildir," diyor Juney. "Muhtemelen çok fazla pratik yapmadın. Ben uzun zamandır yapıyorum." Gülümsemesi sıcak ve samimi. Rosey'ninki de öyle.

"Öyle mi?" diye soruyorum. "Bu hep senin hobin miydi? Hatırlayamıyorum."

Juney gülüyor. "Gerçekten mi? Lisede berbat bir durumdaydım. Saçımda ve tırnaklarımın altında hep boya olduğunu hatırlamıyor musun?"

"Uzun zaman oldu," diye cevap veriyorum. Juney'nin sessiz olduğunu hatırlıyorum. Kendi dünyasında yaşıyor gibiydi.

"Sen sporla meşguldün."

Gülümserim. "Evet, *spor* o zamanlar çok önemliydi." Her şeyden duyduğum tüm hayal kırıklıklarını oynadığım sahada dışa vururdum. Spor, spor yapmayan çocukların top içeren her spora verdikleri addı.

Juney, kot pantolonunun arka cebinden telefonunu çıkarır. "Telefonun yanında mı? Dijital kartvizitimi paylaşmak isterim." Üzerinde QR kodu olan telefonunu kaldırır. Kodu tararım ve telefonumu kaldırarak ona gördüğümü gösteririm. "Daha fazla zamanını almayacağım. Çalışmalarına bir göz at ve ilginı çekerse beni ara. Sizi rahatsız etmeyeceğim, söz veriyorum."

"Beni rahatsız edebilirsin. Çok işim var, unutabilirim..."

"Unutmaz," diyor Rosey. "Unutmaması için ben hallederim."

Şaşkınlıkla gözlerimi genişletiyorum. Yakında personel lojmanına taşınacak. Komşu olmadığımız halde bana nasıl hatırlatacağını düşünüyor?

Juney özür dileyerek masasına geri döner. Rosey fısıldayarak, "Bu mükemmel," der.

"Ne mükemmel?" Bir yudum bira içip taburede ona dönerek soruyorum. Zaten kimse bize dikkat etmiyor.

"*Yerel sanat.*" Söylediği şeyden, onun ne demek istediğini bilmem gerektiğini ima ediyor. "Kulüp, yerel bir sanatçıyı desteklemeye başlayabilir. Kasabanın Kulübe karşı düşmanlığını azaltmaya çalışıyorsun, değil mi? Bu, yerel desteği teşvik etmenin başka bir yolu."

"İyi olmayan sanat eserlerini sergileyemem. Yerel bir sanatçıyı desteklemeyi reddedersem, bu ters etki yaratabilir, insanlar benden nefret etmeye başlayabilir."

Rosey elini uzatır. "Onun eserlerine bir bakalım."

Gözlerimiz birbirine kilitlenir ve bir an için neden Grizzly's'e gelmekte ısrar ettiğimi merak ederim. Bütün bu gözler üzerimizdeyken ona yapmak istediğim hiçbir şeyi yapamam. Rosey ilk olarak göz teması kurar ve Juney'nin web sitesini tıklar.

"Vay canına," diyor Rosey. "Beklediğim gibi *değil*."

Juney'nin sanatının nasıl olabileceğini gerçekten düşünmemiştim. Sanırım kuşlar, ayılar ve geyikler gibi karmaşık resimler bekliyorum - yerel vahşi yaşam manzaraları, bu tür şeyler. İçimde bir sıkıntı hissediyorum. Bu gece Grizzly's'e gelmemeliydim. Kasabayı ve Star Falls sakinlerini genel olarak kaçınmaya devam etmeliyim. Bu beni sadece belaya sokuyor. En son buraya geldiğimde, bir komşuyla birlikte oldum. Şimdi, istemediğim ve asla sergileyemeyeceğim bir sanat eseri satın almak zorundayım.

"Ben pek anlamıyorum," diyor Rosey. "Sanatla ilgilenmem."

Ama bu... taze görünüyor. Denver ve Aspen'de birkaç sergisi oldu."

Telefonu elime tutuşturuyor ve ben de bakıyorum. Detaylı bir vahşi yaşam resmi yok. Onun yerine, devasa soyut tablolar var. Gözleri telefonuma sabitlenmiş olan Rosey'e bakıyorum. Dudakları benimkilerden sadece birkaç santim uzakta ve ben bu konuda hiçbir şey yapamıyorum.

"Bence bunlardan bazıları dağ evlerinde harika durur. Ana binada da, ama yeriniz var mı emin değilim."

"Siteyi Rosalind'e göndereceğim ve ne düşündüğünü göreceğim."

"Rosalind mi?" diye sorar Rosey.

"Tasarımcı. Tüm iç dekorasyondan o sorumlu."

"Ona yerel bir sanatçı olduğunu söyle. Bence çok güzeller." Rosey'nin yanakları Grizzly'nin sıcaklığı ve Juney'nin resimlerine olan hayranlığıyla kızarmış. O her zaman güzeldir, ama böyle parıldadığında ışık saçıyor. Belki ona bir resim almalıyım.

"Geldin!" arkamızdan birisi çığlık atıyor. Donna ortaya çıkıyor ve Rosey'i uzun zamandır görmemiş kız kardeşi gibi elinden tutuyor.

"Araştırmalarını tamamladın mı?" diye sorar Rosey. Açıkça meraklanmıştı.

Dirseklerimi tutup yanıma yaklaşır ve üçümüzü bir daire içine çeker. "Kapıları çaldım," diye fısıldar. Sarhoş mu yoksa sadece aşırı heyecanlı mı, emin değilim. "Kimse cevap vermedi. Saat altı buçuktu. Eğer turist olsaydı, saat altı buçukta karavanlarında olmamaları imkansızdı."

Aramızda bakışarak, sanki kesin kanıt sunmuş bir avukat gibi davranıyor.

"Yani bunun hükümetin işi olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sorar Rosey, gözleri fal taşı gibi açılmış. Donna avuçlarını kaldırır. "Başka ne olabilir ki?"

Ona federal kurumları içermeyen en az bir düzine olası açıklama yapmak üzereyim ki, aniden Grizzly'nin kapısı açılır ve üç çok beklenmedik yüz belirir.

YİRMİ İKİ

Byron

Birayı bara koyup, kapıdan giren üç adama odaklanmaya çalışıyorum. İçkime bakıyorum. Kaç tane içtim? Halüsinasyon görmeye yetecek kadar mı?

"Bu adamları tanıyor musun?" diye sorar Rosey.

"Dağ Muhammed'e gelmezse," diyor Worth bize doğru yavaşça yürürken.

"O zaman New Yorklular dağlara gelmeli," diye bitirir Fisher.

Fisher önce bana ulaşır ve beni kucaklar. Hâlâ gördüklerime inanamıyorum.

"Burada ne yapıyorsunuz?"

"Buranın çok güzel olduğunu duydum," diyor Fisher, ahşap kaplı duvarları ve taş zeminleri gözden geçirerek. "Kendimiz gelip görmek istedik."

Jack, her zamanki gibi grubumuzun en resmi üyesi olarak bana coşkulu bir el sıkışma ve sırt sıvazlama ile karşılıyor.

"Siktir," diyorum. "Bu gece kulübede yer sıkışık olacak." Rosey'e bakıyorum. Muhtemelen o da kalmak zorunda kalacak. Evinin kurduğundan emin değilim ve umurumda da değil, sadece onun yanımda olmasını istiyorum. "Bu arada, bu Rosey."

Arkadaşlarımın her biri Rosey'e el sıkışarak selam verir. "Byron'ı uzun zamandır mı tanıyorsun?" diye sorar Fisher.

"Bu kasabaya sadece birkaç hafta önce geldim," diyor Rosey. "Buralı mısın?"

Dördümüz güleriz. "Bu arkadaşlar New York'tan," derim. "Uzun zamandır arkadaşsınız."

"Ve Byron'ı özledik," diyor Worth, sitcomlardaki babalar gibi saçlarımı karıştırarak. "Bu yüzden uğrayalım dedik. Neyse, arkadaşımızı bu kadar uzun süre Colorado'da tutan şeyin ne olduğunu görmek istiyoruz." Bana, "*Rosey'nin bununla bir ilgisi var mı?*" diye soran bir bakış atıyor. "Bu *kulüp* iyi olsa iyi olur."

"Çok güzel," diyor Rosey. "Milyarder güzelliğinde."

Çocuklar gülüyor, içeceklerimizi sipariş ediyoruz ve kimse Rosey'nin benim için kim olduğunu sormuyor. Bunun yerine, çocuklar onu sohbete dahil ediyor, nereli olduğunu ve Star Falls'u beğenip beğenmediğini soruyorlar.

"Valley Park çok güzel," diyor Jack. "Karavanlardan ayrılmadan önce bile, gökyüzünde çok fazla yıldız vardı. Yemin ederim, bulunduğumuz yerden Satürn'ü görebiliyoruz."

"Valley Park'ta karavan mı dedin?" diye sorar Rosey. "Bugün gelen üç milyon dolarlık karavanlar gibi mi? Orada mı kalıyorsunuz?"

"Hiçbir yerde oda bulamadık," diyor Fisher. "Worth bize birer karavan ayarladı."

Rosey kıkırdamaya başlar. "Bu mükemmel," diyor gülerek. "Eminim beş dakika geçmeden biri gelip FBI'dan olduğunuzu iddia edecektir."

"Bir şeyi mi kaçırıyorum?" diye sorar Jack.

"Bütün kasaba karavanlardan bahsediyor," diye açıklıyorum. "Kimse onların neden orada olduğunu veya kime ait olduğunu anlamadı. Şimdi mantıklı geliyor."

"Donna daha önce kapınızı çaldığını söyledi. Onu duymadınız mı?"

"Buraya yeni geldik. Eşyalarımızı karavanlara bırakıp hemen buraya geldik."

Işıkların yandığı tek yer orasıydı. Hiçbirimizin telefon sinyali çekmiyordu. Bir adama nerede yaşadığını sordum ve bizi buraya yönlendirdi."

"Küçük kasabalar, değil mi?" diyor Rosey. "*Superman*'i izledin mi hiç?" "Konuşma şoku," diyor Fisher.

Rosey başını salladı. "Siyah deri giysiler giymediğinizi biliyorum, ama eminim üçünüz Main Street'te yürüyen Zod kötü adamları gibi görünüydünüz."

"Gününüz güzelleşti. Hep çizgi roman kötü adamı olmak istemişimdir," diyor Jack. "Sanırım bu Leo'nun fetişi, değil mi?" diyor Worth.

"O benden önce davrandı. Onu ilk ben tanısaydım, Mystique'i gözümün önünden ayırmazdım."

Kaşlarını kaldırıyorum. "Mystique'e mi aşıksın, yoksa Jules'a mı?"

Jack başını sallar. "Hayır. En azından şu anda değil, o benim baldızım."

Hepimiz birbirimize bakışırız. Jack'in Leo'nun karısı Jules'a aşık olduğunu hiç fark etmemiştim. Belki de onun sözlerini fazla yorumluyorum.

"Kayboldum," diyor Rosey, o anki garip durumu bozarak.

"Ben de," diye itiraf ediyorum.

"Hadi," diyor Fisher. "Bilardo oynayalım." Arkadaki masayı işaret ediyor.

"Sizi yalnız bırakayım," diyor Rosey, herkes uzaklaşırken. Ona dönüp, "Bizimle gel," diyorum.

O başını sallar. "Arkadaşlarınla vakit geçirmelisin. Sana sürpriz yapmak için bu kadar yolu gelmeleri çok güzel. Bu, kardeşlerin yapmasını beklediğin türden bir şey. Ama kardeşlerin *gerçekte* yapacağı şey değil. Bu çocuklar seni önemsiyor." Sesinde alışık olmadığım bir hüznün var.

"Kardeşlerin davranması gerektiği gibi mi?" diye soruyorum.

Omuzlarını silkiyor ve başka yere bakıyor. Bir şey var, ama açıkça bunun hakkında konuşmak istemiyor.

"Bizimle takılmanı istiyorum." Bunu söylüyorum çünkü onun üzülmesini istemiyorum, ama aynı zamanda onun etrafında olmasını da istiyorum. Onu seviyorum. O eğlenceli biri, arkadaşlarım da öyle. Hepsi iyi anlaşıyorlar.

Ne yapacağına karar verirken bakışlarımız kesişir. İstemiyorsa kalmasını istemem. Ama bence istiyor.

"Tamam," diyor. "Ama bilardo oynayamam."

Kendimi sorgulamadan ve kasabanın dedikodularını düşünmeden önce kolumu omuzlarına doluyorum. Bu gece sadece kendim olmak istiyorum. New York Star Falls'a geldiğinde, her şeyi içime çekip keyfini çıkarmak istiyorum.

Jack ve Fisher'ın oynamaya başladığı masaya doğru yöneliyoruz. "Belki sana öğretirim."

Elini kot pantolonumun arka cebine soktu. "Hiç kimse sana çok güzel bir popon olduğunu söyledi mi?"

Gülerek Worth'un gözüne bakıyorum ve arkaya doğru ilerliyoruz.

"Sadece komşular, ha?" diyor Worth, ikimize de bilardo sopalarını uzatarak. Sopaları alıp isteksizce ayrılıyor.

"Bana New York'tan bahset," diyorum. "Neyi kaçırdığımı hatırlat."

"Eşim gitmeden önce bana pislik dedi ve o gün ilk O gün ilk söyleyen o değildi. Bu onur, kahve dükkanında kuyrukta arkamda duran kadına ait, çünkü kazara dirseğimle onun paltosuna dokundum."

Gülümserim. "Tanrım, orayı özledim. Sophia nasıl?" diye sorarım. "Evlilik hayatın nasıl?"

"Yeni mi evlendin?" diye sorar Rosey. Yeni evli olmanın harika bir şey olduğunu düşünür gibi gülümser. Bu kasabaya nasıl geldiğini düşünürsek, bu oldukça ironik.

"Evet," diyor Worth, sırtarak. "Sophia ve ben, ikinci kez karşılaştığımızda Vegas'ta evlendik."

Rosey, Worth'un koluna vurur. "Ciddi misin? Ve evliliğin iyi gidiyor mu?"

"Evet diyeceğini düşünseydim, ilk tanıştığımızda ona teklif ederdim."

"Onunla ilk kez ne zaman tanıştın?" diye soruyorum.

"Leo ve Jules'un kaçmasını tartıştığımız brunch'ta." "Ben Jack'in kışını tekmelediğinde siz üçünüz ne hakkında dedikodu yapıyorsunuz?" diye sorar Fisher.

sorar.

"Worth, Rosey'e Jules'un seni Sophia ile tanıştırmaya çalıştığı brunch'ta "Orada değildim ama bunu duydum. Hem de çok." "Sizin flörtlerinizde hepiniz çok... aile tarzı gibi görünüyorsunuz," diyor Rosey.

"Sizin flörtlerinizde hepiniz çok... aile tarzıymışsınız gibi geliyor," diyor Rosey diyor.

"Aile tarzı mı?" diye sorar Fisher.

"Hayır," diyorum, içimde bir koruma duygusu yükseliyor. "Değiliz. Kesinlikle paylaşım yok."

"Yakınız, ama o kadar da değiliz. "

"Öyle değil," diyorum, Rosey'nin gözlerinin içine bakarak. Bunun sadece gelişigüzel bir söz mü olduğunu, yoksa bizim kadınları meze gibi elinden ele dolaştıran bir grup playboy olup olmadığımızı merak ettiğini bilmiyorum. "Hiçbirimiz asla öyle bir şey yapmaz. Güvendesin." Onun, onun gibi anlayışlı, nazik ve duyarlı bir kadını, bir eşya gibi görmeye çalışacağımı veya ondan yararlanmaya çalışacağımı düşünmesini istemiyorum.

Bana küçük bir gülümseme atıyor. "New York'a hiç gitmedim. Orada işlerin Oregon veya Star Falls'a göre çok farklı olduğunu tahmin ediyorum."

"İnsanlar insandır," diyorum. "Her yerde pislikler vardır." Çocuklar bilaro masasına geçip Jack'in bir sonraki atışını tartışıyorlar.

"Star Falls'ta henüz hiç tanışmadım," diyor Rosey. "Burası en iyi insanlarla dolu gibi görünüyor." Bana gülümsüyor. "Ama belki de bu senin sayende."

"Ben mi?" diye soruyorum, kafam karışmış bir şekilde.

"Belki de en iyi insanları kendine çekiyorsundur. Belki de sen etrafta olduğunda pislikler uzak duruyordur."

Ben gülerek cevap veriyorum. "Bu harika bir süper güç olmaz mıydı? Pislikleri uzak tutan bir g." Başparmağım ve işaret parmağımla onun çenesini kaldırıyorum. Arkadaşlarımla beni Rosey ile görmelerini neden umursamadığımı ya da onların burada olması *nedeniyle* onunla bu kadar rahat hissettiğimi bilmiyorum. "Bu uygun mu?" diye soruyorum, sesim alçak.

O iç çeker. İçimdeki ve aramızdaki gerginliğin azaldığını hissedirim. Ellerini omuzlarıma koyar ve başını sallar. Dudaklarımı onun dudaklarına hafifçe değdirir, onu bırakır ve oyuna geri dönerim.

YİRMİ ÜÇ

Rosey

Kulübelerin önüne geldiğimizde, karavanlar hakkında konuşmaktan kendimi alamıyorum. Sanki içimdeki bir musluk açılmış da kelimeler dökülüyor gibi. Valley Park'ta yıldızları izlemek için geri dönmenin çok soğuk olacağını düşünmüştüm. "Yerde gerçek fayans olmasını beklemiyordum. Worth'unkini gördün mü? Kızılötesi sauna ne ki?"

Byron gülüyor. "Bir tahminde bulunacağım ve karavanlardan etkilendiğini söyleyeceğim."

"Donna 'milyon dolarlık' karavanlar olduğunu söylediğinde şaka yaptıklarını sandım. Hayatımın çoğunu karavanda geçirdim ve her saniyesinden nefret ettim. Ama böyle bir yeri çok severdim."

"Frank'le mi yaşıyordun?" diye sorar. "Onun evi nasıldı?"

Omuz silkiyorum. "Onun evinde bir çekmecem ve dolapta bazı eşyalarım vardı. Düğünden sonra taşınacaktım. Ama orası hiç benim gibi gelmedi... hatta bir gün benim olabileceği gibi de gelmedi."

"Düğün gününden önce onu terk etmeyi düşündün mü?"

Nefes alıyorum. "Evet. Onu sevmediğimi biliyordum. Ama o kötü bir adam değildi. Düğünü yaparsam ailemin rahat edeceğini biliyordum ve bu... yeterliydi. Hiç paramız olmamıştı. Çalışmaya başladığımda bile, neredeyse tüm param kira için anneme gidiyordu. Bu yüzden, mücadele etmek zorunda kalmamak fikri... harikaydı." Parmaklarımdaki deriyi koparıyorum.

Yüzünde sempati dolu bir ifade var ve sesinde herhangi bir yargılama duymadığım için rahatlayarak nefes veriyorum.

Koltuğumda dönerek ona bakıyorum. "Arkadaşların çok eğlenceli. New York'tan bu kadar uzakta oldukları için onları özleyor olmalısın."

"Özlüyorum. Oradaki hayatımı özleyorum, ama Colorado Kulübü önemli." Kaşları çatılır ve o kadar ciddi görünür ki, onu gıdıklamak isterim.

"Beni kulübeye sırtında taşımak ister misin?" diye soruyorum.

"Kıçımda mı?" diye soruyor, sanki aklımı kaçırmışım gibi.

Omuz silkiyorum. "Çok uzun zamandır sırtında taşınmadım. Nasıl bir his olduğunu hatırlamak istiyorum."

Kamyonetin kendi tarafındaki kapıdan iner ve benim tarafımdaki kapıyı açar. Ona gülümserim, acaba yapabilecek mi diye merak ediyorum.

Dönüp eğilir ve beni sırtına binmem için teşvik eder. Binince çığlık atarım ve o ayağa kalkmadan önce bacaklarımı sıkıca kavrar. Boynuna sarılırım

Boynu sıcak ve sağlamdır. Parmaklarımı, kareli düğmeli gömleğinin altındaki tişörtün yakasına kaydırırım. Temasla birlikte inler.

Sırtını merdivenlere çevirir ve ben atlarım. Sonra bana döner. "Nasıl oldu?"

"Hayatımda yaşadığım en iyisi," diye cevapladım. Nasıl olmasın ki? Byron çok seksi, ama aynı zamanda nazik ve eğlenceli. Sadece iyi insanlarla arkadaş olan türden arkadaşları var.

Verandanın korkuluklarının iki yanını tutar ve bana gülümser.

"Hava soğuk," diyorum. "İçeri girmeliyiz." Onu gömleğinden tutup merdivenlerden yukarı çekiyorum.

Onu istiyorum. Bu kadar basit.

Merdivenleri tırmanıyor ve ben kığım kapıya çarpana kadar onu çekmeye devam ediyorum. Vücudumuz birbirine yapışana kadar yürümeye devam ediyor. Yüzümü avuçlayıp eğilip öpüyor.

Dudakları benimkilere değdiğinde inlerim. Barda bana verdiği yarım öpücükten farklıdır. O öpücük kötü değildi. İyi olmaktan da öteydi. Ve şaşırtıcıydı çünkü sanki tüm arkadaşlarının önünde beni sahipleniyordu, onlara benim yasak bölge olduğumu bildiriyordu.

Bu sevimli ve sahiplenici bir hareketti ve beni eritti.

Ama bu tür özel, çaresiz öpücükler Byron'ın öpücükleri arasında en sevdiğimdir.

Ellerimi göğsünün yanlarına kaydırıyorum. Yumuşak ekose kumaşın altında sert kasları var.

"Ne gün ama," diyorum rüya gibi, o beni öpücüğünden serbest bıraktığında.

"Henüz bitmedi." Ellerini kığıma koydu. "İçeri girelim." Anahtarlarla uğraştım ve içeri girdik.

"Eşyaları yer değiştirmişsin. Daha önce fark etmemiştim."

"Evet, yatak yerde. Bu gece burada uyuyacağım, yatak odasının tavanı kurusun diye."

Cevap vermez. Etrafa baktığımda, gözleri tutkuyla doludur. "Bu gece pek uyuyamayacaksın." Parmaklarını kot pantolonumun beline sokarak beni kendine çeker. Boynuma öpücükler kondurur ve anında dün gece hiç bitmemiş gibi hissedirim.

Paltolarımızı çıkarırız ve ben onun gömleğini çekerim, ellerim ona olan ihtiyacımdan titriyor. Neden bu gece bara giderek zaman kaybettik ki? Burada bunu yapıyor olabilirdik. Bütün gece.

Bütün akşam nasıl kendimi kontrol edebildim, bilmiyorum. Şu anda, bütün arkadaşları izliyor olsa bile, dizlerimin üzerine çöküp onun penisini ağzıma almak isterdim. Onu hissetmek istiyorum. Onun da beni hissetmesini istiyorum.

Sanki düşüncelerimi duyabiliyormuş gibi, kot pantolonumu açıp elini pantolonumun içine soktu. Parmakları kıvrımlarımı buldu. Islandığımı biliyorum.

"Seni böyle bulacağımı biliyordum. Bunun benim için olduğunu söyle, Rosey. Fisher ya da Jack için değil. Bütün bu lezzetli ıslaklığın benim için olduğunu söyle." "Tabii ki," diye boğuk bir sesle söylüyorum.

"Senin için deli oluyorum."

Parmaklarını sert ve hızlı bir şekilde hareket ettiriyor. Kolunu tutup yavaşlamasını sağlamaya çalışıyorum. O kadar heyecanlandım ki, böyle devam ederse birkaç saniye içinde orgazm olacağımı biliyorum.

"Durmamı istiyorsan, durmamı söyle, dururum."

Kafamı sallıyorum. Durmamalı. Bana dokunmayı bırakırsa öleceğimi düşünüyorum. "Boşalacağım," diyorum, sesim gergin ve tiz.

"Biliyorum," diyor. "Boşalmanı istiyorum. Sonra seni kanepede, kapıda ve duşta sikeceğim. Benim için boşal ki, tüm bunları yapabilelim."

İnliyorum. Bunu çok istiyorum. Kendimi ona vermek istiyorum. Teslim olmak.

Bizi ters çevirir, beni kapıya bastırır ve parmaklarını içime sokar. Sert ve kaba bir harekettir ve tek düşündüğüm, elinin kot pantolonumun içine girmesidir, dudaklarının boynumda olması, kulağıma homurdanarak bana yapmak istediği her şeyi söylemesidir.

Parmakları bedenime bastırıyor ve sakalları cildimi sıyrıyor, tüm duyularımı hiper sürücüye geçiriyor. Duygularım patlıyor ve onun eli etrafında titriyorum.

"Aferin, Rosey. Benim için gel."

Gözlerimin önünde yıldızlar patlıyor. Sanki uçuyor, eriyor ve yok oluyorum.

Orgazmım dinerken Byron'ın omuzlarına tutunuyorum.

Nefes nefeseyim, vücudum güçsüz. Byron, düşmemem için bacaklarımın arasına kalçasını kaydırır. Nefes alamıyorum. Hayatımdan olmuş gibiyim.

"Sanki senin orgazm olurken çıkardığın seslere bağımlıymışım gibi. Doyamıyorum."

Yanaklarım utançtan kızarıyor. Byron'la birlikteyken çıkardığım sesleri kontrol edemiyorum. Onun yanında kendimi kontrol edemiyorum,

ama bu sadece seks yaparken değil. Ona karşı koyamıyorum. Annem ve Frank'ten aldığım gücü geri almak ve başka birine vermek istemiyorum, özellikle de Byron kadar güçlü bir erkeğe. Ama hayır diyemiyorum. İstemiyorum.

Byron'la ne kadar çok zaman geçirirsem, benim gücümü gerçekten *istiyor* mu diye o kadar çok merak ediyorum. İçimdeki bir ses cevabın hayır olduğunu söylüyor. Belki de bunun nedeni, aramızdaki bu şeyin doğal bir bitiş tarihi olmasıdır. Haftaya personel lojmanına taşınacağım ve her şey doğal olarak sona erecek. Öyle olmak zorunda.

Byron beni kucaklar ve ben ellerimi boynuna dolarım. "Sen benim gücümü istemiyorsun," diye fısıldarım göğsüne.

"Senin bedenini istiyorum," diye homurdanıyor.

Beni yatağa yatırıyor ve seçeneklerini değerlendirir gibi geri çekiliyor. "Sana yapmak istediğim o kadar çok şey var ki."

"Hepsini istiyorum," diyorum.

Kot pantolonumu ve üstümü çıkarır. Tamamen çıplak kaldığımda, gözlerini benden ayırmadan kendi kıyafetlerini de çıkarır. Boxerını çıkardığında, bakışlarım bacaklarının arasına düşer.

Penisleri hep garip bulmuşumdur. Bir amaçları var ama gerçekten, onları hep biraz itici bulmuşumdur. Ama Byron'ın penisi muhteşem. Karnına yapışık, pürüzsüz kadifeyle kaplı sert çelik gibi. Ellerimin onu kavradığını, dilimin üzerinde dolandığını, bacaklarımın arasında sıkıştırdığını düşünerek dudaklarımı yalarım.

"Penisini seviyorum." Ne dediğimi düşünmeden ağzımdan kaçıyor. Yüzümü kolumla kapatıyorum.

"O da seni seviyor," diyor gülerek. "Buraya gel," diyor, uyluklarımı açarak arasına giriyor.

Kendimi yukarı iterek onun önüne oturuyorum, penisi yüzümle aynı hizada. Ona bakıyorum, sırtıyor. Çenemi kaldırıyor ve inanmadığı bir şey görmüş gibi başını sallıyor.

Penisinin dibinden başlıyorum. Dilimi düz tutarak, uzun ve yavaş bir hareketle yukarı doğru yalıyorum, o kirli ağızdan bir inilti koparıyorum.

Bu çok güzel. Ona bakıyorum, gözleri karanlık, savaşın eşiğindeymiş gibi şiddetli. Onu yumruğumla kavriyorum, en üstten başlayıp başka bir yavaş hareketle aşağı doğru itiyorum.

"Beni öldürmeye mi çalışıyorsun?" diye homurdanıyor.

Şu anda tüm güç bende ve bu hoşuma gidiyor. Gülümsemeyi bastırıp işime bakıyorum. Yalıyorum, emiyorum, çekiyorum ve itiyorum, o da ağlıyor ve inliyor,

içimde dolaşan güç hissini besliyor. Onu emmek ona iyi geliyor. Bundan eminim. Ama *bana* da iyi geliyor. Byron gibi bir adamın benim için bu kadar zayıf olabilmesi beni seksi ve güçlü hissettiriyor.

Onu o kadar derine alıyorum ki, onu yerinde tutmak için kışına uzanıyorum, böylece onu boğazımın en derinlerine alabiliyorum. O, adımı bir ilahi gibi haykırıyor. Onu böyle çıldırtabilmek çok heyecan verici. Meme uçlarım o kadar sert ki, acıyor. Bacaklarımın arasındaki ıslaklık utanç verici bir hal alıyor.

Odaklanmamı kaybediyorum. Bu tamamen onunla ilgili olmalı, ama o kadar tahrik oldum ki, bu şekilde boşalabilirim. Penis ağzımda. Bu düşünceyle inliyorum ve Byron küfredip uzaklaşıyor.

"Siktir, Rosey. Beni öldüreceksin."

Şaşkınlıkla ona bakıyorum. Eğiliyor, alnıma bir öpücük konduruyor ve ikimizi de yatağa geri çekiyor. Yan yana sırt üstü yatıyoruz.

"Birkaç dakikaya ihtiyacım var," diyor. "Birlikte boşalmak istiyorum."

Dirseklerimin üzerine yaslanıp onu izlerken, onu doğru duyup duymadığımı merak ediyorum. Ben de bunu istiyorum, ama aynı zamanda ağzımda boşalmasını da istiyorum. Ondan her şeyi istiyorum.

Elini tutup parmaklarını bacaklarımın arasına yönlendiriyorum.

"Siktir," diye inliyor. "Bunu benim için kolaylaştırmıyorsun, değil mi?"

Kafamı sallıyorum. "Seni emdiğimde boşalacağımı sandım."

Yine inler, beni sırt üstü çevirir ve üzerime çıkar. "Bunu hissetmek istiyorum." Penisini kıvrımlarımın arasına sokar. Çok hazırım, hiç direnç göstermiyorum.

Durur, boynundaki tendonlar gerilir, çenesi sıkılır. "Her şeyi mahvediyorsun."

Avuç içimi göğsüne koyuyorum. Nefes veriyor ve bakışlarımız kilitleniyor. Bu bağı bozacak bir şey olmasın diye hareket etmek istemiyormuş gibi birbirimizin gözlerine bakıyoruz. Buna karşı koymaya çalıştık. Direnmeye çalıştık. Ama aramızda ne varsa, bizi geri çekmeye devam ediyor.

Sonunda, bir prezervatif alır, takar ve bana girer, beni yatağa doğru iter.

Orgazmım hemen uyanır. Beni gerdiği, doldurduğu şekilde. Bana bakışıyla. Her şey çok etkileyici. Onunla birlikte en iyi türden bir zayıflık hissediyorum. Kendimi ona vermek için derin bir istek duyuyorum. Ona her şeyi vermek için. Zorlandığım için değil, doğru olan bu olduğu için değil, çünkü istediğim bu.

"Byron," diye fısıldıyorum, o içime girerken dudakları boynumda. Bacaklarımı kaldırıp, vücudunun iki yanına geçiriyorum. Böylece daha derine giriyor.

Hiç bu kadar özgür hissetmemiştim. Tamamen kendim gibi. Hayatım boyunca herkesin benden beklediği her şeyi yaptım, ama burada, Star Falls'ta, Byron üstümdeyken, yirmi sekiz yıldır ilk kez, konu sadece ben ve Byron.

Daha önce nişanlıydım. Dügün sabahı aynanın önünde durdum ve hiçbir zaman bir erkeğe şu anda Byron'a hissettiğim kadar bağlı hissetmedim.

"Rosey." Dudaklarından çıkan adım, kontrolümü tamamen kaybetmeme neden oluyor.

Orgazmım her kasımı ve sinirimi sarar, beynimin kimyasını yeniden düzenler, DNA'mı değiştirir. Byron geçmişimi yeniden yazıyor ve geleceğimi değiştiriyor, ama bunun farkında bile değil.

Saatlerce sürmüş gibi gelen bir süre boyunca, vücutlarımız birbirine yapışık olarak yatıyoruz. Onun sıcaklığı, ağırlığı, ara sıra adım söyleme şekli, sanki benim gerçek olduğuma inanamıyormuş gibi... Eğer sonsuza kadar böyle kalsam, bu bile yeterli olmaz.

Sırtındaki desenleri izliyorum, her çizgisini, her çukurunu, her kıvrımını ezberliyorum. O çok güzel. Ve şu anda, o benim. Kendimi geleceği düşünmeye zorlayamıyorum. Personel lojmanlarının hazır olacağı gelecek hafta bile. Onu bu şekilde hissedemeyeceğim zamanları düşünmek istemiyorum. Ona dokunamayacağım zamanları. Tadını alamayacağım zamanları. Keyfini çıkaramayacağım zamanları.

"Rosey," diyor yine.

Parmaklarımla saçlarını okşuyorum ve iç çekiyorum. "Sanırım sana bağımlı oldum."

Ne demek istediğini çok iyi anlıyorum. Byron hayatıma girdiğinde hayatım sonsuza dek değişti ve onun hayatımdan çıkacağını hayal bile edemiyorum. En yakın üç arkadaşının bugün New York'tan geldiği gerçeğini görmezden geliyorum. Orada bir hayatı var, kulüp faaliyete geçtiğinde geri döneceği bir hayat, ama ben hala burada olacağım.

YİRMİ DÖRT

Rosey

Öğle vakti personel odası artık belirgin şekilde daha kalabalık. Kulüp açıldığında, aynı anda öğle yemeği yiyenlerin sayısı azalacak, ama hepimiz eğitim alırken, hepimiz benzer saatlerde gelip gidiyoruz.

Odanın bir ucunda kantin gibi uzun yemek masaları var, diğer ucunda ise alçak masaların etrafında daha rahat koltuklar var. Odanın bir tarafı boyunca pencereler uzanıyor, ancak tavana yakın yerleştirilmişler, bu yüzden ağaçların tepeleri ve gökyüzü görünüyor. Oda, herkesin yediği yemeklerin kokusuyla birlikte hala hafif bir taze boya kokusu taşıyor. Birkaç kişi kitap okuyor, birkaç kişi de telefonlarını kaydırıyor, ama çoğu kişi sadece sohbet ediyor.

Mutfaktan aldığım salatayla uzun masalardan birine oturuyorum. Eden ve Akira dışarıda telefon görüşmesi yapıyorlar ve benimle burada buluşacaklarını söylediler. Geçen hafta birçok yüzle tanıştım, ama başladığım diğer garsonlar dışında kimseyle öğle yemeği yemedim.

"Hey, Rosey! Bizimle oturmak ister misin?" Başından beri burada çalışan garsonlardan biri olan Patricia, duvara en yakın uzun masadan sesleniyor. Buradaki herkesi tanıyor gibi görünüyor, tüm yöneticiler dahil.

Resepsiyondan tanıdığım bir adam Patricia'nın işaret ettiği yere oturuyor.

"Teşekkürler," diyorum. "Ben iyiyim." Açıkçası, birkaç dakika kendime zaman ayırabildiğim için mutluyum. Gürültü ve kaosun içinde kendime yer açmaya ve biraz dinlenmeye alışkınım. Ne de olsa, uzun zamandır hayatım böyle. Karavanda birbirimizin üstünde yaşıyorduk. Kendime biraz huzur yaratmanın bir yolunu bulamasaydım, deliye dönerdim.

Telefonum bir mesaj geldiğini bildiren titreşimle çınladığında keçi peynirli salatamı karıştırıyorum. Byron'dan gelmeyeceğini biliyorum. İş yerindeyken binlerce şeye odaklanıyor, üstelik burada arkadaşları da var. Yine de ondan mesaj alabileceğim düşüncesi kalbimin göğsümde çarpmasına engel olmuyor. Nefesimi tutarak telefonu cebimden çıkarıp kontrol ediyorum.

Telefonumda en küçük kız kardeşimin adını görünce midem bulanır.

Kahretsin.

Düğünden bu yana birkaç hafta geçti; beyaz gelinlik ve Lydia'nın gri kapüşonlu sweatshirt'ünü giyip uçağa bindiğimden bu yana. Oregon'da olan biteni büyük ölçüde kafamdan silmeyi başardım. Star Falls'a odaklandım: yeni işime, fırtınaya, Byron'a. Geride bıraktığım her şeye.

Ağzımdaki salatayı yuttuktan sonra mesajı açtım.

Seni özledim. Annem seninle iletişim kuramayacağımızı söylüyor. Ona sana mesaj attığımı söyleme.

Hemen kız kardeşimi aramak için duyduğum dürtüyle mücadele etmek zorundayım. Marion'un başını belaya sokmak istemiyorum. Birisi ekranında benim adımın yanıp söndüğünü görürse, muhtemelen büyük bir tartışma çıkar.

Annemden ve kız kardeşlerimden neden haber almadığım şimdi daha mantıklı geliyor. Annem sessizlik cezasını vermiş; bu, onun en sevdiği cezalarından biri, muhtemelen normalde işe yaradığı için. Kaçmadan önce, ailemizden kovulmak benim için işkence gibi olurdu. Aile dinamiklerini bozmak istemediğim için annemi mutlu eden şeylere uyuyordum; onun lütfunu ya da dünyadaki tek yerimi kaybetmek istemiyordum.

Annemin bana daha önce sessizlik cezası verdiği zamanla şimdi arasındaki fark, mesafe ve son birkaç hafta içinde onunla ilgisi olmayan küçük bir geçmişim olması. Onun merkezinde olmadığı anılar ve deneyimler.

Belki de annemin istediğini yapmanın, geleceğim üzerindeki kontrolümü kaybetmeme mal olacağını anlamam, sinirlerimi kontrol etmemi ve burada kalmamı sağladı. Annem elini oynadı, cezamızı verdi, ama bu sefer işe yaramadı. Risk çok büyüktü.

Bir mesaj yazıyorum.

Ben de seni özledim, Marion.

Onu özlüyorum. Ama ona karşı sorumlu olmayı özlemiyorum. Tüm ailemize karşı sorumlu olmayı özlemiyorum. Star Falls'ta kendimi daha hafif hissediyorum, geleceğimde sadece olasılıklar var. Oregon'da nasıl bu kadar uzun süre dayandığımı bilmiyorum. Geriye dönüp baktığımda, yirmi sekiz yaşında bir kadın olarak neden hala annemin söylediği her şeyi yapmak zorunda olduğumu hissettiğimi anlamıyorum.

Hemen ardından başka bir mesaj geliyor.

Kaçabildiğin için çok şanslısın.

Kalbim umut ve acıma ile sıkışıyor.

Şanslıyım. Otelin dışında Polly Gifford'u bulduğum için şanslıyım, havaalanına gittiği için daha da şanslıyım. Düğün sabahı aynada kendime bakarken

, evlenmek istemediğimi biliyordum ama bir çıkış yolu göremiyordum. Ta ki Polly beni arabayla götürmeyi teklif edene kadar. O olmasaydı, hâlâ Oregon'da olurdu, ya annemden af diliyor ya da Frank ile evli olurdu. İkisi de istediğim bir gelecek değildi.

Ne oldu?

Marion hemen aramış olmalı, çünkü adı telefonumda yanıp sönüyor.

Telefonu yanağımla omzum arasına sıkıştırıp salatamı alıp, biraz yalnız kalmak için dışarı çıktım.

"Merhaba," diye cevap verdim, koridordan arka çıkışlardan birine doğru ilerlerken.

"Seni çok özledim," diye tekrarlar. "Sen gittiğinden beri annem tam bir canavar gibi davranıyor."

Midemden bir ağrı yayılıyor. Ne kadar zor olduğunu tahmin edebiliyorum.

"Sadece taşınmak istiyorum, ama onun nasıl biri olduğunu biliyorsun."

"Evet," diyorum. Ayrılmayı düşündüğümüzü bile anlasa, bizi çok suçlu hissettirirdi. Herhangi birimiz karavanın dışındaki hayatı hayal ettiğimizde, altıncı hissi varmış gibi davranırdı. "Kitty ile birlikte kalacak bir yer bulabilir misiniz?" Bunu söylerken, Marion için bunun imkansız olduğunu biliyorum. Annemin gözetimi altında yaşarken, kendinizi bir mahkum gibi hissediyorsunuz. Ve bunu karşılaştıracak kendi deneyimlerimiz olmadığı için, bunu normal kabul ediyorduk.

Çıkış düğmesine basıp Colorado'nun temiz, soğuk havasına çıkıyorum. Gökyüzü mavi ve güneş parlıyor. Neden bilmiyorum ama mavi gökyüzü her şeyi biraz daha umutlu hissettiriyor. Ana binayı çevreleyen çakıl taşlarına çıkıp çam ağacından yapılmış duvara yaslanıyorum.

O iç çekiyor. "Kitty'ye bunu önererek hata yaptım. Gidip anneme beni ispiyonladı."

Annem, biz küçükken bile birbirimizi ispiyonlamamızı teşvik ederdi. Birinin bardağı kırdığını veya yeni şampuanı israf ettiğini şikayet ederek onun gözüne girebilirdik. Geriye dönüp bakınca, bu sürekli bir savaş gibiydi; ya annemin tarafında birbirimize karşıydık ya da savunmada, onun tarafına geri dönmek için mücadele ediyorduk.

O bir kukla ustasıydı. Biz onun için sadece bir oyunduk.

Göğsümde büyük bir keder ve acıma duygusu oluşuyor ve Marion'un kaçabileceği yolları düşünmeye başlıyorum. Ve sonra her şey netleşiyor. Colorado

Club'ın personele ihtiyacı var. Ve konaklama imkanı da sunuyorlar. Tüm kız kardeşlerim buraya gelip iş bulabilirler.

Ama sözleri ağızımdan çıkaramıyorum.

Nedense, Marion'a kaçış yolumu vermek istemiyorum. Ama onun kendi yolunu bulmasını istiyorum.

"Seçeneklerin neler olabileceğini düşündün mü? Topluluk kolejinde çalışmaya ne oldu?" Marion her zaman mükemmel bir öğrenciydi. Geriye dönüp bakınca, hepimiz öyleydik. Ama annem üniversiteye gitmemizi hiç teşvik etmedi. Bunun yerine, mümkün olduğunca çabuk çalışmaya başlamamızı istedi. Annem hep "*Biz bir takımız*" derdi. Hepimiz okuldan ayrılır ayrılmaz üzerimize düşen görevi yerine getirmeli ve katkıda bulunmalıydık. Erkek arkadaşlara kesinlikle izin verilmiyordu. Annemin gözü ödüldü ve ödül, kızlarının ona gelir sağlamasıydı.

"Beni devlet üniversitesine gitmeme izin vermez." Sana, "Sen bir yetişkinsin, Marion. Kendi kararlarını kendin verebilirsin" demek istiyorum, ama söylemiyorum çünkü bunun bir faydası olmayacağını biliyorum. Bunun doğru olduğunu bilse bile, gücü veya kontrolü elinde olduğunu hissetmeyecektir. Bunu biliyorum çünkü ben de yaşadım.

"Ona söylemek zorunda mısın?"

"Saklayamam. Ders çalışmam ve..."

"Kütüphanede çalışabilirsin," diyorum. "Topluluk kolejinde kilitli dolaplar var mı? Her şeyi orada saklayabilirsin."

Telefonun diğer ucunda sessizlik oluyor.

"İmkansız görünüyor, değil mi?" diyorum.

"Doğru."

O duyguyu bilirim.

"Gelip seninle kalabilir miyim?"

Nefes veriyorum. Eski ben hemen evet derdi. Marion'a bakmayı görevim olarak görürdüm. "Bir düşüneyim. Şu anda pek hazır değilim. Kalacak bir yerim yok. Ve..."

"Masraflarımı kendim karşılarım. Çok çalışkan olduğumu bilirsin."

"Mesele o değil," diyorum. "Daha çok, kendi yolunu bulmanı istiyorum. Sana yardım etmek istiyorum. Ama benim yaptığım şeyi yapamazsın. Kendi geleceğini kendin yaratmalısın. Hayalini kurduğun şey, devlet üniversitesine gitmek. Bunu başarmanın bir yolunu bulmaya çalışalım."

O içini çeker. Ne kadar umutsuz hissettiğini biliyorum. Sanki çıkış yolu yokmuş gibi. Sanki kapana kısılmış gibi. Ben de o durumdaydım. Ama bir şekilde bir yol buldum. Marion

de bulacak, özellikle de ben yardım edersem.

"Burslara bakmalısın," diyorum. "Belki de oda ve yemek masraflarını karşılayacak bir üniversiteyi düşünmelisin."

"Ne? Harvard'a falan başvurmam gerektiğini mi düşünüyorsun?"

"Notların iyi. Rehber öğretmen sana herhangi bir yere başvurman konusunda bir şey söylemedi mi?"

"Bir iki kez. Oregon Üniversitesi'ne başvurmam gerektiğini düşünüyordu. Tam burs almam için iyi bir şansım olduğunu düşünüyordu."

"Ama başvurmadın mı?" diye soruyorum.

"Annem, üniversite diplomam olmadan da yapacağım aynı işi yapıp bir sürü borca batacağımı söyledi."

Kalbim biraz daha kırıldı. Bir anne, sadece kendine odaklanmak yerine çocuğunun hayallerini desteklemesi gerekmez mi? Beni insan olarak görmeyen bir kadını memnun etmek için çok zaman harcadım. Ona hizmet edecek biri olarak gördü beni.

"Annem öyle derdi."

"Haklı. Üniversite herkes için uygun değil."

"Ama sen herkes değilsin, sen sensin. Üniversite senin gibi insanlar için var. Keşke ben de üniversiteye gidebilseydim." Düşünmeden söylüyorum, ama bu doğru. Notlarım iyiydi. Annemin mümkün olduğunca çabuk tam zamanlı bir iş bulmamı beklediğini bildiğim için üniversiteyi hiç düşünmedim. Onun planladığı gelecekte başka bir gelecek aklıma bile gelmedi.

"Eskiden şiiri severdin, değil mi?" diye sordu.

Kütüphanede saatlerce şiir yazardım. Bir keresinde anneme İngilizce okumak için üniversiteye gitmek istediğimi söyledim, o da sadece güldü. Bir daha bu konuyu açmadım.

"Evet. Ama vazgeçtim. Vazgeçmemeliydim. Annem seni desteklemeyecek, ama bu üniversiteye başvurmamalıydın anlamına gelmez. Kaybedecek bir şeyin yok. En kötü ihtimalle başvurursun ve kabul edilmezsin."

"Ama annem çok kızar."

"Asla öğrenmek zorunda kalmayacak." Byron'ın bana söylediği bir şeyi hatırlıyorum. "Sorun yaratmayalım. Başvurmana yardım edebilirim, sonra ne olacağını görürüz."

"Yardım eder misin?" Sesinde bir neşe var.

"Tabii ki. Ve biraz zamanımız var," dedim. "Son başvuru tarihi dokuz ay sonra. Neden okula gidip rehberlik danışmanı ile görüşmüyorsun?"

Eminim sana yardım eder ya da yardım edebilecek birini tanıyordur. Bir plan yapmana yardım edebilirim ve bunu aramızda tutarız."

"Annem öğrenmeyecek mi?"

"İster inan ister inanma, o akıl okuyan biri değil. Diğerlerine söylemediğinden emin olmalısın. Bu ikimizin arasında kalsın."

"Peki, bir yere kabul edilirse ne olacak? Taşınacak mıyım?"

"Bana gelip kalmaya hazırdın." "Annem beni öldürür."

"Eyalet dışına gidersen olmaz. Ona ulaşamayacak kadar uzak olursun." "Ama onun paraya gerçekten ihtiyacı var."

Yutkunuyorum. Annemin çok parası olmadığına şüphe yok, ama bu Marion'un suçu değil. Annemin bir iş bulup kendi geçimini sağlamaya başlaması için hiçbir engel yok. Karavanın benim olduğunun farkına varıyorum. Onu Frank'e geri devretmenin bir yolunu bulmam lazım. Hiç gerçekleşmeyen bir düğün için düğün hediyesiydi. Onu saklayamam. "Biliyorum," diyorum. Marion'a annemizi maddi olarak desteklemenin bizim sorumluluğumuz olmadığını söylemek istiyorum, ama buna kendim bile inanmıyorum. "Eğer iyi bir üniversiteden iyi bir diploma alırsan, ne kadar iyi bir iş bulabileceğini bir düşün. Uzun vadede ona çok daha fazla destek olabilirsin."

"Doğru," diyor.

"Ama bunu sır olarak saklamalısın. Benimle konuştuğunu da kimseye söyleme."

Marion, burs ve üniversiteler hakkında bilgi alabileceği kişileri araştıracağını kabul eder, birbirimize sevgilerimizi söyler ve telefonu kapatırız.

Yorgunum. Yukarı bakıyorum. Oregon'un değil, Colorado'nun gökyüzünü izliyorum. Ama Oregon, buraya geldiğimden beri hiç olmadığı kadar evime yakın geliyor. Karanlık, güneşin önünden geçen bir bulut gibi kalbime çöküyor. Oregon'dan gelinlik giyerek ayrıldım çünkü evlenmek istemiyordum, ama aslında kaçtığım kişi Frank değildi, annemdi.

Orada geçirdiğim hayatın tüm yaraları ve izleri, Marion ile yaptığım konuşma sayesinde geri geldi. Vücudum ağrıyor. Ruhumdaki izleri hissediyorum. Ama Colorado'nun havası bunların iyileşmesine yardımcı oluyor.

Belki Marion'a yardım etmek bana da yardımcı olur. Oregon'dan kaçmış olabilirim, ama gerçekten kaçabilmem için yüzleşmem gereken bazı şeyler var.

İlki, karavanın tapusunu tekrar Frank'in adına geçirmek. Sadece bu süreci nasıl başlatacağımı bilmiyorum.

Muhtemelen Frank'i arayarak.

Oregon'u olabildiğince uzak tutmuşum gibi hissediyorum, ama şimdi her yerden sızmaya başladı. Bununla yüzleşmem gerekiyor, bıraktığım karışıklığı temizlemem gerekiyor. Olmak istediğim yetişkin olmalıyım.

YİRMİ BEŞ

Byron

Genelde gergin olmam, ama en yakın üç arkadaşıma Colorado Club'ı gezdirmek beni neredeyse gergin hale getiriyor.

"İşte buna para atışı derim," diyor Fisher, merdivenlerden inip Blossom'a girerken. "Ağaçların hemen üstündesin."

"Doğru," diyorum. "Planımız buydu. Böylece vadinin manzarasını görebiliyoruz." "Gerçekten çok güzel, Byron," diyor Worth.

Ellerimi ceplerime sokuyorum.

"Dağ adamı görünümü pek yakışmamış," diyor Fisher, kot pantolonuma ve flanel gömleğime bakarak başını sallıyor. "Onlar... çelik burunlu botlar mı?"

Omuz silkiyorum. "Tom Ford takım elbise giymemi mi istiyorsun?"

Hiçbirimiz takım elbise giymiyoruz. Worth, Fisher ve Jack, New York'ta hafta sonları normalde giydikleri kıyafetleri giyiyorlar. Kıyafetlerimiz *o kadar da* farklı değil.

"Sanırım artık Kansas'ta değiliz," diyor Jack. "Burası Star Falls, Colorado."

"Hatırlamana şaşırdım," diyorum. "Beyninin 212 alan kodunun dışındaki hiçbir şeyi hatırlayacağını sanmıyordum."

"Merak etme," diyor. "30.000 fit yüksekliğe ulaşır ulaşmaz bu seyahati tamamen unutmuş olacağım."

Gülümsüyorum. "Yemek yiyelim mi? Yemekler hakkında dürüstçe fikrini söyleyebilirsin."

Vadiye bakan pembe kabinlerden birine oturuyoruz ve içimi gurur kaplıyor. Arkadaşlarıma burada kurduğum şeyi göstermeyi seviyorum. Benim büyüdüğüm zamanlardan çok farklı. Çiftlik, arkadaşlarımı getirdiğim bir yer değildi. Çalışmak için bir yerdi. Evim gibi hissettiğim bir yerdi, ta ki öyle olmaktan çıkana kadar.

"Sanırım Grizzly's'te yediğimiz kanatlar kadar iyi olmayacak."

"Onlar tabakta cennet gibiydi," diyor Jack. "Neredeyse Manhattan dışında yaşamaya değerdi."

"Bütün restoranları deneyebiliriz. Burası kaliteli bir restoran."

"Bu gece Grizzly's'e geri dönebileceğimiz sürece," diyor Fisher. "Acaba New York'a yanımızda kanat götürebilir miyiz?"

"Peki ya sen?" diye sorar Worth karşımdan. "Bizimle geri dönecek misin?"

Gülümserim, elimi sakallarımın üzerinde gezdiririm. "Yarın değil. Burası açılıp yerleşene kadar değil."

"New York'u özleyiyor musun?" diye sorar Jack.

Cevap veremeden, gözümün ucuyla Rosey'nin bize doğru geldiğini görüyorum.

Kulüpte birbirimizi gördüğümüzde, her zaman birbirimize küçük bir gülümseme atar ve yaptığımız şeye devam ederdik. Ama arkadaşlarımın böyle davranmadığını biliyorum.

Fisher onu görür görmez yerinden kalkar.

Rosey şoktan gözlerini genişletir, sonra bakışları bana kayar. Onu rahatlatmak için gülümserim, ama Fisher onu kucakladığı için gülümsememi gördüğünden emin değilim.

"Havuz dolandırıcısı bizzat kendisi. Seni görmek güzel."

Jack ve Worth da ayağa kalkar ve Rosey'i kucaklarlar. Arkamızda, servis istasyonunda çalışan bazı personel bizi izliyor. Bir açıklama bulmamız gerekecek. Rosey ve çocuklar selamlaşır ve daha sonra görüşmek için söz verirler. Rosey gitmesi gereken bir yeri olduğunu söyler ve ben onun kalamayacağına dair hayal kırıklığımı bastırırım.

Oturmaya devam edip el sallıyorum, sonra kendimi azarlıyorum. Onu gördüğüme sevinmediğimi göstererek pislik mi davranıyorum? Onu kucaklamalı mıydım? Jack'in yaptığı gibi yanağına öpmeli miydim?

"Görüşürüz Rosey," diyor Fisher, yanımdaki koltuğa otururken.

"Senin burada olmasında onun bir rolü var mı?" diye sorar Worth.

Bu soru beni şaşırttı. "Ne? Onu beş dakikadır tanıyorum."

"Sophia'yı gördüğüm ilk anda anladım," diyor Worth. "Leo da Jules için aynı şeyi söylerdi muhtemelen," diye ekliyor Jack.

"Hiç sanmıyorum," diye alay ediyorum. "Burnunun dibinde olanı fark etmesi yıllarını aldı."

"Öyle değil," diyor Jack. "Partiden sonra eve gelip Mystique'ten bahsettiğini, hayatının aşkını bulmuş olabileceğini söylediğini biliyorsun."

"Yani Rosey'e aşık olup olmadığını mı soruyorsun?" Bu, bana sorulan en saçma soruymuş gibi seslenmek istiyorum. Ama öyle olmuyor.

Üç arkadaşım da bana bakıyor, cevap bekliyorlar.

"O bir ilişki yaşamak istemiyor. Ben de istemiyorum. Yaptığımız şeyi... öyle görmüyoruz. Öyle bir şey değil."

Ağzımdan kelimeler çıkıyor, ama aslında hiçbir şey söylemiyorum.

Hepsi sessiz kalıyor. Bekliyorlar.

"Onu seviyorum, tamam mı? İnkâr etmiyorum." Rosey, her şeyin yoluna girecekmiş gibi hissettirme konusunda bir yeteneği var. Nasıl yapıyor bilmiyorum. "Çözmesi gereken bir sürü sorunu var."

"Senin halletmen gereken sorunların var mı?" diye soruyor Worth. "Ailenin çiftliği bu binaya göre neredeydi?"

İç çekiyorum. "Çiftlikti. Elma çiftliği. Vadideydi. Ben geri dönmeden çok önce yıkılmıştı."

"Peki bunu inşa etmek iyileştirici mi?" diye sorar Fisher.

"Üyelere özel bir tatil köyü gerçekten iyi bir iş fikri," diyorum, sesim biraz temkinli.

"Doğru," diyor Worth. "Ve bunu ABD'nin herhangi bir yerinde yapabilirdin. Ama babanın kumarda kaybettiği araziye geri satın aldın ve tam olarak aynı yere krallığını kurdun."

Sözlerinin etkisini hissettim.

"Öyleyse beni dava et," diyorum. Bunun neden onlar için bir sorun olduğunu anlamıyorum.

"Yardımcı olup olmadığını soruyorum. Ben senin arkadaşını, Byron. Bu bir eleştiri değil. Daha iyi hissedip hissetmediğini bilmek istiyorum. Hayaletleri dinlendirip dinlendirmediyi. Geleceğine hazır olup olmadığını."

Savunmamı indiriyorum. Worth bana zarar vermek istemiyor. Biliyorum. Ama benden kaçındığım gerçekleri söylüyor. Colorado Club'ı herhangi bir yere kurabilirdim. Ama Star Falls'a yerleştim.

"Sanırım ancak şimdi beynimdeki bazı yanlışları düzeltiyorum," diyorum. "Uzun süre kasabaya gitmekten kaçındım. En son buraya geldiğimde, babamın kumar alışkanlığı tüm dedikoduların merkezindeydi ve bu yüzden burayı nefret ediyordum. Şimdi biraz farklı görüyorum."

"Nasıl farklı?" diye soruyor Jack.

"Bence Star Falls halkı birbirini önemsiyor. Çiftlik geri alındığında çok üzülmüş olmalılar. Kötü niyetli değillerdi. En azından çoğu öyle değildi. Kendimi Mack

Miller'ın oğlu olarak etiketledim. Kaçamadığım bir şeyden kaçıyordum. Ben her zaman onun oğlu olacağım."

Fisher, sessizce destek olmak için sırtıma hafifçe vurur. "Yani kaçtığın yer seni kollarını açarak karşıladı."

"Ve ben daha yaşlı ve daha bilge olarak geri döndüm."

"Kalıcı olarak mı döndün?" diye sorar Jack.

Kafamı sallıyorum. "Bilmiyorum," itiraf ediyorum. Tek düşünebildiğim Rosey'nin planları. Bir yıl sonra kendini nerede görüyor? Hayatını Colorado Club'da geçirmek isteyecek mi? Onun geleceği hakkında hiç konuşmadık. Sadece geçmişi hakkında konuştuk. Ama bilmek istiyorum. Onunla ilgili her şeyi bilmek istiyorum. İlk başta ona direnmem gerektiğini düşünmüştüm, ama şimdi onu daha çok arzuluyorum. Artık direnmek *istediğim* bir kadın değil.

Arkadaşlarımla bu konuyu konuşmaya hazır olmadığım için, en azından şimdilik, onlara "Bu evi satmadığım sürece, yılın büyük bir bölümünü burada geçirmek zorunda kalacağım" diyorum.

Arkadaşlar birbirlerine bakiştılar.

"O zaman üyelik başvurularımızı yapmış olmamız çok iyi olmuş, değil mi?" diyor Jack.

"Ne?" diyorum. "Bunu yapmanıza gerek yoktu."

"Kesinlikle yapmamız gerekiyordu," diyor Worth.

"*Özel kayak* pistiyle beni ikna ettin," diyor Jack. "Courchevel olmasa bile."

"Kız kardeşlerim de muhtemelen gelmek isteyecek, bu yüzden birlikte vakit geçirebileceğimiz bir yer. Sabırsızlanıyorum," diyor Worth.

Böyle arkadaşları hak etmek için ne yaptığımı bilmiyorum, ama bu adamları asla hafife almayacağımı biliyorum.

"Buradaki kayıt stüdyosuna tüm bu katkıları yaptıktan sonra, sanatçıları buraya getirmemem mümkün değil," diyor Fisher. "Burası yeni Abbey Road olacak. Manzarası daha güzel olması dışında. Aslında bir sanatçı ayarladım. Gizliliğinin garanti edilmesini istiyor. Burası mükemmel bir yer."

"Grizzly's'teki tavuk kanatlarının cazibesine direnebildiği sürece," diye hatırlatıyor Worth.

"Siktir," diye cevaplar. "Planlarım suya düştü. Gizliliğini bozmak zorunda kalacak."

"Burayla Grizzly's arasında bir teslimat hizmeti finanse edeceğim," diyorum ve telefonuma not alıyorum.

"O yer ülke çapında olmalı," diyor Jack.

"Belki onlarla bir konuşurum," diyor Worth.

Kıkırdayarak gülüyorum. "Orada bir iş fırsatı varsa, onu ben alacağım. Burası benim kasabam." Uzun zamandır ilk kez Star Falls hakkında böyle söyleyebiliyorum ve kendimi iyi hissediyorum. *Benim kasabam*. Kulağa hoş geliyor.

YİRMİ ALTI

Rosey

Blossom'dan Autumn'a geri dönüyorum, bir yandan Byron'ı gördüğüm için heyecanlı, bir yandan da korkmuşum. Buralarda dedikodular orman yangını gibi yayılır. Bu sabah onu görmeden önce, konsiyerjden Miranda'nın saç rengini değiştirdiğini biliyordum. Blossom'daki diğer garsonların beni Byron'ın arkadaşlarıyla sarılırken gördüklerine şüphe yok. Günün sonunda herkes öğrenecek. *Patronla yatıyorum* kelimesini içermeyen bir açıklama bulmam gerekiyor.

Resepsiyona doğru merdivenlerden inerken, yıldırım hızıyla bana doğru koşan Patricia'ya neredeyse çarpıyordum.

"Rosey," diyor. "Sahiplerin arkadaşlarıyla yakın olduğunuzu duydum."

Vay canına. Orman yangını geçip ses hızına yer açın. Bu çok hızlı oldu.

"Oh, hiç de değil. Dün gece Grizzly's'te, kasabadaki barda karşılaştım onlarla. Onlara bilardo masası için biraz bozuk para verdim." Her iki şey de doğru.

"Grizzly's mi?" diye soruyor. "Oraya sık sık gider misin?"

"Hayır, fırtınadan sonra yapılacak bir şey gibi. Herkes oraya gidiyordu ve ben de veterinerin ofisindeki kızla arkadaş oldum. O önerdi." Çok hızlı konuşuyorum, ona çok fazla açıklama yapıyorum.

"Tamam," diyor, bana şüpheyi bakarak. "Sorun yok."

"Onları burada görmeyi beklemiyordum," diyorum. "Tüm personelin katılacağı belediye toplantısına gidecek misin?" diye soruyorum, dikkatini başka yöne çekmeye çalışarak.

"Tabii ki gidiyorum," diyor ve geldiği yöne doğru başını sallıyor. İkimiz birlikte yola çıkıyoruz ve Patricia'nın beni bulup Byron'ın arkadaşlarıyla olan bağlantımı sormak için mi geldiğini merak etmeden edemiyorum. "Kaçırmam," diyor. "Personel lojmanlarının taşınma tarihini güncellediklerini duydum. Fırtına hasarı onları bekledikleri kadar geriye atmamış. Bahse girerim hafta sonuna kadar buraya taşınmış olursun."

Kendi evime kavuşacağım için heyecanlanmam gerekirdi; işime yakın, anında arkadaş çevresi sağlayacak bir yer. Ama personel lojmanında olmayan bir şey var.

Byron.

Onu özleyeceğim. Evet, seks harika. Hayır, seks muhteşem. Ama hiç kimseye karşı bu kadar açık hissetmemiştim. Bu kadar özgür. Ona tüm ruhumu göstermek zorunda hissediyorum ve o da bakışlarını benden ayırmak istemiyor.

Bu, daha önce hiç yaşamadığım bir tür samimiyet ve veda etmek zor olacak. En azından benim için.

Vardiyamda olduğum zamanlarda onu ara sıra görebileceğim. Ama parmaklarımı vücudunun her yerinde gezdiremeyeceğim. Ragu pişirirken kışını izleyemeyeceğim.

Taşınma, ihtiyacım olan temiz bir başlangıç olacak. Byron'ın da ihtiyacı olan şey bu. Aramızda konuşulmamış olabilir, ama ikimiz de biliyoruz ki, ben dağa taşındığımda aramızdaki her şey sona erecek.

"İyi misin?" diye soruyor Patricia.

"Tabii," diyorum. "Sadece bu toplantı için gerginim. Bize soru sormayacaklar, değil mi?"

Patricia gülüyor. "Hazel seni çok fazla sorguya çekti. Hayır, bu bizim *onlara* soru sorma fırsatımız. Personelin yakında kendi spor salonumuzun olacağını bilmek istiyorum. Sağlıklı bir iş gücü olması iyi olur diye düşünüyorum. Uzun vadede onlara fayda sağlayacaktır, değil mi?"

"Doğru," diyorum.

"Sen bir şey soracak mısın?"

Kafamı sallıyorum. Byron'ı bacaklarımın arasında hayal etmemeye, beni orgazma ulaştırmamaya odaklanacağım. Onunla sıcak çikolata içmeyi, bilardo oynamayı, sığınağa tahliye edildiğimizde beni nasıl sakinleştirdiğini düşünmemeye çalışacağım. Birlikte yatmadığımız bir zamanı hayal etmeye çalışacağım. Artık birbirimizi tanımadığımız bir zamanı. Ve kendimi tutmak için elimden gelen her şeyi yapacağım.

Balo salonu, yükseltilmiş bir platform ve ön tarafta bir sıra sandalye ile düzenlenmiş, personel için kavisli sıralar halinde katlanır sandalyeler yerleştirilmiş. Bazı yöneticiler sahnede ama Byron'ı görmüyorum. Belki de yönetim ekibinin bir parçası olmadığı için bu tür etkinliklere katılmıyordur. Patricia geçen gün, tüm yöneticilerin Hart'a, Hart'ın da Byron'a bağlı olduğunu açıklamıştı.

Hart sahnenin önündeki mikrofona geliyor ve gelen herkese teşekkür ediyor. Byron'ın burada olmamasına yarı yarıya rahatladım, yarı yarıya da onu göremeyeceğim için hayal kırıklığına uğradım.

"Öncelikle, fırtınanın yol açtığı hasar ve bunun açılış programımızı nasıl etkileyeceği konusunda size bilgi vermek istiyoruz."

Çeşitli kişiler mikrofona gelip önümüzdeki birkaç hafta içinde neler olacağını açıklıyor. Bazı konferans odalarında mobilya depolanıyor. Bu balo salonu bir süre kullanılamayacak.

Aklım Marion'a ve annesinin katı kurallarından kurtulmaktan bahsetme cesaretine geri dönüyor. Onun yaşında, bunun mümkün olduğunu hayal bile edemezdim.

Odadaki atmosferin değiştiğini hissediyorum, sanki biri beni izliyor gibi. Kafamı kaldırıp bakınca, kapının yanında duran Byron'ın gözleri benimkilere takılıyor.

Kalbim göğsümde hopluyor. Taşındığımda onu olması gerekenden daha çok özleyeceğim. Kendime, *bizim ilişkimizin* - her neyse - sadece bir zaman sınırı olduğu için işe yaradığını hatırlatmam gerekiyor. Bana karşı bir gücü olduğunu hissetmedim, çünkü ilişkimiz ciddi değildi. Eğer çıkmaya başlasaydık, işler değişirdi. Byron'ın beklentileri olurdu ve ben de onlara uymak zorunda kalırdım. O annem ya da Frank gibi değil, ama bu kaçınılmaz olurdu. Byron kadar zengin ve güçlü bir adamla asla eşit şartlarda olamazdım, özellikle de onun için çalışırken.

Ama ona baktığımda, bunun doğru olup olmadığını merak ediyorum. Kalbim bana Byron'ın öyle bir adam olmadığını söylüyor.

Ama beni kontrol etmek ve otoritesini kullanmak niyetinde olmasa bile, sonuçta öyle olacağı kesin. Başka türlü nasıl olabilir ki? O, çalıştığım yerin sahibi. Maaşımı ondan alıyorum. Kimseye bağımlı olmak istemiyorum.

Hart personel lojmanlarından bahsetmeye başlar ve ben Byron'dan gözlerimi ayırıp sahneye odaklanırım. Bazı dairelerde başka bir aksilik daha olmuş, ama çoğu personel Cumartesi günü taşınabilecek. Salonun arkasında küçük bir alkış yükselir. Hart, tüm dairelerin hazır olmayacağını tekrarlar. Taşınma tarihini erteleyecek gönüllüler arıyorlar ve insanları teşvik etmek için bir miktar tazminat ödeyecekler.

Kulübede daha fazla zaman geçirmek. İstedğim bu mu?

Byron'a bakıyorum, onun sabit bakışları hiç değişmemiş gibi görünüyor. Onunla daha fazla gece geçireceğim düşüncesi vücudumu ısıtıyor. Birçok yönden bunu istiyorum. Onunla vakit geçirmeyi seviyorum. Birlikte geçirdiğimiz zamanın tadını çıkarıyorum. Bu hiç beklemediğim bir şeydi, aradığım şey değildi. Ama Byron'la birlikte, ilk kez kendim olabileceğimi hissediyorum... ilk kez. Baskı yok. Beklenti yok.

Bunun nedeni, doğal bir bitiş tarihi olması, diye kendime yüzüncü kez hatırlatıyorum. Aramızdaki her şey o kadar iyi ki, onunla ilgili anılarımı bozacak hiçbir şey istemiyorum. Byron bana neler yapabileceğimi gösterdi; başkalarının ihtiyaçları ve istekleri için orada olmak dışında hayatımın nasıl olabileceğini gösterdi. Bana, biriyle birlikteyken de bağımsız olabileceğimi gösterdi.

olabileceğimi gösterdi. Bu ilişkiyi bitirme düşüncesi kalbimi parçalasa da, bu fikre tutunmam gerekiyor.

Gönüllü olamam. Byron ve benim ilişkimizi çok uzun süre kaynamaya bırakıp tencerenin yanmasını göze alamam. Geleceğimin ne getireceği konusunda hala çok umutluyken, şimdi uzaklaşmak daha iyi.

Byron ve ben son kullanma tarihimize ulaştık.

YİRMİ YEDİ

Byron

Bugün işe odaklanmaya çalıştım, ama zor oldu. Rosey'nin personel lojmanına taşınmasını ertelemek için gönüllü olmaması sürpriz oldu. Bu beni biraz dengesizleştirdi, bu yüzden bunu aklımın bir köşesine attım ve bütün gün karşılaştığım çeşitli sorunlara odaklandım. Şimdi, kulübeye geri dönerken, Rosey'nin kararı tekrar aklıma geliyor.

Belki ben kibirli bir pislğim, ama onun gönüllü olan ilk kişi olacağını düşünmüştüm.

O kulübe taşındığında aramızdaki ilişkinin değişeceğini hep biliyordum. Bu kaçınılmazdı. Sadece onun bu değişimi bu kadar hevesle kabul edeceğini beklemiyordum.

Colorado'ya Rosey ile aramızdaki gibi bir bağ bulmayı umarak gelmemiştim. Buna direnmeye çalıştım, ama artık tamamen bu bağın içindeyim. Onun da aynı şekilde hissettiğini sanıyordum.

Kulübelerin önüne park ettim ve Rosey verandada battaniyeye sarılmış oturuyordu. Hava çok soğuktu. Neden tek başına dışarıda oturuyordu?

Kamyonetten indim ve gözlerimiz buluştu. Yanına gittim ve o ayağa kalktı. Merdivenlerin başına geldiğimde kollarını açtı, battaniyeyi genişçe uzattı ve ikimizi de sıcaklığıyla saran bir kucaklamaya sardı.

Başını göğsüme yasladı ve ben de yanağımı onun başının üstüne koydum.

İç çekiyorum. Bunu gerçekten özleyeceğim. Kışın ortasında bahar gibi kokmasını özleyeceğim. En soğuk gecelerde nasıl sıcak hissettirdiğini özleyeceğim. Colorado Club'ın tüm çılgınlığı içinde o kadar sakin ve düşünceli ki.

Başımı kaldırıyorum. "Düşündüm de..."

Başını geriye eğip bana bakar. "Biliyorum. Sadece kaderi kıskırtmak istemiyorum. Anlıyor musun?"

Yüzümü buruşturuyorum.

Hayır. Bilmiyorum. "Bu çok güzel," diyor.

"Katılıyorum." Öyleyse neden değiştirelim? "Ama sonsuza kadar süremez, değil mi?"

Nefes alıyorum. Sonsuza kadar devam etmesini önermiyordum. Ama birkaç gün daha iyi olurdu. Belki onun açısından bu, kaçınılmaz olanı ertelemekten başka bir şey olmazdı.

"Çocuklar sana veda etmemi istediler," diyorum.

Bana gülümser. "Seni gerçekten seviyorlar. Buraya gelip karavanlarda kaldıklarına inanamıyorum."

Beni gerçekten seviyorlar ve bu his karşılıklı. Ben şanslı bir adamım. Rosey'nin neden birkaç gün daha birlikte olmak istemediğine odaklanmak yerine, hayatımdaki tüm inanılmaz şeylere odaklanmam gerekiyor.

"Cumartesi sabahı komşumu kaybedeceğim," diyorum. "Bunu gerçekten özleyeceğim," diyor.

Yavaşça başımı sallıyorum. Ben de özleyeceğim. Bir ilişkiden uzaklaştığım ve pişman olduğum oldu mu, bilmiyorum. Eski sevgililerim o kategoriye girdikten sonra onları hiç düşündüm mü, bilmiyorum. Belki de Rosey ile aramızdaki şeyin bitmiş gibi gelmediği içindir? Cumartesi gününden sonra tek düşüneceğim şeyin Rosey olacağı hissine kapılıyorum.

"Grizzly's'e gidip kanat yemek ister misin?" diye soruyorum.

"Hayır," diyor kararlı bir şekilde. "Burada kalıp sıcak çikolata içmek istiyorum." Sesindeki tonunda tanımlayamadığım bir şey var. Belki de bana öyle geliyor, ama biraz üzgün görünüyor. "Verandada sıcak çikolata içtiğimiz geceleri özleyeceğim." Evet, sesinde kesinlikle bir hüznün var.

Anlamıyorum. Eğer bunu özleyecekse, neden gönüllü olmadı?

Kulübesine giriyoruz, bana bir içki hazırlıyor, kendininkini yeniliyor, sonra verandadaki salıncakta oturuyoruz.

"Bugün kız kardeşimden haber aldım. Neredeyse bir yıl önce liseden mezun oldu. Üniversiteye gitmek için can atıyor."

"Bu harika," diyorum.

"Evet," diye cevaplar, ama *evet'i* evetten daha fazlasını ifade ediyor. "Evet?" diye sorarım. Ne düşündüğünü duymak istiyorum.

"Annem onun gitmesini istemiyor. Aile masraflarına katkıda bulunabilmesi için bir iş bulmasını istiyor."

"Annen Frank'in garajındaki işinden aldığı maaşı alsaydı, kız kardeşin üniversiteye gidebilecekti, bu yüzden kendini suçlu mu hissediyorsun?" diye soruyorum, Rosey'nin bu gece neden biraz çekingen olduğunu anlamaya çalışarak.

"Hayır, annem Marion'un gitmesine her halükarda izin vermezdi. Ama ben orada olsaydım... belki de dikkatini bana ve Frank'e ve ondan ne elde edebileceğine verirdi. Dikkatini Marion'a vermezdi."

Buna ne cevap vereceğimi bilmiyorum. Kız kardeşlerini annesinden korumak zorunda hissetmesi çok saçma. Onların kaçabilmesi için riski göze almadığı için suçluluk duyması.

"Yardımcı olmamı ister misin?" diye soruyorum.

Başını sallıyor. "Hayır. Bir yolunu bulurum."

Bir şekilde yardım etmek istiyorum. Onu daha iyi hissettirmek istiyorum. Görmüyor Bu mu?mu

Yüzümdeki hayal kırıklığını görmüş olmalı. "Yardım teklifin çok nazık," diyor, "ama bazı konularda başkalarına güvenemem. Bu yüzden..." Cümlesini bit "diyor, "ama işlerimde başkalarına güvenemem. Bu yüzden..." Cümlesini bitirmiyor. Sadece omuz silkiyor.

Ona dönerek soruyorum. "Nasıl yani?"

"Hiç bağımsız olmadım. Önce annem, sonra Frank. Hiçbir konuda kendi kararımı vermedim. Annemin onaylamadığı hiçbir şeyi yapmadım. Karavanı Frank'e geri vermem gerekiyor. Bu kararı verdim ve bu benim için çok büyük bir karar gibi geliyor." Sesi titriyor ve onu kucaklamak istiyorum. Bu onun için açıkça çok önemli bir konu.

"Kararını etkilemeye çalışmıyorum."

O başını sallar. "Biliyorum. Ama böyle devam edersek ya da sorunlarımı senin çözmene izin verirsem, kendim olamayacağım bir role kayacağım korkuyorum."

"Senin kendinden başka biri olmanı istemiyorum," diyorum. "Seni çok seviyorum, değişmeni istemem."

"Biliyorum. Sorun şu ki, kendimi dünyada bir bebek gibi hissediyorum. Hayatımı annemi memnun etmeye ya da en azından onu kızdırmamaya çalışarak geçirdim. Onun ihtiyaçlarına uymak için kendimi o kadar çok eğdim ve değiştirdim ki, dik durduğumda kim olduğumu bilmiyorum. Bunu öğrenmem gerekiyor."

"Ve benim avukatımla konuşursan ya da kulübede birkaç gün daha geçirirsen benim için değişeceğini mi düşünüyorsun?"

Gözlerime bakıyor. İkimiz de, taşınmayı ertelemeyi gönüllü olarak teklif etmemesinin, konuşmamızı bir şahin gibi çevrelediğini biliyoruz.

"Bu, benim farklı olmamı istemenle ilgili değil. İstemediklerini biliyorum, istemezdin. Bu, senin ne istediğini tahmin etmeye çalışmam ve bana sorulmadan kendimi ona uydurmaya çalışmamla ilgili. Bunu kasten yapacağımı söylemiyorum. Hemen olmazdı bile. Ama yavaş yavaş kendimi değiştirdim. Seni mutlu etmek için."

Kalbim ayakkabılarımın içine batıyor. Onun böyle hissetmesinden nefret ediyorum. Ve bu onun istediği son şey olsa da, onu kucaklayıp kendini daha iyi hissettirmek istiyorum. Onun yıllarca çektiği acıları alıp, onları ona yaşatan kişiye, annesine geri vermek istiyorum.

"Sen harika bir kadınsın, Rosey," diyorum. "Kimse için değişmemelisin."

Bana küçük bir gülümseme gösterir. "Sen tanıdığım en iyi adamsın."

Elimi eline koyuyorum ve sessizce oturup karanlığa bakıyoruz.

Battaniyenin altında bir ürperti hissediyorum ve bu ürperti beni hiç terk etmeyecek mi diye merak ediyorum. Rosey tam da ihtiyacım olan şeydi. Star Falls'un iyi yanlarını görmeme yardım etti. Bu kasabanın tüm harika yanlarına aşık olmamı sağladı. Bu, ihtiyacım olduğunu bilmediğim bir şifaydı. Kafamın içinde bir ses, ona da ihtiyacım olduğunu söylüyor.

Ama hayat her zaman istediğini vermez. Bu dersi şimdiye kadar öğrenmiş olmam gerekirdi.

YİRMİ SEKİZ

Rosey

Personel lojmanındaki dairem temiz ve konforlu. Bazıları odaların büyüklüğünden şikayet ediyor ama hayatımın çoğunu karavanda geçirdiğim için, kendime ait bir yatak odam olduğu için kendimi şımarık hissediyorum. Odanın bir tarafında gömme raflar ve dolaplar var, karşı duvarda banyo kapısı ve çift kişilik yatak var. İkisi arasında küçük yeşil bir koltuk, papatya şeklinde bir minder ve yanında alçak bir sehpa var. Zemin cilalı ahşap, pencereden çim kenarı ve çam ağaçlarının alt kısmı görünüyor. Blossom'dan görünen manzara değil, ama ben bunu kabul ederim.

Athena'nın, ben taşınmadan hemen önce ortadan kaybolduğu için onu terk ettiğim için kendimi kötü hissetmemem için böyle bir hisse kapıldığım garip mi? Kediler akıl okuyamazlar, değil mi?

Hafta sonu çantamı sandalyenin yanındaki yere koydum ve fermuarını açtım. Snail Trail'in en küçük boyutu ama dolu bile değil. Sahip olduğum her şey bu çantada, artı sahip olmadığım bir şey. Frank'in yüzüğünü koyduğum Ziploc poşeti çıkardım. Artık taşındığım ve Oregon'a dönmeyeceğim kesinleştiğine göre, bunu ona geri vermem gerekiyor. Bir de karavanın tapusunu tekrar onun adına devretmem gerekiyor.

Yüzüğü sandalyenin yanındaki küçük masaya koymak için uzanırken, minderleri yerinden oynattım. Papatyanın arkasından, üzerinde adım yazılı küçük, beyaz bir zarf görünüyor.

Sandalyeye oturup zarfı açıyorum. İçinde, çam ağaçlarının arasında yer alan, verandasında salıncak bulunan bir kulübenin resminin olduğu bir tebrik kartı var. Tam da böyle bir salıncakta, tam da böyle bir verandada, tam da böyle bir kulübede, Byron'la birlikte sıcak battaniyenin altında sıcak çikolata içerken oturduğumuz anı hatırlayınca kalbim sıkışıyor.

Byron'dan mı değil mi emin olamadan, tereddütle kartı açtım.

Mutlu anılar. Mutlu ol. B

Aynı anda hem kayıp hem de rahatlık hissiyle doluyorum. Byron öğleden sonra bir ara buraya gizlice girip kartı minderlerin arkasına saklamış olmalı. Onun burada olduğunu düşününce gülümsemeden edemiyorum — bu kartı bana vermek istediği için görülme riskini göze almış. Ondan. Bu yer artık daha çok evim gibi geliyor.

Artık burası öyle.

Hızlıca çalışıyorum, banyo malzemelerimi banyoya, birkaç giysimi çekmecelere ve dolaba koyuyorum. İşimi bitirmek üzereyken kapım çalınıyor. Kartı pencere pervazından alıp yatağımın yastığının altına koyuyorum, sonra dört adım atıp kapıyı açıyorum.

"Merhaba!" Eden çılgılık atar. "Komşuyuz. Gel de gör."

Eden'in odası benimki gibi düzenlenmiş. Sadece pencereden görünen manzara farklı; biraz farklı bir tepe ve ötesinde farklı ağaç gövdeleri.

"Odalar güzel değil mi?" diye sorar

Eden. "Gerçekten güzel," derim.

"Rahat."

"Mutfağı gördün mü?"

Cevap veremeden, beni yatak odasından çıkarır ve koridordan sonundaki odaya götürür. Beklediğimden daha büyüktür ve pencerenin altında çam masası ve altı sandalye vardır. "Altımız mutfağı paylaşıyoruz. İki buzdolabı var ve her birimizin kendi dolabı var, ayrıca ortak tencere ve tavalarımız da var. Sadece bir bulaşık makinesi var."

"Kabul ediyorum," diyorum.

Penceredeki panjurlar papatya resimleriyle kaplı. Dolaplar ve tezgahlar parlak beyaz.

"Yemek pişirme programı yapalım mı?" diye sordu. "Yani her altı gecede birimiz yemek pişirecek mi?"

Yüzümü buruşturuyorum. "Bence bu biraz karmaşık olabilir. Belki sen ve ben haftada bir kez birbirimiz için yemek yapabiliriz, geri kalan zamanlarda da duruma göre karar veririz?"

"Evet, muhtemelen haklısın. Vardiyalarımız ve diğer şeyler nedeniyle hepimiz farklı zamanlarda farklı şeyler yemek isteyeceğiz. Bir an için fazla heyecanlandım. Sadece hiç büyük bir ailem olmadı ve burada bunu yaşıyormuşum gibi hissediyorum," diyor.

Gülüyorum. "Ben dört kız kardeşin en küçüğüydüm. Büyük aile yemekleri... her zaman eğlenceli değildi." Kim çatalın kıvrık dişini alacak, kim masaya içecekleri getirecek gibi her konuda sürekli tartışmalar olurdu. Ama güzel anlar da vardı. Çoğunlukla annem yokken. Arada sırada şakalar yapar ya da komik anıları yad ederdik, mesela Kitty'nin çömlek süsler yapıp bunları karavan parkındaki diğer sakinlere satarak aile tatili için yeterli parayı kazanmaya karar verdiği zaman gibi.

Ancak işler planlandığı gibi gitmemişti, çünkü sadece on iki dolar kazanmıştı.

Ama eğlenceli anlar hiç uzun sürmezdi. Kısa sürede yine kavga etmeye başlar, annemin kötü davranış suçlamalarından kaçınmaya ya da bize yönelttiklerinde bunları başkalarına aktarmaya çalışırdık. Sürekli bir çatışma içindeydik.

"Peki, yemek saatlerimizin eğlenceli geçmesini sağlayalım," diyor Eden.

"Bu fikri beğendim," diye başımı sallayarak cevap veriyorum. Olumsuzlukları olumluya çevirme fikrini seviyorum. Geleceği geçmişe benzemeyecek şekilde değiştirmeyi, kendimi esnetip dik durabilmeyi seviyorum. Sonunda.

YİRMİ DOKUZ

Byron

Verandada oturuyorum, komşunun boş salıncağına bakıyorum.

Onu özlüyorum. Belki de düşündüğümde daha erken New York'a dönmem gerekiyordu. Kulübün açılışı iki haftadan az bir süre sonra. Belki hafta sonu Manhattan'a gidip arkadaşlarla buluşabilir, biraz burbon içebilirim. Eğlenebilirim.

Kulübenin altından gelen bir miyavlama dikkatimi çekiyor. "Kedi mi?" diyorum. Olamaz, değil mi? Rosey kulübeden ayrılırken Athena geri mi dönüyor? Bu yaratık muhtemelen benim zavallı halime acıyor.

"Athena," diye sesleniyorum.

Birdenbire, beyaz bir tüy yumağı verandanın korkuluğuna uçar ve neredeyse kalp krizi geçiriyorum.

"Tanrım, Cat, beni nasıl korkutacağını iyi biliyorsun."

Athena sadece miyavlayarak, "*Seni ve kalbini umursayan biri olduğumu sandın*" diyen bir bakış atar. İlk düşüncem, Rosey'e Athena'nın geri döndüğünü söylemek için mesaj atmaktır. Ama yapamam. Devam etmek için zamana ve alana ihtiyacım var. Eminim onun da vardır. Bir konuşma başlatmak ikimizi de geri çekecektir, oysa ihtiyacımız olan şey kendi ayaklarımız üzerinde durmanın nasıl bir his olduğunu yeniden öğrenmektir.

Bir araba garaj yoluna girerek dikkatimi çeker. Nancy French sürücü koltuğundan iner.

"Merhaba," diyorum, sesimin şaşkınlığımı gizlemesini umarak.

"Sana pasta getirdim," diyor, kapaklı bir tabağın kenarındaki folyoyu kaldırarak.

"Vay canına, harika," diyorum, ayağa kalkıp onu

"Vay canına, harika," diyorum, ayağa kalkıp onu selamlamak için. Yemin ederim, aynı koyu renk kot pantolon ve saçında parlak kırmızı fiyonk taktığına yemin edebilirim. Muhtemelen liseden beri aynı şekilde giyiniyor. "Teşekkürler." Pastayı hak etmek için ne yaptığımı bilmiyorum, ama şikayet etmeyeceğim. Mike ne derse desin, onun pastası Colorado eyaletinin en iyisi.

"Kendimi övmek gibi olmasın ama gerçekten iyi pasta yaparım. Ve duyduğuma göre komşumuz taşınmış."

Gülümsüyorum. Star Falls dedikoduları yine başladı. Pasta muhtemelen kırık kalbimi yatıştırmak için.

"Sana bir fincan çay getireyim mi? Ya da sıcak çikolata?"

"Durmayacağım," diyor, pastayı tezgahın üzerine koyarken. "Sadece bunu bırakmaya geldim." Omuzlarını silkiyor. "Ve seni kontrol etmeye," diyor. "Uzun zaman oldu."

Başımı salladım. "Evet, New York'taydım."

"Öyle şeyler inşa ediyorsan, kendini kanıtlamışsın demektir." Dağda, Colorado Club'ın olduğu yöne doğru başını sallar.

"Şanslıydım."

"Şanslıdan da ötesin. Her zaman çok çalışkan birisin. Asla kolay para peşinde koşmazsın. Baban gibi değilsin."

Bu karşılaştırma göğsüme baskı yapıyor. "Babam gibi olmadığımı düşünmek istiyorum."

O başını sallar. "O tamamen kötü değildi. Anneni ve seni sevdi. Bu kasabayı sevdi. Sadece... kendi şeytanları vardı. Hepimizin var. Bazılarımızı ele geçiriyorlar. Bazılarımız ise onları yeniyor." Bunu çok doğal bir şekilde söylüyor, sanki babamın "şeytanları" aile çiftliğimizi kaybetmemize neden olduğunda ailemizi mahvetmemiş gibi.

"Yani bunu şeytanların suçu olarak kabul edip geçelim mi?" diye soruyorum. İstedikimden daha keskin bir şekilde çıkıyor ağzımdan.

"Başka ne yapabilirdik Byron? Hayatın boyunca ona kızgın mı kalacaktın? Bu öfkenin seni yönetmesine izin vermek mi? O öldü. Ölü kalsın."

"Kızgın değilim," diye mırıldanıyorum. Kendi kulağıma bile inandırıcı gelmiyor.

"Bu *kulübün* amacı bu mu? Babana ondan daha iyi olduğunu kanıtlamak mı?" Sorusu bana fiziksel bir darbe gibi çarptı.

"Hayır," diye cevap veriyorum, huysuz bir ergenin ses tonuyla.

"O milyarderlerin oyun alanını dünyanın herhangi bir yerinde kurabilirdin, ama doğduğun kasabayı seçtin."

Sesi Worth'a benziyor. Hepsi benim terapi masraflarını karşılayacak kadar zengin olduğumu bilmiyor mu? Bedava terapiye ihtiyacım yok. "Babama hiçbir şey kanıtlamam gerekmiyor. Senin de dediğin gibi, o öldü. Uzun zamandır ölü."

"Onu huzur içinde bırak," diyor. Dönüp merdivenlerden aşağı inerek arabasına doğru yürüyor. "Geri dönmene sevindim, Byron." Bana göz kırptıyor. "Bu yerden kaçmış olabilirsin. Ama seni seven bir kasabadan kaçamazsın. Artık yabancılaşıma." Arabasına biner, kornaya basar ve gider. Ona pastası için teşekkür etme fırsatım bile olmadı. Ya da tavsiyeleri için.

Nancy gittikten sonra uzun süre verandada durup araba yolunu izledim. Athena sanki beni hiç sevmiyormuş gibi bacaklarımın arasında dolanıp duruyordu.

belki de Nancy'nin pastasının ne kadar lezzetli olduğunu biliyor ve bir dilim umuduyla bekliyor. İç çekip, kedinin elinden kaçmadan pastayı alıyorum. Uzakta ışıkları parıldayan kulübün yönüne bakıyorum. Sanki Star Falls'a merhaba diyor ve Star Falls'un ışıkları da ona cevap veriyor. Barış içinde ve uyum içinde bir arada yaşıyorlar.

New York'a gittikten sonra çiftliğe ne olduğunu hep takip ettim. Babamın alacaklıları mülkiyeti ele geçirdikten sonra satışa çıkarılmasını takip ettim. Birkaç yıl çiftlik olarak işletildikten sonra, gerekli izinleri almamış gibi görünen bir müteahhit tarafından satın alındı. Param olduğunda müteahhide gidip satın aldım. Hiç düşünmedim bile. Belki nostaljiydi. Belki bir tür miras arayışydı. Sadece onu istediğimi biliyordum, aslında ona sahip olmam gerekiyordu. Ama belki de bilinçaltımda bir yuva arıyordum. Belki de Colorado Club benim için bir yuva. Ya da belki de her zaman sahip olduğum yuvaya geri dönmek için bir bahane.

Pastanın yanından telefonumu alıp Gary'yi arıyorum. Ben gittikten sonra her şeyi öğrenmeyi sevdiğini biliyorum. Erken çıkmamın nedenlerinden biri de bu, çünkü ben gittikten iki saat sonra o da evine gitmiyor.

"Bir fikrim var," diyorum telefona cevap verdiğinde. "Bir parti vermek istiyorum."

Telefonun diğer ucunda sessizlik oluyor. "İki haftadan az bir süre sonra lansman partimiz olduğunu biliyorsun, değil mi? O toplantılara sen de katıldın." Belli ki hafızamda bir sorun olduğunu düşünüyor.

"Bu farklı bir parti. Ve hızlıca organize edilmesi gerekiyor çünkü lansmandan önce yapmak istiyorum."

"Öncesinde mi?" Sesi boğuk çıkıyor, sanki panik atak geçiriyormuş gibi.

"Evet. Önümüzdeki hafta sonu gibi."

"Peki bu parti kimin için... ne için?"

"Star Falls halkı için. Davetiyeler konusunda endişelenmene gerek yok, kasabadaki birkaç kişiye söylerim, herkes hemen haberi olur." Kendi kendime gülümsüyorum. Uzun zamandır burada değildim, ama Star Falls'ta bazı şeyler hiç değişmiyor.

OTUZ

Rosey

Kulübelerden ayrılıp daireme taşındığımdan beri Star Falls'a ilk kez geliyorum. O günden beri hiç izin günüm olmadı. Kulüp her yarım saatte bir Star Falls'a servis otobüsü gönderiyor olsa da, orası bana çok uzak geliyor.

Ve bunun bana Byron'ı hatırlatacağını biliyorum.

Ondan kaçış yok. Yaşadığım binanın her tuğlasında o var.

Grizzly's'teki lokantada da var. Her yerde onunla ilgili anılar var.

Birkaçımız aynı anda otobüsten iniyoruz. Açılışa yaklaştıkça hepimiz vardiyalı çalışmaya başlıyoruz ve bugün birkaçımızın izin günü var. Birkaç iş arkadaşına Galaxy Diner'ı tavsiye ettim ve bar çalışanlarından bazıları orayı kontrol edecek. Otobüsten inerken onlara doğru yönü gösteriyorum ve postaneye doğru yola çıkıyorum. Frank'in yüzüğü cebimde. Onu ona geri göndermem gerekiyor. Not falan hazırlamadım. Ne diyeceğimi bilemiyorum. Ama yüzüğü ona göndermek, karavan sorununu çözmez. Nereden başlayacağımı bilmiyorum. Annem muhtemelen Frank'in bana verdiği tapu da dahil olmak üzere tüm eşyalarımı yakmıştır.

Postanede sıra yok. Mücevher göndereceğimi söylüyorum ve saçında ölü sarı bir kuş takmış gibi görünen gişe görevlisi kadın, yüzüğü nasıl paketleyeceğimi ve sigortalayacağımı anlatıyor.

Bana verdiği yastıklı zarfa Frank'in adresini yazıyorum.

"Ön tarafın sol üst köşesine adresinizi yazmayı unutmayın." Bana yardımcı oluyor gibi gülümsüyor. Ama bu yardımcı olmuyor.

"Bunu yapmak zorunda mıyım?" diye soruyorum. "Yoksa sadece adımlı yazsam olmaz mı? Onun nerede olduğumu bilmesini gerçekten istemiyorum."

Bana anlayışlı bir gülümsemeyle cevap veriyor. "Zorunlu değil, ama posta damgası şehrin yerini ele verecektir. Ve bu şehirde hiçbir şey saklanamaz."

Muhtemelen sorun olmaz. Frank posta damgasını iki kez düşünmez. Yüzüğü geri aldığı için çok mutlu olacak, eminim ambalajı çöpe atacaktır.

"Posta kutusu mu istiyorsunuz?" diye sorar.

"Sorun olmaz. Sadece adresimi yazacağım." Uçağa atlayıp fikrimi değiştirmeye çalışacak değil ya. Onu arkadaşlarının ve ailesinin önünde küçük düşürdüm. Frank canavar değil. Peşime tetikçi de göndermeyecek. Ayrıca ormanda tek başıma değilim. Bir sürü insanın arasında yaşıyorum. Pakete adresimi yazmak sorun değil.

Kendimi sorgulamaya başlamadan önce, Frank'in adresini, benim adresimi yazıp, yüzüğü içeren Ziploc poşeti zarfa koyuyorum. Kuşçu kadına ödemeyi yapıp dışarı çıkıyorum.

Colorado'nun temiz havasına adım attığımda derin bir nefes alıyorum. Parlak mavi gökyüzüne bakıp gülümsüyorum. O yüzüğü geri göndermek bana güç veriyor. Bu kararı ben verdim. Korkudan değil, ki bu yüzden düğünden kaçtım, ama Frank ile evlenmek istemediğim için. Hiç istemedim. Ve o yüzüğü geri hak ediyor.

Ellerimi tekrar ceplerime sokup lokantaya doğru yürüdüm. Snail Trail'in önünden geçerken içeri baktım, Marge'ı gördüm ve ona el salladım. Yüzü aydınlandı ve bana el salladı.

Hayatım boyunca karavan parkında yaşamış olmama rağmen, hiçbir yerde kendimi bu kadar evimde hissetmemiştim.

Lokantaya varır ve kapıya en yakın masaya otururum, Byron'la oturduğum masayı es geçerim, oradan dağ manzarası daha güzel olsa da.

Rachel gelir ve ben hiç düşünmeden sıcak çikolata ve taze çilekli waffle sipariş ederim. Menüdeki açıklaması şöyle: *"Çünkü meyve ile servis ediliyorsa, sağlığa zararlı olamaz, değil mi?"* Kendi kararlarımı verme konusunda giderek daha iyi oluyorum, ama dürüst olmak gerekirse, lokantadaki waffle'lar kolay bir seçim.

Arkamdaki kapı açılır ve dönmeden Byron olduğunu anlarım. Gözlerimi kapatırım. Bana gelecek mi? Merhaba diyecek mi? Karşıma oturup beni güldürmesini çok istiyorum. Beni onun gözüyle görmemi sağlasın, potansiyeli olan biri olarak. Onun gibi bir erkekle birlikte olabilecek bir kadın olarak.

Sıcak çikolata siparişi verir, döner ve beni görür. Gözlerimiz karşılaşır ve sanki elektrikli bir kabloya dokunmuşum gibi vücudumdan bir enerji dalgası geçer.

"Merhaba," diyorum.

Gözleri yüzümü tarar, sanki şimdi ne yapması gerektiğine dair talimatlar arıyormuş gibi.

"Bana katılmak ister misin?" Sonuçlarını düşünmeden sözler ağzımdan çıkıverir. Onu bu kadar yakınımda ister miyim? Ve kulübün çalışanları da şehirdeyken, insanların beni kulüp sahibiyle arkadaşmışız gibi sohbet ederken görmelerini istemem.

"Aslında Athena'yı almak için veterinerine gitmem gerekiyor."

Gözlerim fal taşı gibi açılır. "Geri mi geldi? Ne zaman? Neredeydi?"

Benim telaşlı sözlerime gülümsüyor. "Onu son gördüğümüzden beri hareketleri konusunda oldukça gizemli davranıyor. Konuşmasını sağlayamıyoruz." Elini sakallarının üzerinde gezdiriyor ve ben uzun bir göz kırpma ile gözlerimi kapatıyorum, onun dokunuşunun nasıl olduğunu hatırlayarak.

Birbirimize, sanki karşımızdaki kişi çikolata ve biz de onu ısırmak için can atıyormuşuz gibi gülümseriz. Byron'ın bu komik yönünü kaç kişi biliyor acaba?

Sonra sözlerinin geri kalanı kafama dank eder. "Ama o veterinerde. İyi mi?" "İyi," he says. "I got her checked out, vaccinated, and mikroçip taktırdım."

Ağzımın köşeleri gülümsemeye başladı. "Onu tutacak mısın?" "Söz verdim," dedi. "Bir yolunu buluruz."

Onun sözlerini sindirirken, o da bana bakarken ben de ona bakıyorum.

Rachel, Byron'ın sıcak çikolatasını almak için adını çağırarak bizi keser. O da fincanını alır ve kaldırır. "İyi günler, Rosey."

Onun gidişini izlerken göğsümdeki acıyı görmezden gelemiyorum. Onun ekose gömleğinin içine girip ona sarılmak istiyorum. Yüzümdeki deri çatlayıp yaralanana kadar onu öpmek istiyorum. Sıcak çikolatayı paylaşmak ve New York hikayelerini dinlemek istiyorum. Onu özlüyorum.

Rachel, önüme bir tabak sıcak waffle koyarak acıma partimi kesintiye uğrattıyor. "Byron'ın düzenlediği partiye gidecek misin?" diye soruyor.

"Ne partisi?"

O zaman bana Colorado Club'da Star Falls sakinleri için düzenlenen partiden bahsediyor. Pencereden dışarı bakıyorum ve Byron'ın veterinerine girdiğini görüyorum. Gülümsemeden edemiyorum. Onun için sevindim. Byron kaçmayı bıraktı. Yavaş ama emin adımlarla eve dönüş yolunu buluyor. Böyle bir yere ait olmak güzel bir duygu olmalı.

"Oh," diyorum. "Artık ben pek sakin sayılmam sanırım."

"Hiçbir şey öğrenmedin mi?" diyor Rachel, Byron'a doğru başını sallayarak. "Bir kez Star Falls sakini olursan, seni öyle kolay kolay bırakmayız." Bana gülümsüyor. "Gideceğimden emin değilim. Patronumun iş aramak için oraya gittiğimi düşünmesini istemem. Komşu kasabadaki yeğenime başvurmayı düşünmesi gerektiğini söyledim. Maaşı iyiymiş, değil mi?"

"Evet," diyorum. "Maaşı iyi ve servisle şehre ulaşım kolay."

"Ona otobüsten bahsettim. Bugün başvuracak. Umarım işi alır. Byron iyi biridir. Muhtemelen çalışmak için iyi biridir."

"O gerçekten iyi bir adam," diyorum. *Tanıdığım en iyisi.*

Waffle'larımı yerken telefonum titrer ve ekranımda Marion'un yüzü belirir. Kalbim sevinçle çarpar. Onu görmek çok güzel.

Aramayı kabul ediyorum. "Selam, nasıl gidiyor?"

"Kütüphanede, üniversitelerle ilgili tüm eşyalarımı bırakabileceğim bir dolap buldum, böylece evde birinin bulma riskini almam gerekmeyecek."

"Harika," diyorum. "Eski rehberlik danışmanı ile görüştün mü?"

"Evet," diyor, sesi biraz heyecanlı. "Gördüm. Okul saatleri dışında bana yardım etmekten memnuniyet duyacağını söyledi. İnanabiliyor musun?"

"Başka ne dedi?" diye soruyorum, Marion'un konuştuğumuz şeyi gerçekten takip etmiş olmasına çok seviniyorum. Sesindeki heyecanı duyabiliyorum. "Burs almanın mümkün olduğunu düşünüyor mu?"

"Başvurmam gerekiyor. Ama başvuruma yardımcı olacak bazı şeyler verdi. Çok çalışmam gerekecek. Kimse fark etmeden bunu nasıl yapabileceğimi bilmiyorum."

Sorununu anlıyorum. Annem işine karışacaktır. Çalıştığı saatleri, hangi arkadaşlarıyla takıldığını biliyor. "Salonda birkaç ekstra vardiya aldığını söyleyebilir misin?"

"Patronumla konuşabilir ya da neden eve daha fazla para getirmediğimi merak edebilir."

Haklı. Annem her şeyi öğrenmenin bir yolunu bulur. Geriye dönüp bakınca, hapishanede yaşamak gibiydi. Neden o kadar uzun süre kaldım bilmiyorum. Ama artık özgürüm. Marion için de aynısını istiyorum.

"Gönüllü bir iş yaptığını söylersen nasıl olur? Kütüphanede yardım ettiğini söyleyebilirsin," diye öneriyorum. "Yalan söylemenin en kolay yolu, gerçeğe olabildiğince yakın kalmaktır derler."

"Ne diyeceğini biliyorsun," diye cevapladı

Marion. "Hayırseverlik evde başlar," diye
ikimiz de söyledik.

İç çekerim. "Arkadaşlarından biriyle takıldığını söyleyemez misin?" Bir şeyleri ele vereceklerinden endişelenecektir. "Ya da bir arkadaş uydur. Kasabaya yeni taşınan biri. Bir yolu olmalı."

"İkinci bir iş bulmuşum gibi davranabilirim."

"Ama maaşının bir kısmını isteyecektir," diyorum.

"Bir şey için para biriktirdiğimi söyleyebilirim. Onun için bir şey. Belki o zaman izin verir."

Nefesimi veririm. "Bence buna inanmaz. Ne olduğunu bilmek isteyecek ve sonra ne kadar tutacağını hesaplayacaktır. Sonunda, hafta sonunda kalan az parandan ona o lanet şeyi almak zorunda kalacaksın."

"Evet, haklısın," diyor Marion. "Ama başvuruları ve kompozisyonları tamamlamam gerekiyor. Hazırlıklı olmadığım bir sürü idari iş var."

"Biliyorum," diyorum. Annemin Marion'u kontrol etme ihtiyacının onun üniversiteye gitmesini engellemesine izin vermem mümkün değil. "Belki bazı arkadaşlarının yazın Applegate Gölü'ne bir gecelik kamp gezisine gideceğini ve senin de gitmek istediğini, ama malzemeler alman gerektiğini söyle. Çadır falan. Bu yüzden ikinci bir iş buldun... Dur! Buldum." Kendimi kesiyorum. "Yaz sonuna kadar, her hafta maaşının daha azını ona verebilir misin diye sor. Ona geziden bahset ve maaşının daha fazlasını sana bırakmazsa gezinin masraflarını karşılayamayacağını söyle."

"Beni öldürebilir."

"Çıldırdığında, başka bir iş bulabileceğini söyle. Ama fazla mesai ücretini almak istediğini, çünkü daha fazla mesai yapamayacağını söyle."

Telefonun diğer ucunda bir sessizlik olur, sonra Marion şöyle der: "Maaşımdan kesinti yapmadığı için çok cömert olduğunu düşünecek ve maaşımın hiçbir kısmını vermek zorunda kalmadığı için rahatlayacaktır."

"Aynen öyle," diyorum. "Onun kendi oyununda onu yeniyoruz. İstedikimizi elde etmek için onu manipüle ediyoruz."

"İşe yarayabilir. Denemeye değer." diye bağırır. "Bir çözüm bulacağını biliyordum. Sen her şeyi çözersin."

Sözleri beni şaşırttı. Kendimi hiç bir problem çözücü olarak görmemiştim. Annemi dinleseydin, dünyanın çoğu probleminin kaynağının ben olduğumu düşünürdün. "Teşekkürler, Marion."

"Ciddiyim. Seni çok özledim. Annem... Düğün olayından beri daha da kötüleşti. Sürekli şikayet ediyor." Sonra kahkahayı patlatır. "Ve geçen gün Lydia'nın Frank'le çıkmasını önerdi."

Sözleri yüzüme bir tokat gibi çarptı. "Şaka yapıyorsun. Lydia ve Frank mı?"

"Merak etme. Frank'in Lydia'ya ilgisi olduğunu sanmıyorum. Ama bu onun son planı."

Hepimiz annemin kendi geleceğini güvence altına almak için oynadığı satranç oyununda piyonlarız. Bu duruma bu kadar uzun süre nasıl katlandım bilmiyorum. Umarım Lydia ve Kitty bir çıkış yolu bulurlar. Ya da Marion gibi bana ulaşmanın bir yolunu.

"Lydia bu konuda ne düşünüyor?"

"O da buna uyuyor. Başka seçeneği var mı ki? Sanırım annemin ilk yapmak istediği şey, ona garajda bir iş bulmak."

Buna razı mı? Lydia'nın, sadece annemi mutlu etmek için kendisinden yirmi yaş büyük bir adamla çıkacağını düşününce kalbim sızlamaya başlıyor.

Lydia'nın da benim gibi bir seçeneği var. Umarım düğün gününden önce bunun farkına varır.

OTUZ BİR

Rosey

Yeni yıkanmış peçeteleri mükemmel tasarlanmış dolaba koyup geri çekiliyorum, kendimle gurur duyuyorum. Son bir haftayı Blossom'da çalışmanın ayrıntılarını öğrenerek geçirdim, çünkü Autumn'dan buraya transfer oldum. Bu bir terfi sayılır. Bir nevi. Vardiyamın yarısını burada yapacağım ve özel etkinliklerde yardımcı olacağım, bu da ekstra ücret anlamına geliyor. Farklı günlerde farklı şeyler yapmak güzel. Farklı insanlarla çalışacak, farklı misafirlerle tanışacağım. Burada sonsuza kadar kalmayabileceğimin farkındayım, ama şimdilik... mutluyum.

Hayatımda ne yapmak istediğimi bulmak biraz zaman alacak sanırım. Belki Colorado Club'da garson olarak kalırım. Ama Marion'la üniversite başvuruları hakkında konuşmak, kendime daha önce hiç sormadığım sorular sormamı sağladı. Seçme şansım olsaydı liseden sonra ne yapardım bilmiyorum. Üniversiteye gitmek ister miydim? Bunun bir seçenek olmadığını bildiğim için hayal bile etmedim.

Belki veterinerlik fakültesine giderim. Ya da İngilizce öğretmeni olurum. Gelecek benim kararım olmadığı için bu olasılıkları hiç düşünmedim. Annem, güzel olduğum için iyi bir resepsiyonist olacağımı söyledi. Ben de öyle yaptım. Evleneceğim gün aynanın karşısında durduğumda bile, Oregon'dan ayrılırsam önümde ne gibi seçenekler olacağını tam olarak anlamamıştım. Neler mümkün olabileceğini hiç düşünmedim. Sadece *imkansız* olanı düşündüm: Frank ile evlenmek.

Sanki düşüncelerim onu çağırmış gibi, kapıda arkadan tam olarak Frank'e benzeyen bir siluet görüyorum. Ama bu olamaz.

Vardiyam yeni bittiği için o yöne doğru ilerliyorum. Birkaç metre uzaklaştığımda, kapıdaki siluet dönüyor ve eski nişanlımla yüz yüze geliyorum.

"Frank?" Aptalca bir soru. Tabii ki o. Hatırladığımdan daha yorgun görünüyor. Biraz yaşlanmış. Takımı biraz buruşuk, kravatı biraz eğri.

"Rosey!" Gözleri rahatlamış, ama ben sadece ağırlık hissediyorum. Beni geri getirmek için mi geldi? Beni zorlayabilir mi? Bütün bunların arkasında annem mi var?

Etrafa bakıp onu gören var mı diye bakıyorum. Çalışan olmayanların burayı dolaşmaması gerektiğine eminim. Muhtemelen Colorado Club arazisinde bile olmaması gerekir. Buraya nasıl geldiğini bilmiyorum, ama ikimizi de büyük bir belaya sokacak.

"Burada ne yapıyorsun?" Çenem gergin, yumruklarım sıkılı. Özgürlüğüm için savaşımaya hazırım. Onunla geri dönmek istemiyorum. "Yüzüğü aldım," diyor, sanki bu benim sorumu cevaplıyormuş gibi.

Onu geçip aceleyle yanından geçiyorum. "Benimle gel." Resepsiyona vardığımızda başımı eğip ön kapıdan hızla çıkıyorum. Kulüp açıldıktan sonra bu girişi kullanmamamız gerektiği söylenmişti. Ama şu anda Frank'i buradan çıkarmak için en hızlı yol bu. Ayrıca biraz hava almam lazım.

Onu ana binanın yan tarafına, personel lojmanlarına giden yola doğru yönlendiriyorum. Ziyaretçilerin girmesi kesinlikle yasaktır. Güvenlik riskleri bize defalarca anlatılmıştır. Neyse ki, personeli şehre götürüp getiren servis otobüsü, biz vardığımızda personel bloğunun önüne yanaşıyor.

"Hadi," diyorum Frank'e. "Bu otobüse binip şehre gidelim."

Yolcuların inmesi için bekledik. Birkaç kişi bana tuhaf tuhaf baktı ama ben her şey yolundaymış gibi gülümsedim ve eski nişanım, onu düğün töreninde terk ettikten sonra kapıma gelmiş olduğu için hafif bir panik atak geçirdiğimi belli etmemeye çalıştım.

Frank'i otobüse bindirip, şoförün bizi duymaması için arkaya oturuyorum.

"Burada ne yapıyorsun?" diye soruyorum. "Buraya nasıl geldin?" "Bu otobüsle. Sanırım röportaj için geldiğimi sandılar." gülümser. "Burası güzel bir yer. Belki burada bir iş bulmalıyım."

Gözlerimi deviriyorum. Frank'in Oregon'da kendi başarılı işi var. Colorado Club'da çalışmaya gelmeyecek. Ondan sadece net bir cevap istiyorum.

"Yüzüğü aldığın için mutluyum," diyorum, konuyu tekrar ona getirmeye çalışarak. "Ve olanlar için gerçekten üzgünüm. Ben..." Onun duygularını incitmek istemiyorum, bu yüzden teklifini kabul etmemem gerektiğini söylemiyorum. "Kaçmak yerine seninle konuşmalıydım."

Yüzü kararır. "Evet. Şok oldum. Mutlu olduğumuzu sanıyordum."

İç çekiyorum. Ona benden şüphe duyması için hiçbir neden vermedim. "Çok üzgünüm."

Sen gerçekten harika birisin."

Derin bir nefes alır. "Evet, annen senin hatanı fark edeceğini düşündüğünü söyledi. Gururun yüzünden geri dönemeyeceğini söyledi." Yüzümü inceler, annemin söylediklerini doğrulamamı bekler; açıkça doğru olmasını umduğu şeyi.

Otobüs şoförüne bakıyorum. Bu konuşmayı burada yapmak istemiyorum. Ya da başka bir yerde, hiçbir zaman. Ama Frank'e borçluyum. "Üzgünüm, Frank. Seni incittiğim için pişmanım. Gerçekten. Bana karşı hep naziktin. Ama kararımdan pişman değilim."

Şaşkın görünüyor. Sanki Colorado Club'a girip beni ayaklarımdan tutup Oregon'a götüreceğini ummuş gibi. Sanki onun gelip beni kurtarmasını beklediğimi düşünmüş gibi. Gerçekten daha farklı bir şey olamazdı.

Otobüsten manzarayı görmemeye çalışıyorum. Frank'in zihnimde Colorado'da var olmasını istemiyorum, çam ağaçlarının arka planında onun hatırasını bile. Burası benim için özgürlük demek ve bunun değişmesini istemiyorum. "Bu yüzden buraya geldiysen özür dilerim," diyorum. "Yüzüğü geri gönderdim çünkü onu hiç kabul etmemeliydim. Bunu sana ulaşmak için yaptığımı düşündüysen özür dilerim."

Sanki bir şey söylemekten kendini alıkoymaya çalışır gibi dudaklarını sıkıştırıyor. Bunu duymak istediğimden emin değilim. Parlak mavi gökyüzünün üzerinde kara bir bulut geçiyormuş gibi hissediyorum. Midemde bir korku hissi oluşuyor.

"Annem buraya gelmenin iyi bir fikir olduğunu mu söyledi?" Nefesimi tutarak cevabını bekliyorum.

"Yüzüğü geri gönderdiğini söylediğimde, bunun senin özür dileme şeklin olduğunu söyledi."

Sanırım annemi hiç bu kadar nefret etmemiştim. Geriye dönüp baktığımda, annemin beni ve kız kardeşlerimi nasıl manipüle ettiğini ve kontrol ettiğini kolayca görebiliyorum. Bunu fark edemediğim için kendimi aptal gibi hissediyorum. Daha önce kurtulamadığım için. Annemin korkunç davranışlarını sadece kızlarına sınırlamadığını şimdi anlıyorum. İstediklerini elde etmek için her şeyi yapar. Frank, ilk seferinde benim tarafından reddedilmeyi hak etmemişti, ikinci seferinde ise hiç hak etmedi.

"Sana öyle dediği için üzgünüm," diyorum. "Gerçek şu ki, annem zengin olduğun için bizim evlenmemizi istiyordu. Seni bir yemek bileti olarak görüyordu."

Sanki ona yeni bir şey söylemiyormuşum gibi başını salladı.

Birkaç dakika sessizce oturuyoruz. Onun evlilik teklifini kabul ettiğim, ailemiz için onun ne kadar önemli olduğunu ona itiraf etmediğim için duyduğum suçluluk duygusu göğsümü sıkıştırıyor.

Otobüs kasabadaki durağa girer ve sessizce ineriz. "Kahve dükkanına gidelim."

Frank Main Street'i baştan aşağı süzer. "Küçükmüş," der.

Mükemmel bir şekilde durgun mavi gökyüzüne uzanan dağlara bakıyorum ve onun ne demek istediğini merak ediyorum. Star Falls çok büyük. Kanatlarımı açabileceğim bir yer. Kendim olabileceğim bir yer. Burası Oregon eyaletinin tamamından daha büyük.

Kahve dükkanı — Twilight Latte — lokantanın karşısındaki köşede. Kasabaya her geldiğimde önünden geçiyorum ama hiç içeri girmedim. Bu yüzden Twilight Latte'deki *Twilight*'ın günün saatini değil, film fenomenini kastettiğini öğrenmek beni şaşırttı. Kapıdan içeri girdiğimizde şüpheye yer kalmadı. Öncelikle, filmlerden tanıdığım müzikler arka planda çalıyordu. Barista dişlerini gösteriyordu ve kasada Robert Pattinson'ın gerçek boyutta bir kartonu vardı. Bu, Frank ile kahve içmek üzere olduğum gerçeğinden dikkatimi dağıttı.

"Burası tuhaf bir yer," diyor yanımda.

"Buraya ilk kez geliyorum." Garip *bir yer*. Ama buradan bir şekilde etkilenmemek elde değil. Bir temaya sadık kalınması saygı duyulacak bir şey.

İçeceklerimizi sipariş ediyoruz — ödemeyi ben ısrar ediyorum — ve pencere kenarındaki küçük masalardan birine oturuyoruz. Kenarlara çam ağaçları çizilmiş, güzel çevremizi yansıtmak için değil, *Twilight*'ın geçtiği yer olan Forks, Washington'ın arka planını taklit etmek için. Bu kasaba çılgın. Ve ben onu seviyorum.

Gülümsememi bastırıp Frank'e dönüyorum. "Seni sevmediğim için seninle evlenmek istemediğimi düşünmeni istemiyorum."

O, sanki "*O zaman neden benimle evlenmedin?*" der gibi üzgün bir şekilde içini çekiyor.

"Belki taşınabiliriz?" diye öneriyor. "Daha büyük bir eve. Belki kız kardeşlerinden biri bizimle kalabilir." Yüzündeki umut beni öldürüyor.

Bu adamın geleceğini altüst ettim ve kalbini kırdım. O bunu hak etmemişti. Ve o benim seçimim olmasa bile, o incinmeden önce uzaklaşacak gücü kendimde bulmalıydım. Neden daha güçlü olamadım? Neden anneme karşı çıkmadım? Hâlâ çıkmadım. Hâlâ ondan kaçıyorum.

"Sen gerçekten iyi bir adamsın, Frank."

Gözlerini devirdi. "Sen öyle diyorsun. Ama ne yapabilirim? Söyle bana. Ben romantik konularda iyi bir adam değilim. Ama ne istediğini söyle, senin olsun."

Kafamı sallıyorum. "Yapabileceğin hiçbir şey yok." "Emin misin?" diyor, sesi acil.

Aklım Byron'la dolu. Verandada sıcak ikolatası ile gülümsüyor. Lokantada karşımda oturuyor. Veterinerin muayenehanesinden çıkarken Athena'nın kedi taşıma çantasını tutuyor, oysa kedilerden nefret ettiğini söylemişti. Üzerimde. Altımda. Ayaklarımın dibinde, bacaklarımın arasında.

Ben Byron'ı seçtim.

"Üzgünüm Frank. Ben sana uygun kadın değilim."

Sanki başından beri biliyordu da yine de denemek zorundaymış gibi içini çekiyor. Onu bunun için takdir etmeliyim — ne istediğini bilmek ve bunun peşinden gitmek. Frank'te sevicecek çok şey var.

"Lydia'nın garajda iş istediğini biliyorsun," diyor.

Bu konuşmanın nereye varacağını çok iyi bildiğim için içimden inlerim. Artık ben ortada yokum ve Frank bekâr, annem de Lydia'yı Frank'in hayatındaki Rosey'nin boşluğunu doldurması için ikna etmeye alışıyor.

"Ona hayır dedim, ama oldukça ısrarcı."

"Bu Lydia'nın suçu değil," diyorum. "ok üzgünüm Frank, ama eminim bu annemin fikri. Senin yerinde olsam ona iş vermezdim."

"Uğramak için sürekli nedenler buluyor. Kahve içmeyi öneriyor, gitmek istediği son çıkan filmde bahsediyor."

Gülümsüyorum, ama bu gülümseme acıma dolu. O neler olduğunu biliyor. Benim ona söylememe gerek yok.

Frank, sessizliğime başını sallar. "Evet, biliyorum. Hayatıma devam etmeliyim. Annen... ara sıra beni arıyor, tam da senden —seni *ya da* Lydia'yı terk etmek üzereyken."

Kalbim sıkışıyor. Ne demek istediğini çok iyi anlıyorum. "Sanırım işler istediği gibi gitmediğinde devreye giriyor. Çoğu zaman ikimizden birini kullanarak istediğini yapabiliyor. Ve sonra sanırım gerektiğinde devreye giriyor."

Yutkunur ve ben, annemin korkunç davranışlarının tam boyutunu fark edince mide bulantısını bastırmaya çalışarak omzunun üzerinden Robert Pattinson'a bakarım.

"Garajdaki Barney, onun bir manipölâtör olduğunu söylüyor," diyor Frank. "Onunla biraz konuştum... bilirsin, düğünde olanlardan sonra." Gözleri benimkilere bakmıyor. "Annen garaja birkaç kez uğradı. Senin neden kaçtığına dair teorilerini paylaştı."

Sormak istemiyorum. Tüm teorilerinin saçmalık olacağını biliyorum. "Üzgünüm." Başka ne diyebileceğimi bilemiyorum.

"Seni yeterince şımartmadığımı söyledi. Sevgimi gerektiği gibi göstermediğimi."

İnliyorum. "Barney haklı. Gitmemle senin hiçbir ilgisi yoktu. Annemden ve onun manipölasyonlarından kaçmam gerekiyordu." Sanki kaleydoskopun tüm renkleri odaklanmış gibi ve ilk kez her şeyi mükemmel bir netlikle görüyorum. Bunu hep biliyordum. Ama artık bu bilgi beynimin derinliklerinde gömülü değil. Tam önümde, ortada. Frank, kaçtığım kişi değildi. Kaçmam gereken kişi hep annemdi. "Annem, suçlu olan tek kişinin kendisi olmasına rağmen, seni suçlamaya çalışıyordu."

O iç çekip sandalyesine yaslandı. Beyninin tüm bu bilgileri işlediğini görebiliyordum.

"Seni doğru nedenlerle isteyen birçok kadın var, Frank."

Sessizce içkilerimizi yudumlarken, karavan aklıma geldi.

"Karavanın belgeleri yanımda değil, yani, tabii ki, çünkü hiçbir şey almadan ayrıldım. Ama sana geri devretmenin bir yolunu bulacağım."

Frank başını sallar. "Buna gerek yok. Onu istemiyorum." "Tabii ki buna gerek var," derim. "Bunu daha önce yapmalıydım."

Sadece evraklarım yok, ben de..." Sözümlü kesiyorum. Kaçınılmaz olanı erteliyordum. O evrakları istiyorsam, Oregon'dan almam gerekiyor. Marion'dan benim için bulmasını isteyebilirim, ama onu zor durumda bırakmak istemiyorum. Annem çok kurnaz ve çalışmadığı için hep evde, bu yüzden mutlaka öğrenir. Marion'un hayatında okul başvuruları yüzünden yeterince sır ve yalan var. Onu daha zor bir duruma sokmam gerekmez. Annem, onun arkasında iletişim kurduğumuzu düşünürse onu asla affetmez.

"Oregon'a geri dönmem gerekiyor," diyorum. "Oradayken bir avukatla her şeyi ayarlayacağım." Ama ne zaman? Kulüp on gün sonra açılıyor. Bu hafta sonu izinliyim, sonra Pazartesi gecesi Star Falls sakinleri için parti var. Kulüp, sonraki hafta sonu üyeleri karşılayacak. Hart, tüm personelin iş başında olması gerektiğini açıkça belirtti; vardiya düzeni düzgün bir şekilde işleyecek ve acil bir durum olmadıkça izin alınamayacak. Kulüp açıldıktan sonra bir daha ne zaman kaçma fırsatım olacağını bilmiyorum.

"Gerçekten gerek yok. Zaten karavanı almak istemiyorum. O, sadece ailenin kendini daha güvende hissetmesi içindi."

Elimi uzatıp Frank'ın koluna koydum. O çok düşünceli bir adam. "Çok güzel bir şey yaptın. Ama onu tutamam. Sana devrettikten sonra belki satabilirsin."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Annen ne olacak?"

"Karavanı satın alan kişiye kira ödemek zorunda kalacak. Ya da başka bir yer bulmak zorunda kalacak."

Belki bu, kız kardeşlerimin evden taşınıp kendilerine ait bir yer bulmaları için bir fırsat yaratır. Kendi evleri varken evde kalıp anneme kira ödemelerine gerek olmadığını anlamalarına yardımcı olabilir.

"Nasıl devredeceğini biliyor musun?" diye soruyorum.

"Çoğu evrakın kopyası bende var. Oregon'a döndüğümde gerekli işlemleri başlatabilirim."

"Tüm yasal masrafları ben ödeyeceğim," diyorum.

Bana küçük bir gülümseme gösterir. "Sen de iyi bir insansın Rosey. Aramızdaki ilişkiler farklı olamadığı için üzgünüm."

"Ben de." Birçok yönden Frank'i sevmek kolay olurdu. O nazik ve cömert ve beni seviyor. Ama kalbim ona ait değil. O onur buraya, Colorado Rockies'e ait, kalbimin hiç bu kadar evinde hissetmediği bir yere.

OTUZ İKİ

Byron

Rosey'nin daha önce hiç görmediğim bir adamla servis otobüsüne binmesini izliyorum. Kıskançlık duymaya hakkım olmadığını biliyorum, ama bu duyguyu engelleyemiyorum. O adam kim? Ondan yaşça büyük ve buralı değil, ama birbirlerini açıkça tanıyorlar.

"Sizin için hazırlar," diye sesleniyor Gary. "Herkes balo salonunda kahve içiyor."

"Balo salonu mu?" diye soruyorum. Dün gece Grizzly's'te içtiğim bira yüzünden kafam bulanık, ama bu toplantıyı Peak Room'da yapmak istediğimi söylediğime eminim. Star Falls'ta en uzun süredir tanıdığım bazı kişileri bir toplantıya davet ettim. Onlara bir teklifim var ve endişelerini dinlemek istiyorum. Bunu onlara borçluyum.

"Hayır," diyor. "Balo salonu değil. Balo salonunun yanındaki oda. Manzaralı olan."

Peak Room. Nefes alıp aşağı indim. Kasabadan uzak durmayı bıraktığımdan beri Star Falls halkından kesinlikle daha fazla başvuru aldık. Neden bu kadar uzun süre uzak durduğumu bilmiyorum. Bu insanlar benden nefret etmiyor ya da bana acımıyor. Sadece beni *tanıyorlar*.

Peak Room'un kapısını açtığımda, yaklaşık yirmi kişinin elinde kahve fincanlarıyla sohbet ettiğini gördüm. Kimse bana en ufak bir ilgi göstermiyordu. Gülümsemeden edemedim. Colorado Club'da girdiğim ve görmezden geldiğim bir oda yoktu, en azından benim çalışanlarımla dolu odalarda. Ama bu hissi seviyorum. Star Falls'u özetliyor. Hiç kimse diğerlerinden daha önemli değil.

Bir fincan kahve alıyorum ve Walt'un bana doğru geldiğini görüyorum. "Hey dostum, burası muhteşem. Manzara inanılmaz." "Sen bilirsin. Hayatın boyunca burada yaşadın."

O gülümsüyor. "Ama pencerelerden mi, buradaki aydınlatmadan mı, yoksa başka bir şeyden mi bilmiyorum, ama her zamankinden daha büyüğü görünüyor."

"Aynı yer, farklı bakış açısı," diyorum.

"Doğru," diyor. "Peki, burada ne yapıyoruz? Kahve içmek için burada olmadığımızı biliyorum, çünkü aramızda kalsın, Twilight Lattes daha iyisini yapıyor."

Göğsümü tutuyorum. "Beni öldüreceksin."

"Benden sadece gerçeği duyacağını biliyorsun," diyor.

"Buna güveniyorum." Sırtına bir şaplak atıp boğazımı temizliyorum. "Geldiğiniz için teşekkürler, millet," diyorum, herkesin dikkatini çekmek için sesimi yükseltiyorum.

İnsanlar bana döner ve ben herkese oturması için işaret ederim. Asistanım sandalyeleri daire şeklinde dizmiştir. Dinleyicilerin önünde ayakta durmak istemiyorum. Bu odadaki insanların patronu değilim. Bazıları beni doğduğumdan beri tanıyor. Onlarla eşit olmayı umut edebilirim sadece.

Sandalyelerimize oturuyoruz.

"Ne güzel bir yer," diyor Jim. "Kendinle gurur duyabilirsin, Byron."

"Teşekkürler, Jim," diyorum. Jim gibi bir adamın benimle gurur duyduğunu söylemesi

bu kadar derinden etkilememesi gerekir. Ama bu, babamdan duymaya en yakın şey.

"Bu Juney'nin tablolarından biri mi?" diye soruyor, onun tuvalleri arasından birine başını sallayarak. Rosalind'in buraya bir tane koymaya karar verdiğini fark etmemiştim, ama güzel görünüyor.

"Öyle."

Başını sallar ve ağzının bir köşesi gülümser. Oturmadan önce sırtıma hafifçe vurur.

"Bugün zaman ayırdığınız için teşekkürler. Hepinizin meşgul olduğunu biliyorum. Umarım pazartesi gecesi düzenleyeceğimiz partiye gelmek için çok meşgul olmazsınız." İnsanlar aralarında fısıldaşmaya başlar.

Donna'nın eli hemen havaya kalktı. "Bu partinin kıyafet kuralı nedir?" diye sordu. "Şık mı olmalı?"

Kahretsin. İnsanların bu soruyu soracağını bilmeliydim. Star Falls halkının gözünde Colorado Club'ın şık olduğu şüphe götürmez. Umarım çoğu insanın gözünde şıktır. *Rahat* şıklık, ama buraya yaptığım yatırımın miktarını düşünürsek... "Pazartesi için kıyafet kuralı, Grizzly's için uygunsa, burası için de uygundur."

Alkışlar yükselir ve tanıdık yüzlerden oluşan çemberde gülümsemeler parlar. Bunu açıklığa kavuşturduğuma sevindim. İnsanların kot pantolon giyemeyeceklerini düşündükleri için uzak durduklarını düşünmek istemem.

"Bugün sizi buraya çağırmak istedim çünkü bazılarınızın kulübün mülk sınırını çitle çevirmesinden endişe duyduğunu biliyorum."

Çemberdeki mırıldanmalar, endişelenen tek kişinin Jim olmadığını gösteriyor. "Anladığım kadarıyla, bu araziyi hayatınız boyunca *kendinize* ait olarak görmüşsünüz.

Hepsi başlarını salladı ve onaylayan mırıldanmalar çemberde yayıldı.

"Hepinizin bildiği gibi, ben bu arazide büyüdüm. Dağın bu kadar yukarısında değil, eteklerinde. Bu arazinin güzelliğini anladığım için geri satın aldım. Onu korumak istiyorum. Bu yüzden, kayak yapmak için zaten kesmiş olduğumuz ağaçlar dışında, daha fazla bina inşa etme veya manzarada başka değişiklikler yapma planımız olmadığını bilmeniz gerekir. Colorado Kulübü'nün, bizim büyürken şanslı olduğumuz bu yerin güzelliğini insanların deneyimleyebileceği bir yer olmasını istiyorum. Bunu değiştirmek istemiyorum."

"Eğer zenginlerse," diye bağırır Eva.

Toplanan insanlara göz gezdiriyorum. Hepsi böyle mi düşünüyor?

"İyi bir noktaya değindin," diyorum. "Colorado Club'ın üyesi olan herkes zengin olmak zorunda. Bu zenginlik, bu araziye uzun yıllar boyunca koruyabilmemizi sağlayacak."

Havada öfkeyle dolu bir gerginlik var.

"Ama Colorado Kulübü'nün yaptığı bir diğer şey de Star Falls'a fırsatlar getirmek. Ben birçok nedenden dolayı kasabayı terk ettim, ama ayrılmak bana kanatlarımı açmamı sağladı. Babamın izinden gitmek ya da geçimimi sağlamak için seyahat etmek zorunda kalmadım. Colorado Kulübü, Star Falls'un gelecek nesline, sevdikleri kasabayı terk etmek zorunda kalmadan fırsatları değerlendirebilecekleri bir yol sunuyor. Burada kalıp kendi yollarını çizebiliyorlar. Kulübün kasabaya yeni bir soluk getireceğini, insanlara kalmak için daha fazla neden vereceğini umuyorum. Hiçbir şeyi mahvetmek istemiyorum, ne çevreyi, ne de kasabamızı."

Oda sessizliğe büründü. "Peki ya çitler?" diye sordu Jim.

Bu konuyu doğrudan ele almak istediğimden başımı sallıyorum. "Burada bir ikilem yaşıyorum, çünkü dediğim gibi, kulübün üyesi olmak için zengin olmak gerekiyor. Üye listesi küçük olacak. Burası binlerce insanın uğradığı devasa bir tatil köyü değil. Colorado Kulübü, birçok üyesi için ikinci bir ev olacak, kaçabilecekleri bir yer. Üyeler huzur istiyor. Bozulmamış güzellik istiyorlar. Dağda binlerce insan arasında olmak istemiyorlar. Şimdiden çok sayıda ünlü isim üye oldu ve mahremiyetlerini garanti altına almak istiyorlar. Bazen servetleri, istemedikleri ilgiyi çekebiliyor, bu da güvenliğin çok önemli olduğu anlamına geliyor."

"Dağ herkes için olmalı," diyor Jim'in yanında duran tanımadığım bir adam.

İnsanların kendilerini özgürce ifade etmelerini istediğim için başımı sallıyorum. Ama henüz bitirmedim.

"Sonuçta, Star Falls sakinlerini Club arazisinden mahrum bırakmak istemiyorum. Ama erişim sınırlı olmalı. Bu amaçla, arazinin büyük bir kısmını ayda bir hafta sonu Star Falls sakinlerine açmak istiyorum. İkametgah belgenizi göstermeniz gerekecek, ama o hafta sonu boyunca özgürce dolaşabileceksiniz." "Yani güvenlik ve anonimlikle ilgili tüm bu şeyler sadece saçma bir

bahane miydi?" diye soruyor aynı adam.

"Hayır," diyorum. "O hafta sonu boyunca, üyeler Star Falls sakinleriyle karşılaşabileceklerini bilecekler. Ek güvenlik önlemleri alınacak ve genel olarak ana binanın dışında daha fazla personel bulunduracağız."

İnsanlar birbirleriyle konuşmaya başlar.

"Hepsi bu kadar değil." Rosey'nin gülümsemesi aklıma gelir. Onu uzaklaştırmak için gözlerimi kırpmam gerekir. O, bundan sonraki kısmı çok sevecekti. Keşke burada olsaydı. Elinin göğsümü okşadığını, dudaklarının yanağıma değdiğini neredeyse hissedebiliyorum. Boğazımı temizler ve onu uzaklaştırmaya çalışırım. Onu unutmak gittikçe zorlaşıyor, kolaylaşmıyor.

"Bildiğiniz gibi, ailem dağın eteğindeki meyve bahçesinin sahibiydi. Şu anda, Colorado Kulübü'nün güneydoğusundaki sınır, ailemin çiftliğinin sınırıdır. Bunu değiştireceğim. Elma ağaçlarının çoğu hala meyve veriyor ve bu lezzetli elmaların boşa gitmesi biraz yazık oluyor. Kulübün sınırını, ailemin meyve bahçesinin bulunduğu arazi hariç olacak şekilde değiştireceğim. Böylece meyve bahçesi tekrar çalışan bir çiftlik olarak işletilecek ve elde edilen kâr Star Falls'a bağışlanacak. Bu, ek istihdam yaratacak ve kim bilir, belki Star Falls kendi elma şarabı markasına kavuşur."

İnsanların tepkilerini görmek için etrafa bakıyorum. Bakışlarım, kollarını kavuşturmuş, son otuz yıldır yüzünde taşıdığı aynı somurtkan ifadeyle duran Bryan Tessay'e takılıyor. Babamın ölümünden sonra işini kaybedene kadar babamın sağ koluydu.

"Yardımaınıza ihtiyacımız olacak," diyorum herkese, ama Bryan'a bakarak.

O başını sallar. Bryan'ı yeterince iyi tanıyorum, bunun bana onay verdiğini biliyorum.

Nefesimi düzenlemek ve boğazımdaki düğümü yutmak için birkaç dakika bekledim. "Sorularınızı yanıtlamaktan veya diğer endişeleriniz hakkında konuşmaktan memnuniyet duyarım."

"Bütün bu işler için daha fazla başvuru almak için mi böyle konuşuyorsun?" diyor Sue Johnson. "Birisi bana sadece garson ve bar personeli almak istediğini söyledi."

Star Falls'ta sır diye bir şey yoktur. Herkesin sırlarını bilen biri varsa, o da Sue'dur. "Birkaç hafta önce işe alım bizim için gerçek bir sorundu. Neyse ki, başvuru sayısında artış gördük. Star Falls'tan ve çevre kasabalardan insanlar başvurdu. Sanırım haber yayıldı ve bunun için size teşekkür etmeliyim. Şu anda işe alım bir sorun değil. Star Falls kasabası ile Colorado Club arasında iyi bir ilişki sürdürmek istiyorum. Birlikte yaşayıp, kasabamızın hayatta kalması için birlikte çalışmak istiyorum." New York her zaman kanımda olacak, ama Star Falls benim kimliğim. Bunu bu kadar uzun süre nasıl inkar ettiğimi bilmiyorum.

"Evet, biz de bunu istiyoruz," diyor Sue. "Meyve bahçesi fikrini beğendim."

Odanın havası değişir. Çevremizdeki herkesin omuzları düşer ve çeneleri gevşer. Ben bile koltuğuma yaslanırım.

"Sanırım araziye erişim, yamaçları kapsamıyor, değil mi?" diye sorar Nancy. Sanki vereceğim cevabı biliyormuş gibi sırtıyor, ama yine de sormak zorunda.

Gülümsüyorum. "Sizden üyelik başvurusu almaktan çok mutlu olurum," diyorum. "Kriterleri karşılıyorsanız, başvurunuzu şahsen onaylayacağım ve sizi kayak pistlerine davet edeceğiz."

Omuzlarını silkiyor. "Denemeye değerdi."

İş güvenliği ve üyelerin servis otobüsünü kullanıp kullanmayacakları hakkında birkaç soruya cevap veriyorum. Ardından toplantı sona eriyor. Jim ve Sue en son ayrılanlar.

"Biliyorsun, her ayın ilk Cumartesi günü Colorado Club arazisine geçip Jenkins'i gezdirmek için sıraya girecek değilim," diyor Jim. "Ama bunu yapabileceğimi bilmek çok güzel." Sırtıma bir şaplak atıyor. "İyi iş çıkardın evlat. Böyle devam et."

Boğazımdaki düğümü yutmaya çalışıyorum. Star Falls halkı, babamın ailemin çiftliğini kumarda kaybeden bir alkolik olduğunu umursamıyor. Onlar sadece beni önemsiyorlar, çünkü ben de onlardan biriyim.

OTUZ ÜÇ

Rosey

Uber karavan parkına girerken, kaçma isteğim burada sıkışıp kaldığım zamankinden çok daha güçlü. Annemin beni burada tutmak için yapabileceği hiçbir şey olmadığını biliyorum, ama bu göğsümde yükselen paniği durdurmuyor. Nefes alamıyorum ve avuçlarım terden kayganlaşıyor — buradan uzaklaştığım için şimdi farkına vardığım tanıdık hisler. Bütün hayatımı burada endişe içinde yaşadım. Artık Star Falls'ta bu duygular olmadan yaşamak nasıl bir şey olduğunu bildiğim için, bunca yıl nasıl başa çıktığımı anlayamıyorum.

Araba duruyor ve şoföre motoru çalışır durumda bırakmasını rica etmek istiyorum. Annemle konuşmak kaçınılmaz, ama bunu önlemek için her şeyi yaparım. Sadece karavana koşup eşyalarımı alıp hemen geri çıkmak istiyorum.

"İniyor musun?" diye soran şoför, beni paniğimden kurtarıyor.

Kapı kolunu tutuyorum.

Yirmi dört saat içinde Colorado'ya geri döneceğim. Havaalanından direkt olarak şehir dışındaki motele giriş yaptım. Yarın sabah Frank ile buluşup evrakları imzalayacağım. Ondan sonra, geriye bakmadan ayrılabilirim.

Karavanın önünde küçük bir teras var, ama annemin parkta neler olup bittiğini görmek için oturmayı sevdiği tekli sandalye boş. Karanlıklaşan gökyüzüne bakıyorum. Yağmur yağmak üzere. Annem içeride olacaktır. Bir yanım onun dışarıda olmasını umuyor, ama bu pek olası değil. Karavandan nadiren çıkar. Onu görmek istemememe rağmen, onunla yüzleşmem gerektiğini hissediyorum. Belki de onun yalanlarından ve manipölasyonlarından kurtulduğumu görmesini istememdendir.

Lydia ve Kitty'yi görmek isterim, ama onların beni görmek isteyip istemediklerini bilmiyorum. Ben gittiğimden beri annemin taleplerinin yükü onlar için daha ağır olacaktır. Muhtemelen bana kızacaklardır ve onları suçlamıyorum. Yine de, onlara hayatın her zaman hayal ettikleri gibi olmak zorunda olmadığını göstermek istiyorum. Tıpkı benim yaptığım gibi, onlar da kurtulabilirler.

Terasa çıkıp üç kez kapıyı çaldım ve kapıyı açtım. Annemin en sevdiği oda spreyi olan tanıdık portakal kokusu beni çocukluğuma geri götürdü. Oturma odasına baktım ve her zamanki gibi televizyon izleyen annemi gördüm.

Orada olduğumu biliyor, beni görmemesi imkansız, ama selam vermiyor. Bana bakmak için bile dönmüyor.

"Sen misin?" diyor, duygusuz bir sesle, gözlerini ekrandan ayırmadan.

"Bazı eşyalarımı almaya geldim." Sesimi sabit tutmaya çalışıyorum.

"Neredeydin sen? Düğün gününde kaçarak Ailemizi utandırdın."

Aileyi utandırmak mı? *Kendisini* utandırmak demek istiyor. Frank'e ne olduğu ya da beni düğünümünden kaçmaya iten şey umurunda değil. Kendisi ve sadece kendisi umurunda.

"Nerede olduğumu bilmen gerekmiyor," diyorum. Bu kadar kaba davranmamın onu kızdıracağını biliyorum, ama kendimi tutamıyorum. Star Falls'ta onu unutmaya, düşüncelerimden silmeye çalıştım. Ama artık ondan kaçış yok. O burada ve o bir canavar.

Üç kız kardeşimle paylaştığım yatak odasının kapısı açılır ve Lydia çıkar, ardından Kitty ve son olarak Marion gelir. Kalbim göğsümde yükselir, ama yüzlerindeki korkuyu görünce eskisinden daha da aşağıya çöker. Çok genç görünüyorlar. Çok savunmasızlar. Anneme bakarlar, benimle konuşmalarına izin verilip verilmediğinden emin olamıyorlar. Konuşurlarsa, sonuçlarına katlanmak zorunda kalacakları kesin.

"Sizi görmek çok güzel," diyorum kız kardeşlerime bakarak. Kendimi tutmaya çalışıyorum, ama onları buradan alıp Colorado'ya götürmek istiyorum. Annemin onlardan istediği şeyleri yaparak daha fazla zaman kaybetmelerini istemiyorum. Parmaklıklar olmasa da bir hapishanede yaşadığımız her zamankinden daha açık. Onlar hala orada yaşıyorlar.

Hâlâ önlerinde uzun bir hayat olan bu genç kadınlara karşı içimde büyük bir sevgi dalgası yükseliyor. Onları kucaklamak istiyorum. Ama bunu yaparsam, ben gittiğimde onlar için daha fazla zorluk yaratabilirim. Annem onları cezalandıracaktır. Onları burada bırakmanın verdiği büyük bir suçluluk duygusu beni kaplıyor. Onlara göz kulak olmalıydım. Onları korumalıydım.

"Seni görmek istemiyorlar," diye bağılıyor annem.

Kız kardeşlerime bakıyorum ve ifadelerinin çok farklı bir şey söylediğini görüyorum.

"Numaramı değiştirmedim," diyorum. "Sizden haber almak isterim."

"Seni engellediler," diyor annem. "Hepimiz engelledik. Sen bu aileyi bıraktın."

Yüzümde hiçbir ifade göstermeye çalışıyorum, ama içimden onun söylediklerini duymak çok zor. Onun nasıl biri olduğunu biliyorum, ama kim olduğu değişmedi: o benim

annem. İçimde küçük bir parça, bugün beni görüp beni sevdiğini hatırlamasını umuyor.

Kız kardeşlerime bakıyorum. Annemle konuşmak istemiyorum. Bir anlamı yok. Sözlerimi çarpıtacak, *beni* canavar gibi gösterecek.

"Sizi terk etmedim. Sadece annemi mutlu etmek için sevmediğim bir adamla evlenemeyeceğimi biliyordum." Sesim sakın ama kısık. Onun önünde, ona karşı böyle konuşmak çok rahatsız edici. Hepimiz birbirimize ondan şikayet ederdik, ama sonunda hep onun dediğini yapardık. Başka seçeneğimiz olmadığını düşünüyorduk. Ama hayatım boyunca, neden yetişkin olduğumda bu kadar uzun süre kaldığımı anlayamadım. Maaşımı ona vermek zorunda değildim. Neden maaşımı kendime saklayıp kendi evimi bulmadım?

Çünkü o benim annemdi ve benim için en iyisini yapmak onun göreviydi. Onun söylediklerini yapmak benim görevimdi.

Her iki konuda da yanılmışım.

"Sizi özledim," diyorum, tüm kız kardeşlerime bakarak.

Marion'un gözleri yaşlı. Ağlamasını istemiyorum. Hiçbirinin beni özlemenin sonuçlarıyla yüzleşmesini istemiyorum.

Tabii ki.

Tabii.

Onları da özgürleşmeye teşvik edebilirsem. Hepsi liseyi bitirdi. Hiçbiri burada olmak zorunda değil. Onları alıp bir taksinin arkasına tıkamıyorum, ama belki onlara umut verebilirim.

Televizyona bakmaya devam eden anneme bir göz atıyorum. O kadar kızgın ki, bana bakamıyor bile.

Kız kardeşlerime bakıyorum, onlara kelimeler olmadan onları ne kadar sevdiğimi anlatmaya çalışıyorum. İp üzerinde yürümek zorundayım. Onlara bağımsız olmanın ne kadar güzel olduğunu göstermek istiyorum, ama aynı zamanda ben gittiğimde hayatlarını daha da zorlaştırmak istemiyorum.

"Burada kalmak zorunda değilsiniz," diyorum onlara, anneme bakmadan.

"Ben de tam size bunu söyleyecektim," diyor annem, sanki söylediklerimin onu tehdit ettiğini biliyormuş gibi, aniden canlanarak. Kız kardeşlerimin beni dinleyip ondan kurtulma ihtimali olduğunu düşünüyor gibi. "Neden buradasınız ki? Bütün eşyalarınızı yaktım.

Burada senin için hiçbir şey kalmadı. Git buradan."

Annemin acımasız, kötü ve incitici olabileceğini her zaman bilsem de, onun beni sevmediğini ancak bu anda anlıyorum. Bir annenin sevmesi gerektiği gibi sevmiyor. Kız kardeşlerimi de sevmiyor. Sevseydi

böyle saldırmazdı. Benim nasıl hissettiğimi, nerede olduğumu, nasıl hayatta kaldığımı umursamıyor. Tek umursadığı şey kendisi. Bütün anneler çocuklarını sevmez mi? Annem hiçbirimizi sevmiyor.

Tabii ki beni sevmiyor. Sevemez. Onun içinde sevgi yok.

Bu kadına olan son bağım da kurur ve ölür. Derin bir hüznün beni sarar. Olması gereken annem için duyduğum keder.

"Mutlu bir hayatı hak ediyorsunuz," diyorum kız kardeşlerime, yüzeye çıkmaya çalışan ihanet duygularını bastırarak. "Bu kadına hizmet etmek için var değilsiniz, o sizin anneniz olsa bile."

"Sana gitmeni söylediğimi sanıyordum." Televizyonu kapatır ve bana döner.

"Çıkmayacağım," diyorum, geldiğimden beri ilk kez gözlerinin içine bakarak. "Bu karavan benim. Şimdilik. İstedğim kadar kalabilirim."

Anneme hiç böyle konuşmamıştım. Ona karşı çıkmamış, ona karşı durmamıştım.

Gözlerini kısarak, karşılık vermek için doğru anı bekliyormuş gibi durur, sonra başını çevirip kız kardeşlerime bakar. "Odalarınıza dönün. Bunu görmenize gerek yok."

Marion yatak odasına koşar. Bu canımı yakıyor, ama onu suçlayamam. O bir kuaförde saçları süpürüyor. Maaşının çoğunu anneme vermeden bile kendi evini karşılayamayacak tek kişi o.

"Anne," diye ağlar Kitty. "Ona kötü davranma. O bizim kız kardeşim."

"O benim kızım değil," diye tükürür. "O her zaman baş belasıydı. O küçük bir sürtük. Buradan ayrıldığından beri muhtemelen otobüs durağında yatıyordur. Hayatta kalma şansı yok. Ve bunu hak ediyor. Cehennem!"

Gülüyorum. Kendimi tutamıyorum. Yıllardır biriken öfkem içimden dökülüyor ve gülme olarak ortaya çıkıyor. Neden bilmiyorum, ama kızı hakkında en korkunç şeyleri söyleyerek çok acınası görünüyor. Hayatını ona adayan bir kızı.

Bana çok açık. Sevgi ve ilgisizlik her yerde. O bencil, kötü ve zalim değil. Bizi sevmiyor. Yaşamamız ya da ölmemiz umurunda değil. Bu gerçeği fark edince bir parçam ölüyor, ama geri kalanım özgür

—gerçekten özgür.

"Görüyor musunuz?" diye Kitty ve Lydia'ya soruyorum. "Sadece ona hizmet etmek için var olursunuz. Kaçarsanız, sizi tanımak istemez. Çünkü artık bir amacınız kalmaz."

"Doğru," diye araya giriyor annem. "Bu yüzden buradalar. Benimle birlikte. Dışarı çıkabilirsiniz."

"İstedığınız bu mu?" Annemi görmezden gelerek kız kardeşlerime soruyorum. "Sizin için bir hayat kurmaya çalışmak gibi, onun hoşuna gitmeyen bir şey yaptığınız anda sizi reddedecek bir kadına hizmet etmek zorunda kalmak mı?"

Lydia ve Kitty'nin yüzleri panik ve korkuyla doldu, ama yatak odasına kaçmadılar. Bir parçaları bunu duymak istiyordu.

"Bir çıkış yolu var. Ve ben size yardım edebilirim," diyorum. Onlara Colorado Club'da iş bulabileceğime eminim. Birikimlerimden kalan parayla Colorado'ya ucuz uçak bileti alabilirim. Zor olacak, ama yapabilirim. "Korkutucu, anlıyorum. Ama hazır olduğunuzda, onun gerçekte nasıl biri olduğunu gördüğünüzde ve artık buna katlanmak istemediğinize karar verdiğinizde, ben burada olacağım."

"Yeter, bu evden çık." Annem ayağa kalkar ve bana doğru yürür. Hayır dersem ne olacağını bilmeme gerek yok. Söylemek için geldiğim şeyi söyledim.

"Üzgünüm," diye Lydia ve Kitty'ye söylüyorum. Gitmem gerek. Eşyalarımı ve hatta almaya geldiğim belgeleri karavana götürmedim, ama başka bir yol bulmam gerekecek. Yatak odasına zorla girip eşyaları karıştırmam mümkün değil. Teknik olarak bu karavan hala bana ait olsa bile, annem beni veya kız kardeşlerimi cezalandırmanın bir yolunu bulacaktır. İşlerin böyle gelişeceğini planlamamıştım, ama doğru şeyi yaptığımı biliyorum. Kız kardeşlerime, sahip oldukları hayata alternatif bir seçenek sundum. Umarım, onlara bir tohum ekmiş, düşünceleri için bir şey vermiş, bu karavan ve annemden başka bir hayatın mümkün olduğuna onları ikna etmişimdir.

Annem bana doğru adım atıyor, ben geri çekiliyorum. Sanki benim boyun eğmem onun gücünü artırıyormuş gibi sırtıyor, sanki ben zayıf olduğumda mutlu oluyormuş gibi. Ama ben zayıf değilim. Artık değilim. Çünkü ondan uzak, özgür olabileceğim bir yer buldum.

Kapıdan dışarı fırlıyorum, mide bulantısı ve annemin gözlerindeki nefretle.

Merdivenlerin altına varırım ve taksi çağırmak için çıkışa doğru yönelmek üzereyim ki bir şey gözüme çarpar. Kafamı çevirip pencerede Marion'u görürüm. Bana deli gibi el sallıyor. Onu gördüğümü fark edince parmağıyla aşağıyı işaret eder.

Karavanda annemin bağırışlarını duyabiliyorum. Marion perdeyi indirip ortadan kaybolur.

Onun işaret ettiği yere bakıyorum ve yatak odasının penceresinin dışında, yerde bir şey görüyorum. Bir çanta düşürmüş gibi görünüyor, iki çanta...

Koşarak oraya gittim ve Marion'un eşyalarını çöp torbalarına doldurup pencereden attığını fark ettim. Annem tüm eşyalarını yakmamış. Öyle mi sandığını yoksa blöf mü yaptığını bilmiyorum, ama Marion bunları benim için saklamış.

Elimden geldiğince çabuk, yere düşen eşyaları topluyorum. Hiçbir şeyi incelemek için durmadım, ama sanki tüm hayatımın anılarını iki alışveriş torbasına dolduruyormuşum gibi hissettim. Okul rozetleri, tebrik kartları, garip sertifikalar. Lise diploması. Torbaları aldım ve Uber'i aramadan önce parkın çıkışına koştum. Annemin, o karavandan ihtiyacım olan her şeyi aldığını anlaması için bir fırsat vermek istemedim. Ondan başka bir şey istemiyorum.

Motel'e dönerken arabada, Marion doğduğunda onun için yaptığım rüya yakalayıcıyı çıkarıyorum. Onu göğsüme bastırıyorum. Annem Marion'a hamileyken, bir kız kardeşim olmasını sabırsızlıkla bekliyordum. Kendime ait birine, sevebileceğim birine ihtiyacım vardı. Kitty ve Lydia, ben etrafımda olup bitenleri anlayamayacak kadar küçükken doğmuşlardı. Marion doğduğunda, geceleri uyanıp onu emzirirdim. Karanlıkta sadece ikimizin olması hoşuma gidiyordu. Ona prensesler ve parlak zırhlı şövalyeler, öldürülen ejderhalar ve masal kaleleri hakkında hikayeler anlatırdım. Ona şarkı söylerdim. Onu sallardım. Onu severdim. Ona hiç sahip olmadığım annelik yapardım.

Marion'a ve tüm kız kardeşlerime tekrar bakma şansım var; doğdukları ortam yerine, hak ettikleri gibi davranma şansım var. Onlara özgürlüğü elle besleyemem, ama en azından bugün onlara özgürlüğün tadının nasıl olduğunu anlatabildim. Annemin etraflarına ördüğü duvarları aşmaya karar verdiklerinde, hem gerçek hem de mecazi anlamda, ben orada, diğer tarafta bekliyor olacağım.

OTUZ DÖRT

Rosey

Colorado Club'a dönen servis otobüsünde, telefonuma bakmaktan kendimi alamıyorum. Kız kardeşlerimden birinin beni aramasını veya mesaj atmasını umutsuzca bekliyorum. Sadece onların iyi olduğunu, annemin ben gittikten sonra sakinleştiğini bilmek istiyorum. Hatalarından ders alacağına ya da benim izimden gideceklerinden endişelenirse onlara biraz daha nazik davranacağına dair içimde hâlâ bir umut ışığı var.

Kulübün önündeki servis otobüsünden inerken birine çarpıyorum ve çantamı ve telefonumu aynı anda düşürüyorum. "Özür dilerim," diyerek eşyalarımı topluyorum.

Çarpıştığım kişi çömelip telefonumu aldı. Elini görür görmez kim olduğunu anladım.

Byron.

Ayağa kalkıyoruz ve başımı geriye eğip ona bakıyorum. Onun bakışları altında kendimi gevşediğimi ve rahatladığımı hissediyorum.

"Her şey yolunda mı?" diye soruyor, sesinde endişe var.

Nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum. Her şey yolunda ve hiçbir şey yolunda değil ve şimdi o burada ve farklı görünüyor.

"Oregon'dan yeni döndüm."

Şaşkınlıkla kaşlarını kaldırıyor. "Nasıl geçti?"

İç çekiyorum ve onu ne kadar özlediğimi fark ediyorum. Verandadaki salıncakları ve sıcak çikolatayı özlüyorum. Konuşmayı, öpüşmeyi ve kendimi güvende hissetmeyi özlüyorum.

Byron beni kontrol etmeye hiç çalışmadı. Patronum olmasına rağmen, benimle birlikte olmaktan başka bir amacı yoktu. Belki kafam karışık. Şu anda duygularım çok yoğun, Byron'ın tanıdık yüzü bana güvenli bir liman gibi geliyor. Ama o sadece bu mu?

"Çok şey oldu," diyorum.

Çantamı benden alır. "Anneni gördün mü?"

Başımı sallıyorum. "Evet." Derin bir nefes alıyorum. "Ve kız kardeşlerimi. Ayrıldığım için kendimi çok suçlu hissediyorum."

"Frank'i gördün mü?" diye soruyor.

"Onu da. Yüzüğü ona postayla gönderdim, ama karavanı ona geri devretmek için bazı belgeleri imzalamam gerekti."

Yutkunduğunda gırtlığı hareket ediyor. "Nasıl geçti?" "Frank iyi bir adam. Sorun yoktu. Umarım birini bulur." "O kişi hala sen değilsin, değil mi?" diye soruyor.

"O kişi hiçbir zaman ben olmadım."

Gözlerimiz birbirine kilitlenir. Onu ne kadar özlediğimi, birkaç hafta içinde Frank'in hiç olmadığı kadar benim için önemli hale geldiğini söylemek istiyorum.

"Yarın akşamki partiyi duydum," diyorum. Onunla gurur duyduğumu söylemek istiyorum, ama bir şey beni durduruyor. "Harika bir fikir."

"Eğer kimse gelirse," diyor. Personel lojmanlarının yönünü işaret ederek başını sallıyor ve yürümeye başlıyoruz.

"Tabii ki gelecekler. Bu kasaba seni seviyor. Seni desteklemek istiyorlar."

Umut yüzünü aydınlatıyor. Elimi yanağına koyup her şeyin yoluna gireceğini söylemek istiyorum. İşlerin yoluna gireceğinden hiç bu kadar emin olmamıştım.

"Yarın çalışıyor musun?" diye soruyor.

"Evet," diye cevaplıyorum. "Blossom ve etkinlikler bölümüne transfer oldum." Binamın kapısına varıyoruz ve durup birbirimize bakıyoruz.

O başını sallar. "İyi. Mutlu musun?"

Kalbim sıkışır. İşimi mi kastetti? Yoksa onsuz olmayı mı?

"Konuşmak için biraz zaman bulabilir miyiz?" diye soruyorum düşünmeden. Bunun son konuşmamız olmasını istemiyorum. Ne söylemek istediğini tam olarak bilmiyorum. Ama söylenmesi gereken şeyler olduğunu biliyorum.

"Şimdi mi?" diyor, etrafına bakınıyor.

Kafamı sallarım. Onu görmek içimde bir şeyler uyandırdı. Konuşmadan önce ne olduğunu anlamam lazım. "Hayır. Belki... partiden sonra? Şehirde buluşabiliriz."

O da başını sallar, ama emin değildir. "Olur."

"Salı günü kahvaltı?" diye öneriyorum. Öğlene kadar işim yok. "Sekizde?"

Gözlerime bakar ama sessiz kalır. Arkamızdan gelen sesler bizi keser ve bana çantamı uzatır. "Saat sekizde lokantada."

Gitmek üzereyken kolunu tutuyorum, aramızda tanıdık bir heyecan geçiyor. Gözlerimiz birbirine kilitleniyor. Aramızdaki kimya hala orada. Ama şimdi daha fazlası var.

"Kart için teşekkür ederim," diyorum. Nazik ve düşünceliydi ve benden hiçbir şey istemiyordu. Sadece beni düşündüğünü söylüyordu. "Bu, şimdiye kadar benim için yapılan en güzel şeylerden biri."

"Ah, Rosey," diyor, sesi hüzünle dolu.

Adımı söyleme şekli midemi bulandırıyor. "Bana acıma. Ben çok şanslıyım, Byron." Onu tanıdığım için şanslıyım. Tam önümde durduğu için şanslıyım.

İnsanlar bize doğru geliyor. Bu konuşmayı bitirmeliyiz. İkimiz de bunu biliyoruz. Ama ben yeterince güçlü olduğumu sanmıyorum.

"Salı gününe kadar, Rosey Williams," diyor.

Tam adımı söyleme şekli dudaklarımda bir gülümseme oluşturur.

Gülümsemesi benimkine benziyor ve ben başka yere bakmak zorunda kalıyorum. Bu çok fazla.

Ne zaman yakınımda olsa, hep daha fazlasını istiyorum.

Dönüp, az önce geldiğimiz yoldan geri dönüyor. Kapıyı açıyorum ve dönüp onu yolda izliyorum. Tam gözden kaybolmak üzereyken geri dönüp beni izlediğini görüyor. Yakalandığım için gülmekten kendimi alamıyorum.

Yüzünde yayılan gülümseme, ne düşündüğümü tam olarak bildiğini gösteriyor.

OTUZ BEŞ

Byron

Hazel'in benimle konuştuğunu biliyorum, ama ne dediğini duyamıyorum. Aklım çok dolu. Saatime tekrar bakıyorum. Altı yirmi. Kasaba partisine konukları götürecek ilk servis otobüsü şimdi yola çıkmış olmalı, altı otuzda varacak. Ama kütüphanenin arkasından da başka bir otobüs kalkacak. Her iki otobüste de kimse olacak mı, hiç bilmiyorum.

Umursamamam gerekir. Kimse gelmezse, içki parası tasarruf etmiş olurum ve erken yatmak için kulübeye dönebilirim. Ama sorun şu ki, umursuyorum.

Kathleen bana mesaj atıp nerede olduğumu soruyor. Balo salonunda olduğumu söylüyorum ve hemen ortaya çıkıyor.

"Byron, hey, sana iyi haberlerim var."

Teleportasyon yeteneği olduğunu mu açıklayacak?

"Kabin senin planından önce hazır olacak," diyor. "Ve bazı üyelerin kabinlerinden önce bunu öncelikli yaptığımı söylemeden önce, öyle bir şey yapmadım. Hepsi planlanandan önce hazır olacak. Banyolar için kullandığımız mermerin sevkiyatı erken geldi. Böylece büyük açılıştan önce taşınabileceksin."

Gözleri yüzümü tarıyor, heyecanla tepki vermemi bekliyor. Ona planlarımdaki değişikliği henüz söylemedim. Ya çok sevinecek ya da ölçüsüz bir şekilde kızacak.

"Teşekkürler Kathleen," dedi ciddi bir ifadeyle, "harikasın. Dağ evimi erken bitirdiğin için sana bonus vereceğim."

"Sarkazm sana yakışmıyor."

Omuzlarını silkiyor. "Ama bana çok yakışıyor. Bana ne söyleyeceksin? Hoşuma gitmeyecek bir şey olduğunu biliyorum."

Kapıya bakarak, insanların gelmesini diliyorum. "Az önce bir arazi satın aldım," diye itiraf ediyorum.

"Daha fazla dağ evi mi inşa etmek istiyorsun?" diye sorar.

"Ne inşa etmek istediğimden tam emin değilim," diye cevapladım. "Şu anda arazide iki kulübe var."

"Misafir konaklama yeri mi?" diye sorar.

Duraklıyorum. Beth ve Mike'a iki kulübe için teklifte bulunduğumda, araziye almaktan öteye pek düşünmemiştim. "Hayır," diyorum. "Arazi kasabanın hemen dışında."

Geri çekildi. "Gerçekten mi? Peki, ne inşa edeceğiz?"

"Bir ev," diyorum. "Kendim için." Bunu söyler söylemez, araziyi tam da bu nedenle satın aldığımı fark ediyorum. Dağda, Colorado Club'da ve her zaman patron olmak istemiyordum. Evimde olmak istiyorum. Star Falls'ta. Kapıya bakıyorum, acaba kimse gelecek mi diye merak ediyorum.

Kadın iç çeker. "Yani, zamanında hazırlamak için kendimi öldürdüğüm bu dağ evinde hiç yaşamayacak mısın?"

"Sen benim yeni evimi inşa ederken kalacak bir yere ihtiyacım olacak," diyorum. "Ve arkadaşlarımı ve ailelerini ağırlamak için burayı tutacağım." New York ekibinin üyelik ücretini ödemesine izin vermem mümkün değil.

Kathleen iç çekiyor. "Eğer istediğin buysa."

Koridordan gelen sesler kulaklarıma ulaşır ve içim sıkışır.

Tanrım, umarım iki kişiden fazla gelir.

Jim içeriye ilk giren kişi, Sue onun yanında, ardından da yaklaşık otuz kişi daha geliyor. Garsonlar bira ve şampanya tepsileri sunuyor. Tam donanımlı bir bar da var.

Bütün bu insanlar nereden geldi? Hepsi bir servis otobüsüne sığamazdı.

"Selam Byron," diyor Jim, bana yaklaşıyor. Bana bir bira uzatıyor, ben de alıyorum.

"Servisle mi geldin?" diye soruyorum.

"Çoğumuz öyle. Ben de arkamda bir sıra insan bıraktım," diyor. "Ve birkaç kişi arabayla geldi."

Omuzlarım kulaklarıma kadar yükselmişken şimdi düşüyor. "Bu iyi. İnsanlar burada."

"Tabii ki buradalar." Jim sırtıma hafifçe vurur. "Herkes burada ne yaptığını görmek ve bedava içki içmek istiyor."

Neden burada oldukları umurumda değil. Geldikleri için mutluyum. Bu kasabanın insanları bana çok şey verdi. Onlara karşılığında bir şey verebileceğim için mutluyum. Ücretsiz içki içilen bir gece olsa bile.

"Sen bu kasabanın evladısın," diyor Jim. "Seni desteklemek istiyoruz. Senin yanında olacağımızı göstermek istiyoruz." Bir süre duruyor. "Sadece bize izin vermelisin."

Gülüp sohbet eden küçük kalabalığa bakıyorum, arkalarındaki pencerelerde Star Falls'un ışıkları parlıyor. Ben bu insanlara aidim. Bu yüzden Beth ve Mike'ın arazisini satın aldım. Ben bu dağa değil, bu vadiye aidim.

Sue beni kucaklayarak sarar. "Seninle gurur duyuyorum," der. "Çok gurur duyuyorum."

Sözleri içimde derin bir yerlere dokunur. Birinin benimle gurur duymasına ihtiyacım olmamalı. Ben bir erkeğim. Sıfırdan bir servet kazandım. Ama bu iyi hissettiriyor.

"Teşekkürler," diyorum boğuk bir sesle.

"Peki, sen ve o güzel gelinlikli bayan arasında neler oluyor?" diyor.

"Tanrım, Star Falls'ta geçirdiği ilk geceden beri hiçbirimiz onu gelinlik içinde görmedik," diye cevaplar Jim. "Sanki gelinlik giyip sokaklarda dolaşıyor da değil." Gözlerini devirir. "Geçmişinin onu takip etmesini istemiyor."

Sıra Jim'in sırtını okşamaya geldi. O çok koruyucu. Görünüşe göre Rosey de Star Falls'ta kendine bir yer edinmiş.

Sue, Jim'in onun hakkında şikayet etmesine alışkınmış gibi gözlerini devirir. Belli ki başka bir servis otobüsü daha gelmiştir, çünkü daha fazla Star Falls sakini balo salonuna girmeye başlar.

Juney beni hemen fark etti.

"Byron!" Beni görünce gözleri parlıyor. "Burada olduğum için çok heyecanlıyım. İnanamıyorum..." Elini ağzına koyup başını sallıyor. Gözleri yaşlarla doluyor. Jim yine sırtıma bir şaplak atıyor. "Bu kadar çok satın aldığınıza inanamıyorum."

"Sen yetenekli bir sanatçısın. Her dağ evimizde senin eserlerinden var," diyorum. Tasarımcımı Juney'nin stüdyosunu ziyaret etmesi için neredeyse zorlamam gerekmişti, ama oraya varır varmaz, Star Falls'a adını veren kayaların üzerinden akan su kadar hızlı bir şekilde paramı harcamaya başladı.

"Bunun benim için ne anlama geldiğini bilmiyorsun," diyor. "Benden, tüm kariyerim boyunca sattığımdan daha fazlasını satın aldın."

"Bu sadece dünyanın geri kalanının senin yeteneğini kaçırdığını gösteriyor," diye cevap veriyorum. "Seni arkadaşım Fisher ile tanıştırmalıyım. New York'ta birçok menajer tanıyor. Seni biraz daha tanınır hale getirebilecek biriyle tanıştıırabilir."

Juney'nin gözleri fal taşı gibi açılır. "Bu harika olur. Fisher'la tanışmıştım, değil mi? Birkaç hafta önce Grizzly's'te."

"Onun oldukça ilham verici olduğunu duydum," diyor Sue.

Onunla Juney arasında bakışlarımı gezdiriyorum, ne demek istediğini anlamıyorum.

"Ne demek istediğini anlamadım," diyor Juney, boynuna kızarıklık yayılıyor.

"Duyduğuma göre, fırtınadan beri çok sayıda çıplak gövde resmi çiziyormuşsun."

Gözlerini devirir. "Ben her şeyi resmederim."

"Fisher açılış için buraya gelecek. Belki o zaman ikinizi yeniden tanıştıtabilirim," diyorum. Belki de çöpçatanlık yapıyorum.

"Harika," diyor Sue, Jim sevgiyle karısını bara doğru yönlendirmeden önce. bar'a

yönlendirmeden "O bekâr. Ama sadık bir New Yorklu," diyorum.

önce. "Sue'yu dinleme," diyor. "Ne dediğini bilmiyor

. Arkadaşını resmetmeyeceğim."

Son on beş yılda Juney ile çok fazla zaman geçirmemiş olabilirim, ama bir yalancıyı gördüğümde anlarım.

"Peki ya sen, Byron? Sue seni evlendirdi mi?" diye soruyor.

O anda odanın diğer ucunda Rosey'i görüyorum. Bir tepsi bira taşıyor. Saçları yüzünden geriye doğru taranmış, gözleri parıldayarak insanlara içki ikram ediyor ve tanıdık selamlar veriyor.

"Henüz değil," diyorum.

"Bence senin büyük kalpli, iyi bir kadına ihtiyacın var. Grizzly's'e birlikte geldiğin kadın gibi."

Ona, "*Hiç de ince davranmıyorsun*" diyen bir bakış atarım.

Juney omuz silkiyor. "Birçok şey hakkında fazla bilgim yok, ama kimyayı bir kilometre öteden anlayabilirim."

Rosey ile aramızda kimya olduğundan hiç şüphem yok. Ama bu yeterli değil. O benim için çalışıyor. Oregon'da büyük bir beladan yeni kurtulmuş. Bir ilişki aramıyor. Özellikle de patronu olan bir erkekle.

Aklım olasılıkları düşünmeye başlar. Belki gelecek yıl, işleri yoluna girdiğinde. Belki Colorado Club'da değil de şehirde bir iş bulabilir. Ama bunu önerebilmem mümkün değil. Bu iş ona bir çatı sağlıyor. Ve işinde çok iyi, zaten terfi bile aldı.

Onu özlüyorum. Verandada geçirdiğimiz geceleri geri istiyorum. Ama ne kadar güçlü olursam olayım, her şeyi istediğim gibi yapamam.

"Peki, tavsiye için teşekkürler," diyorum Juney'e. "Aklımda tutacağım."

"Unutma, yoksa Star Falls'un kadınları işi kendi ellerine almak zorunda kalacak."

"Bu ne demek?" diye soruyorum.

"Dalga geçip öğren, Byron."

"Bu bir tehdit gibi geliyor."

"Bu bir söz olarak
söylendi."

Kıkırdayarak güldüm. Onun sanat eserlerini satın alarak hayatını değiştirmiş olabilirim. New Yorklu bir milyarder olabilirim. Ama buralarda, ben hala Juney'nin liseye birlikte gittiği çocuk, futbol takımının koşucusu, New York'a kaçan çocuk ve Star Falls'un oğlu olacağım. Uzun zamandır ilk kez, bununla bir sorunum yok. Bu benim mirasım. Babamın değil.

Rosey dönüp gözlerime bakıyor, sonra içecek tepsisiyle bana doğru geliyor. Juney bir tane alıyor. "Teşekkürler," diyor ve gidiyor, beni ve Rosey'i kalabalığın içinde yalnız bırakıyor.

"Harika bir katılım," diyor. "Çok mutlu olmalısın. Kutlamak için bir bira ister misin?"

Beynim onun söylediklerini anlamak için bir dakika bekliyor. Ona bakmaktan kendimi alamıyorum. Onun içinden yayılan nezaketi, cildinin parlaklığı ve beni gördüğünde gözlerinin sevinçle dans etmesi.

"Evet." Tepsisinden ikinci bir bira alıyorum. "Çok güzelsin," diyorum, çünkü bunu söylemeden edemiyorum. Rosey'de bir şey, içimdeki gerçeği, en özgün halimi ortaya çıkarıyor.

"Teşekkür ederim," diye mırıldanıyor ve yanakları pembeleşiyor. "Yarın kahvaltı için hala geçerli mi?" Kimsenin yasadışı planlarımızı duymadığından emin olmak için etrafına bakınıyor. Kimse bizi fark etmemiş gibi görünüyor. Ancak Star Falls'un çoğunun bu konuşmayı duymuş olduğundan şüphe yok. Juney ve Sue'yu bir dahaki görüşmemizde daha fazla azar işiteceğim. Hepsi Star Falls'un cazibesinin bir parçası.

"Kaçırmam" diyorum. Neden buluşmak istediğini bilmiyorum. Belki sadece dostça bir sohbet içindir. Umurumda değil. Rosey ile vakit geçirebileceksem, bunu kabul ederim.

Gülümsemesini bastırıyor ve gözlerindeki ışıltı geri geliyor. Bunun bir kısmının yarınki kahvaltımızla ilgili olduğunu düşünmek istiyorum.

OTUZ ALTI

Rosey

Star Falls halkı için düzenlenen parti biteli saatler oldu. Byron'ı görmeyeli daha da uzun zaman oldu. Acil bir iş için erken ayrıldı mı, yoksa bir randevusu mu vardı, bilmiyorum. Kafamda yüzlerce senaryo dolaşıyor, bu yüzden uyuyamıyorum.

Yatağımın yanındaki saate bakıyorum. Gece yarısına on dakika var. Byron'la restoranda karşı karşıya oturacağım zamana sadece sekiz saat kaldı, ama bu sekiz saatin geçmesi üç ay sürecekmış gibi geliyor.

Bekleyebileceğimi
sanmıyorum. Yatakta
oturuyorum. Bekleyemem.

On dakika sonra kulüpten Star Falls'a giden bir servis var.
Koşarsam yetişebilirim. Yirmi dakika içinde kulübelere varabilirim.

Yorganı itip çoraplarımı giymeye başlıyorum. Tamamen giyinmek için yeterli zaman yok. Pijamalarımın üzerine montumu giyeceğim. Şapkamı, atkıımı, telefonumu ve anahtarlarımı alıp dışarı çıkıyorum.

Personel lojmanlarından çıkıyorum ve ileride otobüsün belirlenen yere geldiğini görüyorum. Kimse beklemiyor. Kimse olmadığı için erken kalkmaz umarım. Yolcu beklemeyecektir. Şu anda partinin dışında geç vardiyası olan kimse yok ve hepimiz saatler önce işten çıktık.

Byron'ın kabinde olup olmadığını bile bilmiyorum, ama denemeye değer. Ona hislerimi söylemek için bir dakika daha bekleyemem. Otobüse koşuyorum, ama ben yetişemedim hareket ediyor. Yetişmek için arkasında koşuyorum. Sürücü aynadan beni görmüş olmalı, çünkü otobüs aniden duruyor ve kapılar açılırken tıslama sesi çıkıyor.

"Hey," diyorum. "Durduğunuz için teşekkürler."

"Bu yolculuğun zaman kaybı olacağını düşünmüştüm," diyor. "Şehre mi gidiyorsun?"

"Sadece Beth ve Mike'ın kulübelerine uğramak istiyorum," diyorum.

"Tabii ki," diyor. "Ama artık Beth ve Mike'ın kulübeleri olmayacaklar."

"Nasıl yani? Ne oldu?"

"Bu yerin sahibine sattıklarını duydum. Byron Miller, değil mi?"

Onun adının geçmesi, cildimde elektrik kıvılcımları dans ettiriyor. "Onları satın mı aldı?" Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum, bir anlamı varsa tabii.

Belki de sadece iyi bir yatırımdı. Ama sanki bir anlamı var gibi geliyor. Önemli bir şey.

Otobüs durduğunda kulübelerin ışıkları yanıyordu.

"Beklememi ister misin?" diye sordu şoför.

"Sorun yok. Evde kimse yoksa Uber ile dönebilirim."

"Haklısın." Bana hızlıca selam verir ve kapılar kapanır. Otobüs hareket eder ve beni Byron'ın kulübesinin önünde bırakır. Ama ışıklar benim kaldığım kulübede yanıyor, Byron'inkinde değil. Belki başka biri kiralamıştır? Byron'ın verandasına tırmanırım, karanlık kulübenin kapısını çalmak için hazırdım ama dururum. Hiçbir yaşam belirtisi duymuyorum.

Burada ne yapıyorum?

Onu uyandırırsam, ne halt ettiğimi merak edecektir. Yedi saat sonra buluşmamız gerekiyor. Ve ben pijamalarım ile duruyorum. En iyi halim değil.

Telefonumu çıkarıp, beni buradan çıkaracak olan Uber uygulamasını iki kez tıklıyorum. Tam o sırada, eski kulübemden bir ses geliyor.

Byron, kapıda duruyor, ekose pijama altı ve kaslı vücudunu saran beyaz bir tişört giymiş.

Kulübelerin karşısından göz göze geliyoruz. "Rosey?"

"Saat sekize kadar bekleyemedim," diyorum, sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi. "Söylemek istediğim bir sürü şey var. Seni uyandırdığım için üzgünüm ama..."

"Beni uyandırmadın," diye sözümü kesti. "Ve söylemek istediğin her şeyi duymak istiyorum."

"Uyumuyor muydun?"

Elini kaldırıp kafasının arkasını kaşıyor. Tişörtünün kenarı kalkıyor ve karnı görünüyor. Önemli şeyler hakkında konuşmak istiyorum ama vücudu? Beni nükleer savaştan bile uzaklaştırabilecek bir güce sahip. "Aklımda çok şey var," diyor ve dikkatimi karın kaslarından uzaklaştırıyor. "Ragu yapıyorum. İster misin?" Dudaklarında seksi bir gülümseme beliriyor.

Kesinlikle ragu istiyorum. Özellikle de "ragu" tamamen başka bir şeyin euphemism'i ise.

Ona ulaşmak için merdivenlerden aşağı koşuyorum ve o da yarı yolda bana yetişiyor.

"Taşındın mı?" diyorum, eski kulübesine bakarak. Ama cevap beklemeden devam ediyorum, "Oregon'a gittim ve tüm bunları anladım ve sana anlatmak istiyorum. Çünkü bu seninle ilgili. Sen ve ben. Ve şimdi çok şeyin farkına vardım."

Bana küçük bir gülümsemeyle elimi tutar. Ona dokunmak, elini elimde hissetmek çok güzel bir duygu. Kendimi güvende ve emniyette hissediyorum. Kontrolcü olmadan koruyucu davranıyor. Artık farkı anlıyorum. Sanki taşındığımdan beri geçen tüm zaman silinmiş gibi kulübeye giriyoruz.

"İçeri gel ve bana her şeyi anlat."

Ocağa gider ve ısıyı kapatır.

Cildinin benimkine değmesi çok doğru geliyor. Sıcak, güvenli ve sağlam. Byron'ı hiç kontrolcü veya bencil olarak görmedim. Her zaman istediğim şeyi yapmama izin verdi. Arkadaşlarıyla tanıştım ve onu bu kasaba kadar, hatta daha fazla sevdiklerini gördüm. Onun da Oregon'daki çevremdeki insanlar gibi olmasını bekliyordum, ama artık Oregon'da değilim. Burada, Colorado'daki Star Falls'tayım.

Hayatım, Frank ile evlenmem gereken gün sonsuza dek değişti. Çünkü Byron'la tanıştım.

"Sıcak çikolata ister misin?" diye soruyor.

Sadece seni istiyorum, demek istiyorum. Kendimi tutuyorum. "Tabii." Bu bana nefes almam için zaman, düşüncelerimi toparlamam için zaman verecektir. Etrafa bakıyorum ve Athena'nın şöminenin yanında yerde kıvrılmış olduğunu görüyorum. Bir gözünü açıyor, beni görüyor, ama tekrar uykuya dalıyor. Kediler.

Kanepeye oturuyorum ve o tencerede sütü ısıtmaya ve dolaptan kupaları çıkarmaya başlıyor. Sakin ve düşünceli, sanki her ayın son Salı günü gece yarısı ortaya çıkıp ona Oregon'a gittiğimi söylüyormuşum gibi.

"Neden uyuyamadın?" diye soruyorum.

"Önce Oregon'dan bahset. Buraya bunun için geldin."

Haklı. Oyalıyorum. Nasıl başlayacağımı bilmiyorum. "Annemi ve kız kardeşlerimi gördüm."

Dönüp gözlerime bakıyor. "İyi misin?"

"Evet. Yani, hayır." İç çekiyorum. "Sayılır. Kız kardeşlerimi bırakmak zordu. Ama hepsi yetişkin. Annemle birlikte kendi yolculuklarını yapıyorlar. Onları özgürleşmeye zorlayamam."

O da iç çekip ocağa geri döndü.

"Sadece ne istediğime karar verebilirim. Ne yapacağıma. Ve..." Ve ne? Byron'ı istediğime karar veririm? Ya o aynı şekilde hissetmiyorsa? Ciddi bir ilişki istememesinin nedenleri var.

İki bardağa marshmallow atar ve ikisini de kanepeye getirir. Ondan bardağı alırım ve gözlerimiz karşılaşır. Onu öpmek istiyorum.

Beni kucaklamasını istiyorum. *Gerçekten* güzel kısma gelmeden önce her şeyi atlamak istiyorum. Ama ikimize de daha fazlasını borçluyum.

"Bu... mantıklı geliyor," diye yanıtlıyor.

"Ve kaçmayı bırakmak istiyorum."

Gözleri hafifçe büyür. "Yani Star Falls'ta kalacaksın?" Onu anlayamıyorum. Mutlu mu? Hayal kırıklığına mı uğramış?

"Oregon'dan kaçmak demek istemiyorum. Her şeyden kaçmak demek istiyorum. Annemi ve Frank'i terk ettiğimde özgürlüğümü istedim. Coğrafyanın bu sorunu çözeceğini düşündüm, ama tabii ki, hiç de o kadar basit değil. Kendimi ayrı tutabilirsem, bir adada kalırsam, iyi olacağımı düşündüm. Özgür olacağımı. Ama tam tersi oldu. Bir adada olmak insanı izole ediyor. Yalnızlık hissettiriyor."

Yüzünde hüznün belirir ve elimi tutar. Onun umursadığını anlarım. Gerçekten umursadığını. Star Falls'u ve Colorado Club'ı umursadığını. Ve belki de beni.

Gözlerine bakıyorum. "Özgürlük, bir adada olmak anlamına gelmez. Kendimi iyi hissettiren kararlar almaktır. Gelecekteki umutlarım ve hayallerim için doğru olan kararlar. Her türlü kırılganlığı ortadan kaldırmam, adada kalmam gerektiğini düşünüyordum, böylece başkalarının istekleri için bir şeyler yapma alışkanlığına geri dönmeyecektim, sevmediğim bir adamla evlenmeyecektim ya da beni umursamayan birini memnun etmek için istemediğim bir hayat sürmeyecektim. Ama savunmasız olmanın sorun olmadığını anladım. Sorun annemdi, hâlâ da öyle. Kupamı dökmeden önce kanepenin yanındaki masaya koyuyorum. "Star Falls'a geldiğimde bir seçimim olduğunu düşünüyordum: yalnız kalmak ya da kontrol altında olmak. Ama seninle birlikte olmak... bana yeni bir olasılık gösterdi."

"Ben mi?" diye sordu, yüzünde şaşkın bir ifadeyle.

"Sen naziksin, Byron. Ve şefkatlisin. Ve benim kendim için bir şeyler istememi istiyormuşsun gibi görünüyor. Bana o kartı gönderdin. Neden? Senin için hiçbir faydası olmayacaktı. Athena'yı evine aldın. Personel lojmanına taşınmama izin verdin. Taşınma tarihimi ertelemem için ısrar etmedin. Bunu önermedin bile. Birbirimizi çok uzun süredir tanımadığımızı ve bunların sana önemsiz şeyler gibi görünebileceğini biliyorum. Ama benim için bunlar her şey demek. Benim kendim olmamı sağladın. Beni olduğum gibi seviyorsun."

"Sana söyledim Rosey, senin kendin olmanı istiyorum."

Nefes alıyorum. Ona bu kadar yakın olmak rahatlatıcı, güven verici. Ve bunu özlüyorum. Şimdi harekete geçmeliyim. İstedikimi sormalıyım.

Bu kadar bencil olmak çok rahatsız edici ve aynı şeyleri istememe ihtimalimiz de var. Ama Byron'ın istediğim kişi olduğu çok açık. Bu netliği bir daha yakalayabileceğimden emin değilim. Yani burada başlamazsam, ondan istediğimi istemezsem, asla istemeyeceğim.

"Dediğim gibi, birbirimizi çok uzun süredir tanımadığımızı biliyorum ve Colorado Club'ın olduğunu, bunun stresli ve tüm zamanını aldığını biliyorum. Star Falls'ta sonsuza kadar kalmayacağını biliyorum ve ben sadece bir ay önce ilk kez uçağa binen bir kızım ve sen muhtemelen normalde Paris'te doğmuş ve Sorrento'da tatil yapan sofistike New Yorklularla çıkıyorsundur..." İnliyorum. Byron neden beni seçsin ki? Onu istemeyen kadın aptal olur. İsteddiği kadını seçebilir.

Kendime bunun önemli olmadığını söylüyorum - önemli olan ona onu istediğimi söylemem, onun da beni istemesi değil. Güç, istemekten geliyor.

"Demek istediğim, bunun karşılıklı olmayabileceğini biliyorum, ama bundan vazgeçmek istemiyorum." Gözlerine bakamadan göğsüne bakıyorum. "Senden gerçekten hoşlanıyorum. Hoşlanmaktan daha fazlası. Seni sadece kulübün koridorlarında bir iki saniye ya da ara sıra Grizzly's'te görmek istemiyorum. Geceleri sana sarılıp yatmak istiyorum. Pazar günleri seninle lokantada vakit geçirmek istiyorum. Seni her zaman istiyorum." Sesim mırıldanmaya dönüştü. Ama her şeyi söyledim.

Parmaklarımı birbirine kenetledim, gözlerimi ellerime dikip hayal kırıklığını bekledim. Bana iyi bir kız olduğumu ama...

Elini yüzüme uzatıp çenemi kaldırıyor.

"Bence sen inanılmazsın," diyor. "Yaşadığın onca şeye rağmen buradasın, yüzde yüz kendin, kendini savunmasız bırakıyorsun." Sanki kendini hazırlamak için uzun bir göz kırpmasıyla gözlerini kapatıyor. "Bence sen tanıdığım en güçlü insansın. Ve en güzeli. En nazik ve... en seksi. Ve seni gerçekten çok özledim."

Ondan gözlerimi ayıramayacağımı düşünüyorum. Bu anın bitmesini istemiyorum. "*Ama*" kısmına gelmesini istemiyorum.

"Bu zor bir durum," diyor. "Benim sahibi olmam. Senin kulüpte çalışman. Bence bir çözüm bulabiliriz."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Orada bir "*ama*" duymadım.

"Ve haklısın, planım Star Falls'ta yıl boyunca kalmak değil," diyor. "Bunu da halledebiliriz. Hiçbir şey aynı kalmaz. Değişiklikleri birlikte aşmamız gerekecek."

Ama yok. Ama nerede? Lanet olası ama kısmına geçmesini istiyorum, çünkü aksi takdirde umudumdan ölebilirim.

Ağzının köşeleri yukarı kıvrılır ve gözleri bana parlar. "Grizzly's'e girdiğin anda senin benim için doğru kişi olduğunu anladım," der. "Worth biliyordu. O bunu içimde gördü. Ama senin beni benim için seçmen, olaylara ayak uydurmadığından emin olmam gerekiyordu." Durur ve gözlerini kısar. "Bunu bu geceye kadar fark etmemiştim, ama buraya gelip beni istediğini söylemen... ihtiyacım olan tek şey buydu. Gerisini halledebiliriz."

Dik otururum ve başını ellerimle tutarım. Rüya görüyor muyum emin değilim, ama eğer öyleyse, umarım uyanmam. Dudaklarına bir öpücük kondururum ve günler değil, aylarca ayrı kalmış sevgililer gibi birbirimize sarılırız.

Tek bildiğim, bir daha asla onsuz kalmak istemediğim. Ne günler, ne saatler, ne de lanet olası bir an.

O uzaklaşır ve bir anlığına şüphe tekrar içime girer. Ta ki o, "Biliyorum bu çok erken, ama bilmeni istiyorum..." derken. Yüzümü tutar, bakışlarımız kilitlenir, dudaklarımız öpücüğümüzden şişmiştir. "Seni seviyorum, Rosey Williams. Sanırım tanıştığımız andan beri seviyorum."

Tüm şüphelerim kaybolur, ait olduğu geçmişime erir. Artık tek odaklanabildiğim şey geleceğimdir. Byron'la birlikte. "Ben de seni seviyorum," derim.

OTUZ YEDİ

Byron

Rosey'e *seni seviyorum* demek ve ondan da aynı cevabı duymak kadar doğru gelen başka bir şey yoktu. Sanki yapbozun son parçası yerine oturdu ve sonunda resmin ne olduğunu görebiliyormuşsun gibi. Hayatımda yaptığım her şey bu ana kadar beni getirdi. Onu bulduğum için kendimi çok şanslı hissediyorum. Burada olmakla geçmişimle barıştım. Bunun büyük bir kısmı, Rosey'nin gözünden Star Falls'u görmektir. Bana kasabayı yeni bir bakış açısıyla gösterdi ve kasabanın beni nasıl gördüğünü anlamama yardımcı oldu.

Rosey ile tanışmak ve onunla bir hayat kurmak, ancak geçmişimin bir bölümünü kapatmayı başardığım için mümkün oldu, bu da sonunda yeni bir sayfa açabileceğim anlamına geliyor.

"Bana gülecek misin bilemedim," diyor, ben pijamalarını başından çıkarırken nefesi kısa ve kesik kesik. Onu yeterince hızlı soyamıyorum.

"Sana asla gülmezdin," diyorum, pantolonunu çekerek.

"Ama gece yarısı ortaya çıkınca, deli olduğumu düşünmüş olabilirdin."

Tiştörtümü başımdan çıkarıyorum. "Senin düşüncesiyle deliye dönüyordum."

O içini çekiyor, rahatlamış bir şekilde ellerini göğsüme bastırıyor. "Seni çok özledim."

Çıplak, birbirimize bakarak duruyoruz ve bir an duruyoruz. Bu an çok önemli hissettiriyor. Bir sınırı aşıyoruz ve hiçbir şey eskisi gibi olmayacak. Ama aynı zamanda tamamen doğru hissettiriyor.

"Seni seviyorum," diyorum.

"*Seni* seviyorum," diye cevaplar. "Ve çıkabilmemiz için bir çözüm bulacağız. Belki Twilight Lattes'te bir iş bulabilirim ya da..."

Onu kendime doğru çekerken o durur. "Birlikte olacağız," derim. "Sonsuza kadar. Ve her şeyi halledeceğiz. İstemiyorsan çalışmana gerek yok..."

"Çalışmak istiyorum," diyor çabucak. "Çalışmak zorunda kalmamak için seninle olmak istemiyorum." Böyle bir şey düşünebileceğime çok şaşırmış görünüyor.

"Biliyorum," diyorum. "Sadece mutlu olmanı istiyorum. Benimle. Sana her şeyi vermek istiyorum."

Kaşları, ne dediğimi hiç anlamamış gibi birbirine yaklaşıyor. "Seninle her zaman mutluyum." Sanki başka bir olasılık yokmuş gibi söylüyor. Sanki sadece benimle mutlu olabiliyormuş gibi. Yıllardır içimde çalkalanan bir şey nihayet yerini buluyor. O, içimde hiç farkında olmadığım bir huzur yaratıyor.

Ellerimi sırtında gezdirip kalçalarını okşuyorum. "Seni istiyorum," diyorum.

Ağzının kenarlarında küçük bir gülümseme belirir. Sonra beni yatak odasına götürür. Onu kanepede eğilmiş halde sikmekten mutluydum, ama o ne istediğini bilen ve bana söylemekten, göstermek

Yatağa oturur ve beni üzerine çeker. Ona bakarım ve onun benim olduğu için bir tatmin duygusu hissederim. Sonunda. Ve sonsuza kadar. Rosey kadar hiçbir şeyden ve kimseden bu kadar emin olmamıştım.

Bacaklarını benim iki yanıma kaydırıyor. O kadar sertleşmişim ki, penisim onun ıslaklığına değdiği anda patlayabilirim.

"Seni tatmama izin ver," diyorum.

O da cevap olarak küçük bir iç çekişle parmaklarını saçlarımin arasına geçirir. Bu ses, sikimi avuçlayan yumruğu gibi, çok iyi hissettirir. Vücudunu aşağı doğru ilerlerim, dilimi onun sıcak, pürüzsüz teninde gezdiririm, tadına bakarım, emerim, onu içime çekerim. Artık *o* benim. *Her* parçası benim. Aşağı doğru ilerlerken "Benim, benim, benim" diye mırıldanırım.

"Evet," diye bağıyor. "Ben tamamen seninim." Bana kendini mecbur olduğu için değil, istediği için veriyor. Şanslı bir adam olduğumu biliyorum. Hayatımı, onun ihtiyaç duyduğu her şey olarak geçireceğim.

Dişlerimle büzülmüş meme uçlarını okşuyorum, inlemelerinin tadını çıkarıyorum, bu kadının benim olduğunu yüksek sesle haykırmak istiyorum. Sonsuza kadar.

Ellerimle, ağzımla vücudunu aşağı doğru ilerliyorum. Tüm odak noktası onun olması gerekiyor, ama her hareket ettiğinde kan benim sikime akıyor. Onu sabit tutmaya çalışırken kalçaları ellerimin altında dalgalanıyor. Onun o kadar tahrik olmuş olması, sabit duramaması, beni milyonlarca dolar kazanmanın bile yaklaşamayacağı bir güçle dolduruyor. Bu kadına zevk vermek, kendimi iyi hissetmek için ihtiyacım olan tek şey.

Ellerimi uyluklarına doğru kaydırıp bacaklarını açıyorum. Gördüğüm manzara karşısında inliyorum. O kadar ıslak ki, parıldıyor, sanki amcığı benimle flört ediyor, beni içeri davet ediyor. Dalıyorum, dilimi kıvrımlarının arasında gezdiriyorum. O

kaygan, sanki onu tatma düşüncesi bile vücudunu aşırı heyecanlandırıyor. Sıcak ve sıırıslıkla. Hepsini istiyorum.

Açlıktan ölmüş gibi, doyamamış gibi onu yiyorum - açgözlüyüm. Sonsuza kadar vaktimiz var, ama onu şimdi, şimdi, şimdi tamamen istiyorum. Kasları altımda çok çabuk geriliyor. Saatlerce ziyafet çekmek istiyorum. Dilimin üzerinde boşalıyor, adımını mırıldanıyor.

Bu dünyada uzun zamandır başarılıydım, ama şimdi, Rosey altımda yatarken, kendimi yenilmez hissediyorum. Para ve güç arka planda kalıyor. Tek önemli olan o. Onunla birlikte, dünyanın en güzel kasabasının kenarındaki bu küçük kulübede olmak, benim için olabileceğim en önemli yer.

O yatağa gömülürken, ben de yatağın kenarına sürünerek yanına yaklaşıyorum. Sanki bana yaklaşmak istencesine hemen bana uzanır. Elleri vücudumda aşağı doğru kayar ve penisimi kavrar.

"Rosey," diye iç çekerek söylüyorum.

"Titriyorum, seni çok istiyorum. Az önce boşaldım ve tek düşünebildiğim şey daha fazlasını istediğim. Seni sonsuza kadar ve sonsuzca istiyorum." Bana bakar, yüzünde panik vardır.

"Ben buradayım," derim, elimi onun yan tarafına doğru kaydırarak. Kendini sakinleştirmek için başını sallar.

"Evet."

Yanımda diz çöküyor ve beni boğazının derinliklerine, en arkasına alıyor, ileri geri sallanıyor, her hareketiyle daha da derine iniyor. O anda ölmüş olabileceğimi düşünüyorum, çünkü bu çok büyük bir mutluluk. Ellerimi yumruk yapıp boğazımdan bir inilti çıkarıyorum. "Siktir, Rosey." Ama ben de daha fazlasını istiyorum. Tıpkı onun gibi.

Beni bıraktığında, ona uzanıp üstüme geçmesini, amını yüzüme, sikimi ağzına almasını teşvik ediyorum.

Siktir, bundan asla kurtulamayacağım. Dilimde onun tadı ve benim sikimi yutması. Onu kucaklayıp kıcını aşağı çekiyorum, böylece daha derine girebiliyorum. Dilimin hareketiyle inliyor ve ses benim sikimde titreşiyor. Tanrım, onu nasıl bırakabileceğimi düşündüm ki? Bu sonsuz bir zevk ve yemin ederim, sabah hala hayatta olursam, farklı bir adam olarak uyanacağım.

Değişmiş bir adam.

O benim, ama ben de onunum.

Hepimiz dillerimiz, parmaklarımız ve ağızlarımızla birbirimize bağlıyız. Veriyoruz, alıyoruz, itiyoruz, çekiyoruz. Bu çaresiz, muhtaç ve erotik bir durum ve şu anda Rosey'e hiç bu kadar yakın hissetmemiştim. Vücudumuz birbirine uyuyor, zihnimiz ve ruhumuz da öyle.

İhtiyacı olan inlemeleri benim penisimin etrafında yankılanıyor, yankılar onun zevkini bana aktarıyor. Onu ağzımın üzerine çekiyorum ve dilim ve parmaklarımla daha derine ulaşıyorum - her yere. Zirveye ulaşmasının başlangıcını vücudunda hissediyorum ve bu içimde bir şeyleri serbest bırakıyor ve çaresizce, nefes nefese, birlikte boşalıyoruz.

Ama bu hala yetmiyor. Onun içine girmem gerekiyor.

Masamdan bir prezervatif alıyorum, sert penisime takıyorum, Rosey'i sırt üstü çeviriyorum ve uyarıda bulunmadan ona giriyorum. Acil. Çaresiz. Belki de onu sahipleniyorum. Belki de bunu özlemişimdir. Belki de aramızda her zaman böyle olacaktır.

"Evet," diye bağılıyor, ben ona sertçe girerken. Sert, hızlı ve acımasız.

"Hoşuna gitti mi?" Hoşuna gittiğini biliyorum, ama duymak istiyorum.

O, sanki açıkça söylemezse duracağımdan endişelenir gibi, coşkuyla başını sallar. "Senden istediğimi istemeyi seviyorum, ama senin de istediğini almanı seviyorum," diye nefes nefese söyler. "Çünkü ben de senin istediğini istiyorum."

Çenemi sıkıyorum ve onun sıkı duvarlarına doğru itiyorum. "Biliyorum," diyorum. "Ben de senin istediğini istiyorum."

Mükemmel bir dengedeyiz.

Ter vücudumu kaplıyor ve kollarımın üzerinde direniyorum. Onu izlemek istiyorum. Ona yaptıklarımı izlemek istiyorum. Böyle olduğunda ne kadar savunmasız olduğunu görmek istiyorum. Kendini güvende hissettiği için ne kadar savunmasız olduğunu görmek istiyorum. Benimle güvende. Onu korumak için buradayım. Onu sevmek için. Onu sikmek için.

Uyluklarını daha da açıyorum, daha derine girmek için çaresizce, ona iz bırakmak, onu doldurmak istiyorum. Onun içine girip onu sikmek istiyorum. Onun içine boşalmak, onu benimle doldurmak istiyorum.

Daha önce hiç böyle bir his yaşamamıştım — sanki ikimizden de daha uzun sürecek bir yolculuğun başlangıcında olduğumuzu içten içe biliyor gibiydim. Bizim hikayemizin ve ne olacağımızın daha başındayız.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyor, sanki her düşüncemi duyabiliyormuş gibi.

Ona tekrar sertçe giriyorum ve o çığlık atıyor. Onu sabit tutuyorum, yerinde kalmasını sağlıyorum, böylece daha derine ve daha derine girebiliyorum.

Başı geriye doğru eğilir ve orgazmının titremeleri vücudunda parıldar, ama ben sikmeye devam ederim, ona girmeye devam ederim, ta ki patlayana kadar, orgazmım

orgazmım bir kasırğa gibi içimi kaplar.

Onun üzerine yığıldım ve o, sanki gideceğimden korkuyormuş gibi bacaklarını bana doladı.

Böyle bir şeyin olması imkansız. Onsuz hiçbir yere gitmem. Hayatımda hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım.

Kendimi yukarı itiyorum ve onun altımda titrediğini fark ediyorum. "İyi misin?" diye soruyorum.

Nefesi hala kısa ve hızlı, ama başını sallar. "Sadece çok fazla. Çok yoğun. Seni çok seviyorum ve sen beni çok fazla hissettiriyorsun, benimle sevişmediğin zamanlarda bile. Ve seviştiğin zaman..." Göz kapakları açılıp kapanır. "Mükemmel."

Hırıldayarak onu kollarıma alıyorum. "Sen mükemmelsin."

"Biz mükemmeliz," diyor ve ben de başının üstüne bir öpücük konduruyorum. Yıldızlar Düşüyor. Colorado Kulübü. Her şey buraya çıkıyor. Ve *bu* mükemmel.

OTUZ SEKİZ

Byron

Asistanım bu gece takım elbise giymem için beni ikna etmeye çalıştı, ama yapamıyorum. Kravatsız bile giyemem. Colorado Club New York değil ve ben onu New York'a çevirmek istemiyorum. Burası kaçmak için bir yer, açılış haftasonunda bile. Grizzly's'teyken giydiğim ekose gömleği değiştirdim, çünkü Rosey bana geri döndüğünden beri her gün onu giyiyordum. Colorado Club zamanında açıldığı için bunun uğurlu olduğunu düşünüyorum. Onun yerine, Rosey'nin benim giydiğim giysiler arasında en sevdiği olduğunu söylediği kablo örgü süveteri giydim.

"Çok yakışıklısın," diyor Rosey, dağ evimin yatak odasından çıkarken. Kabinlerin bulunduğu yere bir ev inşa edene kadar, şimdilik burası bizim evimiz. Birlikte olduğumuz sürece, nerede yaşadığımızın bir önemi yok bence. "Heyecanlı mısın?"

"Evet," diyorum. "Uzun bir hafta sonu olacak."

"Parti planlayıcınla havai fişek atılmaması konusunda tartışmayı kazandın mı?" diye soruyor. Gözlerimi deviriyorum ve o gülüyor. "Onlar New York'a alışkın, Byron."

"Sanırım. Çok aptalca bir fikirdi. Ormanda havai fişek patlatmak mı? Ormandaki tüm canlıları paniğe sevk edip yangın çıkarmak mı?" "Belli ki Star Falls'un gece gökyüzünü görmemişler. Colorado Club'ın başka bir şeye ihtiyacı olmadığını anlamıyorlar."

Ona gülümseyerek başımı sallıyorum. Rosey'nin memleketime olan sevgisi, orayı yeni bir gözle görmemi sağladı. O benim için her şeyi değiştirdi.

"Athena nerede?" diye sordu.

"Beş dakika önce çıktı. Ne zaman çıkacağımızı anlıyor. İçeride kalma riskini göze almak istemiyor."

Rosey gülüyor ve ben bu sesi kemiklerimin derinliklerinde hissediyorum. Ölünceye kadar duymayı umduğum bir ses.

"Hazır mısın?" diye soruyorum.

Garson üniformasını giymiş ve mutfak tezgahlarına bakınıyor.

"Sadece şunu bulmam lazım..."

"Ben getirdim." Su şişesini kaldırıyorum.

Yüzünde bir gülümseme belirir. "Bana su şişemi mi yaptın?"

"Kapağını açıp musluğu açtım, eğer kastettiğin buysa."

Belimden çekiyor. "Beni düşündün. Su şişesine ihtiyacım olduğunu biliyordun ve benim için hazırladın. Çok nazıksın. Seni seviyorum."

Ayak parmaklarının ucuna yükselir ve dudaklarıma bir öpücük kondurur. Saatime bakarım. İnsanlar gelmeden önce biraz daha vaktimiz olsaydı...

Kıçımı tokatladı. "Aklından bile geçirme. Yedi dakika sonra vardiyam başlıyor. Ve seninle yedi dakika yetmez." Ayakkabılarını giydi, paltosunu giydi ve su şişesini benden aldı. "Ayrıca, senin gitmen gereken bir parti var."

İş yerinde bazı temel kurallarımız var. Şalede olmadığımız sürece iş yerinde konuşmuyoruz. Birbirimizi görmezden gelmiyoruz, ama sohbet etmiyoruz ya da "Tatlım, süt alabilir misin?" gibi şeyler söylemiyoruz. İş yerinde kişisel ilişkimizin hiçbir kanıtı yok. Ama insanlar biliyor. Hart'a söyledim. Rosey de iş arkadaşlarına söyledi. Bu bir sır değil. Ama onlara Rosey'nin özel muamele beklemediğini de söyledim.

Dağ evi tatil köyünün en uzak köşesinde olduğu için golf arabasıyla personel girişine gidiyoruz. Her zamanki gibi vedalaşırken öpüşmüyoruz, ama o arabadan inerken bana dönüp "Hayatının en güzel gecesini geçir. Bunu hak ediyorsun" diyor. Bana gülümsüyor ve vardiyasına gidiyor.

Bunu içten söylediğini biliyorum. Her adımında beni destekliyor.

Üyeler ve potansiyel üyeler sabah boyunca gelmeye devam ediyor. Bütün gün orada kalıp, el sıkışıp gülümsüyorum. Yapacak başka bir şeyim yok.

On dakika sonra salonda kokteyller servis edilecek. Oraya ilk varan ben olmak için oraya yöneliyorum. Ama lobiden merdivenlerden inerken, bir grup insanın benden önce geldiğini görüyorum. Her şeyi yapabileceğim beş adam, pencerenin yanındaki alçak masalardan birinin etrafında oturuyor.

"Byron!" arkamdan bir kadın sesi geliyor.

Dönüyorum. Efa, yanında Jules var.

"Burası çok... inanılmaz. Kelimeler yetersiz kalıyor. Buraya taşınmak istiyorum."

Beni grup kucaklamasına dahil ediyorlar ve kendimi ailemle birlikteymiş gibi hissediyorum. Midemde bir pişmanlık hissi belirliyor. Keşke Mary de burada olsaydı. Çocukluğumuzdan beri, Star Falls'tan ayrılıp ayrı hayatlar yaşamaya başladığımızdan beri kız kardeşimle yakın değildik. Ama burada biraz zaman geçirip bu kasabayı geri kazandıktan sonra,

onu daha sık düşünüyorum. Bu hafta sonu için ona davet gönderdim, ama gelemedi. Belki başka bir zaman gelir.

Fisher, beni kucaklayan ilk kişi. Fisher'ın beni selamlamasının olağan yolu olan şaka yapmak yerine, sadece benimle ne kadar gurur duyduğunu fısıldıyor. Bu sözler beni derinden etkiliyor ve gözyaşlarımı tutmak için gözlerimi kırpma zorunda kalıyorum.

"Partine ilk gelenlerin biz olmasını istedik," diyor Bennett. "Kimsenin gelip gelmeyeceğini merak ederek boş bir odada beklemek gibisi yoktur."

Gülümsüyorum. Ne kadar paramız olursa olsun, hepimiz insanız. "Bu arada," diye ekliyor. "Bu yerin

bahsimizin şartlarına göre otel olarak nitelendirilemez. Bu yerde servet kazanacaksın, ama bizim anlaşmamızdan diskalifiye oldun." "İşte bu yüzden

Bennett her zaman kazanır," diyor Jack. "Çünkü kuralları o belirler

"

"Aynen," diyor Bennett. "Bundan bir ders çıkar."

"Bir ayda iki kez Manhattan'dan ayrıldın," diyorum Jack'e selam verirken. "Ufkunu genişlettiğin için seninle gurur duyuyorum."

Bunun telafisi için önümüzdeki üç yıl Lennox Hill'de kalması gerektiğini söylemesini beklerken, o sadece "Başka kimse için yapmazdım" diyor.

Tanrım, ne şanslı bir adamım. Tüm arkadaşlarım, kendi seçtiğim ailem, burada benimle birlikte kutlama yapıyor.

"Rosey nerede?" diye soruyor Worth.

"Çalışıyor," diyorum. "Herkes iş başında." Onun benimle birlikte gelmesini konuştuk, ama iş arkadaşları arasında garip bir durum yaratmak istemedi. Bu gece iş gecesi. İkimiz için de.

"New York'a döndüğünde ne olacağı hakkında konuştunuz mu?"

Nefes alıyorum. "Evet," diyorum. Geçen hafta boyunca çok konuştuk. Tek bildiğimiz, nerede olursak olalım, birlikte olacağımız. Rosey, hayatı boyunca garson olmak istemediğini biliyor, ama henüz ne yapmak istediğini bilmiyor. Birlikte olduğumuz sürece, ikimiz de hayatımızın bir sonraki aşamasına geçmek için acele etmiyoruz.

"Bu gece her şey bittiğinde şehre gidebiliriz diye düşündüm," diyorum. "Grizzly's'te bira içip bilardo oynayabiliriz." Mekanın geç saatlere kadar açık olmasını ve barın saat 10'dan itibaren ücretsiz olmasını ayarladım. Umarım

Star Falls halkının Colorado Club'ın açılışını kutlamaya devam etmeme yardım edeceğini umuyorum.

"Grizzly'nin kanatları mı?" diyor Fisher, gözleri yuvalarından fırlayacak gibi. "Tabii ki. Bu benim için müzik gibi."

"Bu kanatlar iyi olsa iyi olur," diyor Leo. "Yolda gelirken tek duyduğumuz buydu."

"Evet, kanatlar bulabileceğiniz en iyisidir," diyorum. "Ama Star Falls'un en iyi yanı onlar değil." En iyi yanı insanları. Umarım Fisher de aynı şekilde hissediyordur, özellikle Star Falls'un insanlarından biri hakkında. Juniper French'in bu gece Grizzly's'te olacağını biliyorum.

Ellerimi ceplerime sokuyorum, parmaklarım şaletten ayrılmadan önce oraya koyduğum kadife yüzük kutusuna dokunuyor. Bu geceyi daha da güzel hale getirebilecek tek bir şey var: Rosey'nin benim karım olacağını söylemesi.

EPILOG

Bir ay sonra – New York

Rosey

Yerden tavana kadar uzanan yatak odası penceresine bakıyorum. Sanki bir resim ya da başka bir şeye bakıyormuşum gibi. Gördüklerime hala inanamıyorum — Chrysler Binası, Empire State Binası, East River. Bütün şehir, sanki bir sanat galerisindeymişim gibi önümde uzanıyor. Nişanlım yatak odasına girerken bile gözlerimi ondan ayıramıyorum — ve bu çok şey ifade ediyor, çünkü beni ondan gözlerimi ayırmamı sağlayacak pek bir şey yok.

"Sanki dairenizde devasa bir New York resmi var."

"Dairemiz," diye düzeltiyor beni. Yanımda duruyor ve kollarını belime doluyor. "Çok güzelsin."

"Bu senin dairen," diyorum. "Ben daha on iki saat önce geldim." "Haklısın," diyor. "Taşınacağız."

Gülüyorum. Byron bana istediğim her şeyi vermekte o kadar istekli ki, komik bile geliyor. Onu bu kadar sevmeseydim, bundan yararlanıp onu çıplak olarak Broadway'de takla attırmak isteyebilirdim. Komik, ama aynı zamanda pamuk yünü ve kaşmirle sarılmış gibi hissettiriyor. Hiç bu kadar güvende hissetmemiştim. Umarım ben de ona aynı şeyi hissettiriyordum. Amacım bu —ona, onun bana gösterdiği sevgiyi göstermek. İkimiz de bunu hissettiğimizi biliyoruz, ama sevgisiz bir hayat sürerek öğrendiğim şey, sevginin bir *eylem* kelimesi olduğu. Byron'ın beni sevdiğinden emin olmadığı bir gün bile geçmesini istemiyorum.

"Taşınmamıza gerek yok," diyorum.

"Buranın *bizim* evimiz olduğunu hissetmeni istiyorum."

Bir an duruyorum. Onu üzme istemiyorum. New York'ta mutlu olmayacağımı düşündüğümde değil. Ama orası çok büyük, çok kalabalık. Orada kendimi tamamen evimde hissedebileceğimden emin değilim. "Star Falls bizim evimiz gibi geliyor."

Başını boynuma gömer ve beni öper, belimi daha sıkı sarar. Bunun nasıl biteceğini biliyorum. Elimini eline koyup beni bırakmasını söylemek üzereyim ki, apartmanın zili çalar.

"Hazır mısın?" diye soruyorum.

"Bu soruyu ben sana sormalıyım, ama seni buna hiçbir şey hazırlayamaz."

Byron'ın New York'taki tüm arkadaşlarını görmek için heyecanlıyım. Çoğuyla zaten tanıştım, ama onları Colorado dışında görmek ilginç olacak. Yatak odasından çıkarken, Worth ve Sophia bize doğru geliyorlar.

"Brunch!" diye bağıyor Sophia, kollarını açarak beni "Seni görmek ne güzel. Buraya geldiğin için çok heyecanlıyım."

Onun bulaşıcı coşkusuna gülümsemeden edemiyorum. "Ben de heyecanlıyım."

"New York'a ilk kez mi geliyorsun?" diye soruyor. İnanılmaz görünüyor. Saçları yüksek bir at kuyruğu şeklinde toplanmış ve tamamen siyah giyinmiş. Çok şık. Grizzly's'in barında oturduğumdan beri ilk kez, giydiğim kıyafetlerden utanıyorum.

Kot eteğime ve beyaz bluzuma bakıyorum. Bir taşralı gibi görünüyor olmalıyım. "Anlaşıyor mu?"

Sophia bana sert bir bakış atıyor. "Sakin bunu yapma. New York'ta herkes için bir yer var. Belirli bir şekilde görünmek, belirli bir şekilde giyinmek veya belirli bir şekilde davranmak zorunda değilsin." Yüzünü buruşturuyor. "Belki belirli çevreye uyum sağlamak için gerekir, ama önemli olan kimse bunları umursamıyor. Biz senin *kim* olduğunla ve Byron'ı ne kadar sevdiğinle ilgileniyoruz. Ne giydiğinle değil, ki bu arada giydiklerin çok şirin."

Boğazımda bir endişe hissediyorum. "Onu seviyorum."

"Güzel," diyor, sol elimi tutarak. "Bu yüzük çok güzel. Çok iyi bir iş çıkarmış."

Parmağımı salladım, yuvarlak tek taşlı elmas güneş ışığında parıldadı. "Evet, öyle."

Byron elini belime koyar. "Her şey yolunda mı?" Biraz fazla hevesli bir şekilde başımı sallarım.

"New York insanı korkutabilir," diye açıklıyor Sophia. "Önemli olan, zamanını herkesten daha iyi giyinmeye, daha iyi konuşmaya, daha iyi bir yaşam sürmeye çalışan pisliklerin etkisine kapılmamaktır."

"Hmmm," diyor Worth. "Haklısın. New York'ta birbirleriyle rekabet eden birçok insan var..."

"Önemli olmayan şeyler," diyor Byron. "Altımız her zaman işimize odaklandık. Diğer gürültüleri fark etmedik."

Worth başını sallar. "Hepimiz aynı mıyız?" diye sorar, tam o sırada Fisher kapıdan içeri girer, Jack de arkasından gelir.

"Jack fark ediyor," diyor Byron.

"Ne?" diye sorar Jack.

"Sen bizim fark etmediğimiz şeyleri fark ediyorsun, örneğin insanların giydiği ayakkabılar ve soyadlarının Mayflower gemisiyle gelen bir aileye ait olup olmadığı gibi. Bu tür şeyler."

Jack korkutucu biridir. Byron'ın diğer arkadaşlarına göre biraz daha az dost canlısı görünür. Byron ondan sevgiyle bahseder, ama ben diğer arkadaşlarına olduğu gibi ona da ısınmadım.

Derin bir nefes alıyor. "Evet, fark ediyorum. Bu benim doğamda var. Alden ailesi nesiller boyu karşılaştıkları herkesi yargılamışlardır. Yemin ederim, yarın ölecek olsam, annemin ilk düşüncesi kuaförünün pazartesi günü gelip gelemeyeceği ve Ferragamo'nun yeni siyah topuklu ayakkabısı olup olmadığı olurdu." Omuz silkiyor. "Bunun saçma olduğunu biliyorum. Ama fark ettiğim için, buna değer verdiğim anlamına gelmez. Bu sadece bir bilgi."

"Eminim benim atalarım Mayflower gemisiyle gelmemiştir," diyorum.

Jack omuz silkiyor ve yanağıma bir öpücük konduruyor. "Ama neyse ki buraya gelmenin bir yolunu bulmuşlar.

buraya gelmeyi başardılar. Çünkü sen buradaki çok iyi arkadaşımı çok mutlu ediyorsun." Byron'ın omzuna hafifçe vurur ve ben gülümserim.

"O sana çöpçatanlık yapma isteği uyandırmıyor mu?" Sophia yanımda fısıldar. "Onun dünyasını sarsacak bir kadın bulmalıyız."

"Önce ben," diyor Fisher, aramıza girip bizi irkiltirken.

"Dünyanı sarsacak birini mi istiyorsun?" diye sorar Sophia. "Her gün gerçek rock yıldızlarıyla tanışıyorsun. Bizim seni biriyle tanıştırmamıza gerek yok."

Omuz silkiyor. "Bir şarkıcıyla çıkmak istemiyorum."

"Yüzlerce şarkıcıyla çıktın," diyor Sophia. "Peki bu bana ne kazandırdı?" diye soruyor.

"Yatmış mı?" diyor Sophia.

"O da var." Diye iç geçirir. "Ama acaba başka bir şey var mı diye merak ediyorum. Başka biri. Tanınmak ve eğlenmekten daha çok beni önemseyen biri."

Byron grubumuza katılır ve Worth ile Fisher sohbet etmeye devam ederken Fisher'ın omzuna hafifçe vurur. "Ne hakkında konuşuyorsunuz?" diye sorar.

"Fisher'a bir kadın bulmak," diyor Sophia.

"Evet, bunun için Colorado'ya geri dönmen gerekecek," diyor Byron.

Gözlerimi kısarak ona bakıyorum ve ne demek istediğini merak ediyorum. "İlgilenen birini tanıyorum. Kim olduğunu bilmiyordum Sadece senin enerjini sevdi."

Fisher'ın ağzının köşesi seğirir. "Yakında Vivian Cross'u kayıt için oraya götüreceğim. Aslında sadece ona bakıcılık yapacağım, her şeyin yolunda gitmesini sağlayacağım, böylece o şarkı yazıp muhteşem olabilecek. Bol bol boş zamanım olacak."

Byron'ın kimden bahsettiğini duymak için sabırsızlanıyorum. Fisher'ı seven birini tanıdığından bana hiç bahsetmemiştir.

"Aşık olmak istiyorsan Star Falls tam sana göre," diyor Byron dramatik bir şekilde ve tüm arkadaşları inliyor. Gülmekten kendimi alamıyorum. O tam bir şapşal.

"Aşık olmak için nereye gidersin?" diye soruyor, daha önce hiç görmediğim kısa boylu, siyah saçlı bir kadın odaya girerken. Yanında sarışın başka bir kadın var.

Sophia hemen ikisini de kucaklıyor. "Rosey, kız kardeşlerim Poppy ve Avril ile tanış," diyor Worth.

"Yakında aşık olacak kız kardeşlerin, çünkü Star Falls'a gidiyoruz," diyor Avril onu düzelterek ve beni kucaklıyor. "Seninle tanıştığıma çok memnun oldum."

"Oduncu dönemime giriyor gibi hissediyorum," diyor Poppy. "Star Falls'ta oduncular var mı?" diye soruyor.

Worth sadece gözlerini devirir ama hiçbir şey söylemez.

"Star Falls'ta oduncu seçenekleri hakkında emin değilim. Ama gitme şansın olursa, kesinlikle gitmelisin. Gerçekten büyülü bir yer." Byron'a bakıyorum, bana inanılmaz bir ifadeyle bakıyor, benimle evleneceğine inanmıyor gibi. Bu ifade hiç eskimiyor.

"Hepimiz gideceğiz," diyor Byron. "Orada özel bir üye kulübüm olduğunu biliyorsun."

"Öyle mi?" diye sorar Avril. "Hiç bilmiyordum. Bence oraya Colorado Club adını vermelisin. Kulağa hoş geliyor."

"İyi fikir," diye cevaplar Byron, Avril'e dirsek atarak. "Ama cidden, bu açık bir davet. İstedığınız zaman gelebilirsiniz. Belki de bu yıl tatil için hep birlikte gitmeliyiz."

"O zamana kadar Fisher ve Jack nişanlanmış olacak," diyor Sophia. "Hatta evlenmiş bile olabiliriz," diyor Fisher. "Ben sabırsız bir adamım."

"Bizi unutma," diyor Poppy. "Avril ve ben oduncu alışverişine çıkacağız, hatırladın mı? Sevgilim Noel ağacımızı kesecek."

Byron bana doğru gelir ve kollarını bana dolayarak, hayatta ihtiyacı olan her şeyin burada olduğunu gösterir.

Zil tekrar çalıyor. "Bennett, Efa, Leo ve Jules gelmiş. Aynı arabada olduklarını mesaj attılar."

"Herkes Star Falls'a bizi ziyarete gelecek. Bu konuda endişelenmene gerek yok."

O da başını sallar. "Herkes," der. "Bugün olmayacak ama Mary ile konuştum. Yılın ilerleyen aylarında Colorado'da bizimle buluşacağını söyledi."

Byron'a daha sıkı sarılırım. "Bu harika." Yüzündeki ifade, kız kardeşiyle yeniden bağlantı kuracak olmasının onun için ne kadar önemli olduğunu gösteriyor. Umarım artık geçmişiyle barışmıştır ve geleceğinde kız kardeşi de yer alabilir. Umarım tüm kız kardeşlerimiz yer alır. Belki de cevap budur. Belki kız kardeşlerimi nazikçe Colorado'ya gitmeye teşvik edebilirim, böylece onlar da geçmişlerinden kurtulabilirler.

Sonuçta, Star Falls büyölü bir yer.

14 ay sonra - Star Falls

Rosey

Marion'un adının ekranımda parladığını görüyorum ve sessizce dua ediyorum. Lütfen Tanrım, bugün ona iyi haberler gelsin. Kendim için istediğimden daha çok onun için istiyorum.

Gülümserim ve aramayı kabul ederim.

Marion konuşmuyor, sadece çığlık atıyor. "Columbia'ya kabul edildim," diyor sonunda.

Marion, Oregon State Üniversitesi'ne ve yerel bir devlet üniversitesine başvurdu. Ivy League üniversitelerinden birine başvurmasını önerdiğimde güldü. Ama zamanla, annesinin ona inandırmaya çalıştığından çok daha fazlası olduğunu anladı. Başvurdu ama kabul edileceğini hiç beklemiyordu.

"Vay canına," diye cevap veriyorum. Başaracağını bildiğimi söylemek isterdim, ama dürüst olmak gerekirse, şok oldum. Biz sadece karavan parkında yaşayan iki çocuğuz. Ivy League'e giremeyiz. "Bu harika! Seninle gurur duyuyorum."

"Ben de kendimle gurur duyuyorum," diyor. "Ama sen olmasaydın bunu başaramazdım."

Bana söyleyebileceği daha güzel bir şey düşünemiyorum. Tek yaptığım onu cesaretlendirmek, vazgeçmek istediğinde ona destek olmak. Ve tabii ki sırrını saklamak.

Kitty ile de iletişim halindeyim. İlk başta sadece mesajlaşarak memler paylaşıyorduk. Şimdi ise oldukça düzenli olarak konuşuyoruz. Ona gelip bizimle yaşamayı teklif ettim. Ama o hala annemin büyüünün etkisinde. Hala onu üzmemek istemiyor ve muhtemelen Lydia'yı terk etmekten korkuyor, ama ona söylemekten ve onun onu ispiyonlamasından ya da onunla gelmemeyi seçmesinden korkuyor. Fazla zorlayamam. Sabırlı olmalı ve onların bana kendi yollarını bulmalarına izin vermeliyim. Tabii ki annem bilmiyor. Umarım hepsi Marion'u öğrendiklerinde işler değişir.

"Anneme söyledin mi?" diye soruyorum ona. Frank karavanlarını sattığında annem ve kız kardeşlerim başka bir yere taşınmak zorunda kaldılar. Görünüşe göre aynı büyüklükte ve bitişik bir arsa. Hayat değişiyor, ama onlar için her şey aynı kaldı.

"İlk aradığım kişi sensin," diye cevaplıyor. "Ona ne diyeceğim?"

"Ona söylemeden önce bir plan yapmalısın. Seni hemen evden atabilir." Söylemedim ama, haberi verdikten sonra annemi bir daha görmeye hazırlıklı olması gerekiyor. "Dönem başlamak üzereyken söyleyebilirsin."

Telefonun diğer ucunda sessizlik yankılanır.

"Sabırsızım. Bu günü bekledim ve şimdi... şimdi hayatımın geri kalanının başlamasını istiyorum. Artık bu karavanda sıkışıp kalmak istemiyorum."

Kalbim sanki bir doz helyum almış gibi göğsümde yükseliyor. Hayatından daha fazlasını istediği için çok minnettarım. Bu an için hazırlanıyordum. New York'taki evi satın aldığımızda, Byron, eğer isterlerse tüm kız kardeşlerimin taşınabileceği kadar büyük bir yer almakta ısrar etmişti. Marion'a daha önce söylememiştim çünkü her şeyin onun kararı olmasını istiyordum.

"New York'a erken gel ya da Colorado'ya git." Colorado'ya giderse Athena'yı yakından takip edebilir. Hayatımız hakkında çoğu şeyi biliyor, Byron ve benim iki eyalet arasında nasıl seyahat ettiğimizi biliyor. "Colorado Club'ın bu zamanlarda üye alacağına eminim. Seni oradaki müdürle görüştürebilirim."

"Star Falls'u seviyorsun, değil mi?"

Tabii ki Star Falls'u seviyorum. Özgürlüğümü bulduğum yer orası. Ve kocamı. Her zamanki gibi, zamanlaması mükemmel. Kapıda belirir.

"Burası dünyadaki en güzel yer," diyorum kocaman bir gülümsemeye, Byron duştan yeni çıkmış, çıplak göğüslü, bana dondurma gibi bakarken. "Byron'a haberini vermek ister misin?"

Marion kabul eder ve onu hoparlöre alırım.

"Columbia'ya kabul edildim," diye bağırır. "Tam akademik burslu."

Byron'ın bakışları benden hücreye, oradan da tekrar bana kayıyor. "Vay canına, bu harika. Demek bizimle kalacaksın." Bu bir soru değil. Byron odayı çoktan ayırmış.

Her gün ona biraz daha aşık oluyorum, ama bugün, kız kardeşime bunu sanki önceden belliymiş gibi söylemesi... Onu şu anda sevdiğimden daha fazla sevmem mümkün mü, bilmiyorum. O çok iyi bir adam. Hepimizin yaşadıklarını anlıyor ve bunu düzeltmek istiyor. Kız kardeşlerimi bir tür sahte CIA göreviyle karavan parkından helikopterle kaçırmayı teklif etti, ama ben onlara kaçırmanın çözüm olmadığını söyledim. Kendi istekleriyle gitmeleri gerekiyor. Umarım Marion, bana geri dönen üç kız kardeşten ilki olur.

"Eylül'e kadar Colorado Club'da ona uygun bir iş olabilir mi?" diye soruyorum.

Byron bana aklımı kaçırmışım gibi bakıyor. "Ne zaman geleceğini söyle, ben hallederim." Havlu olsun ya da olmasın, parlak bir cilt olsun ya da olmasın, hiç bu kadar seksi görünmemiştii.

"Marion, sonra konuşuruz," diyorum ve telefonu kapatıyorum. Marion'un ne zaman taşınacağına ve nereye gideceğine şu anda karar vermemiz gerekmiyor. Kocam yarı çıplak bir şekilde önümde duruyor ve onu tam bir tanrı yapan şeyler söylüyor. Yapacak işlerim var. Onunla.

"Sana ne kadar çok senin bebeğini istediğimi söylemiş miydim?"

diye soruyorum. Byron'ın ağzının bir köşesi utangaç bir gülümsemeyle yukarı kıvrılıyor. "Öyle mi?" Cevap olarak, bluzumun düğmelerini açıyorum ve belinden havluyu çekiyorum.

Serinin bir sonraki kitabı [Love Deep'i](#) ön sipariş etmek için tıklayın
Sabırsızlanıyor musunuz? [Haziran 2025'te çıkacak olan \[An American in London\]\(#\)](#)'ı okumak için tıklayın!

Bonus içerikler de dahil olmak üzere Louise Bay haberleri ve yayınları için www.louisebay.com/newsletter adresinden haber bültenime kaydolun.

[Mr. Mayfair](#) kitabının ön izlemesini [okumak](#) için devam edin.

MR. MAYFAIR

Beck

"Kevin Bacon tam bir pislik," dedim ve küçük siyah lastik topu raketimle vurdum.

Top Dexter'ın hayalarına doğru sektiğinde Dexter geriye doğru sıçradı. "Sana ne yaptı ki?"

"Altı derece ayrılık olayı... Tamamen saçmalık."

"Ne?" diye sordu Dexter, nefes nefese. Onu yeni yordum ve bunun onun hassas egosunu incittiğini biliyordum. Kayıpını, hala şikayet ettiği kayak kazasına bağlayacağına şüphe yoktu. Bana kalırsa, kayak yapan herkes aldığı her yarayı hak ediyordu — ayağında metal paletlerle yokuş aşağı hızla kaymak tek bir sonla bitebilirdi.

"Bilirsin, gezegendeki herkesin sadece altı kişi uzaklıkta olduğu fikri. Yani, bir arkadaşın arkadaşı..."

"Bunun suçunu Kevin Bacon'a yükleyemezsin. Bu fikri o icat etmedi," dedi Dexter servis yapmadan önce.

"Tamam o zaman, madem bu kadar titiz davranıyorsun, Frigyes Karinthy tam bir saçmalık."

"Bana küfrediyor musun yoksa Ukraynaca mı konuşuyorsun, anlayamadım."

"Macarca," diye cevapladım, kolumla alnımı silerek. Egzersizi yakılan kalori veya spor salonunda geçirilen süreye göre değil, terlediğim miktara göre ölçüyordum. Birisi terlemeyi ölçen bir makine geliştirmeliydi, bunun için iyi para öderdim. Bana kalırsa, en iyi sonuçları her zaman çaba elde ederdi. "O saçma teoriyi geliştirdi. Wikipedia'da araştırdım."

"Siktir," diye tükürdü, top kırmızı çizginin altındaki sıvaya çarptığında, kısa çıktığımızdan beri beklediğim zaferi bana kazandırdı. Dexter sadece iş sorunları olduğunda squash'ta kaybederdi, bu yüzden galibiyetimi övünmeyecektim.

"Evet, anladım. Sorun ne?"

Eğilip, bana doğru yuvarlanan topu aldım. "Teori hatalı. Tüm bağlantılarımı araştırdım ama Henry Dawnay'e ulaşamıyorum."

"Hâlâ o yaşlı milyarderle görüşmeye çalışıyor musun?" Dexter, sanki benim iş hayatındaki başarısızlığım onun squash kortundaki berbat performansını telafi edecekmiş gibi sırtıttı. "Vazgeçmen gerekebilir."

"Henry Dawnay sıradan bir yaşlı milyarder değil. O, benimle 9,4 milyon sterlin arasında duran yaşlı milyarder. Ve ben bu kadar paradan vazgeçmeye niyetim yok. Tüm bağlantılarımı araştırdım ama sonuç alamadım. Aranızdan birinin onunla bir bağlantısı olacağını düşünmüştüm. Bana faydası olmayan zengin ve başarılı arkadaşların ne anlamı var ki?"

"Biz mi? Senin için ateşe bile atlayacak beş yakın arkadaşını mı kastediyorsun?"

Benim şaka yaptığımı, United'ın ligi kazanacağını bildiğim kadar iyi biliyordu. Gençken bağ kurduğum arkadaşlarımın zengin ve başarılı olması sadece bir tesadüftü. İşleri önemli değildi. Onlar, babam dışında tanıdığım en iyi adamlardı. Ve onların benim için yapacağını bildiğim gibi, ben de onlar için ateşe atıldım. Ama bu, hiçbirinin Henry Dawnay ile bir görüşme ayarlayamamış olmasından şikayet edemeyeceğim anlamına gelmiyordu, bu beni Dexter'in her zaman olduğumu iddia ettiği huysuz ahmak gibi gösterse bile.

Gözlerimi devirdim ve soyunma odalarına doğru başımı salladım. Duş almam ve bir plan yapmam gerekiyordu. "Kimsenin benim için ateşe atılmasına ihtiyacım yok. Beni on milyon sterlinle aramda duran mülkün sahibiyle tanıştıracak birine ihtiyacım var."

"Dokuz buçuk dedin."

"Ne kadar sinir bozucu olduğunu sana söylemiş miydim?"

"Birkaç kez," dedi Dexter, soyunma odasının kapısını iterek. "Bak, tanıdığın birinden tanıştırmayı başaramıyorsan, neden onu bulup, tesadüfen karşılaşıp, kendini tanıtmıyorsun?"

Ona "tavsiyen için teşekkürler anne" bakışı attım. "Yaptım. Geçen ay Dorchester'ın lobisinde. Elimi sıktı ve adımı sormadan hemen çekip gitti."

Dexter yüzünü buruşturdu ve haklıydı. Utanç verici bir durumdu. Cristiano Ronaldo ile tanışan dokuz yaşındaki bir çocuk gibi hissetmişim.

Dolabımın kapısını açtım ve mesajlarımı kontrol etmek için telefonumu çıkardım. Danielle'den iki tane daha cevapsız arama vardı. *Kahretsin.* Halletmem gereken bir şey daha. "Onun takvimine erişmeyi başardım, yani..."

"Bunu nasıl başardın?"

"Sorma. Hapse girmemek için inandırıcı bir inkarın olması lazım." Anladığım kadarıyla, bu bilgiyi elde ederek birkaç İngiliz yasasını ve

birkaç uluslararası yasayı çiğnemiştim. Umarım buna değmiştir.

"Umarım sen ve Joshua hapse girersiniz."

Silah arkadaşlarımızdan biri olan Joshua'nın da bu işe karıştığı varsayımını görmezden geldim. Bu bariz bir varsayımды, Joshua rahatlamak için devlet kurumlarının sistemlerine girmeyi severdi. Geri kalanımız squash oynardı. "İyi bağlantılarım var, bazıları gayrimenkul çevrelerinde güçlü olduğumu söyler. Param ve kaynaklarım var. Tanrı aşkına, bu adamın kullandığı tuvalet kağıdının markasını bile biliyorum. Ama görünüşe göre, bir görüşme ayarlamak için bu yeterli değil." Doğum belgemde biyolojik babamın adı yazsaydı, her şey çok farklı olurdu.

"Sakinleşip bu lanet olası durumu çözmen lazım."

"Harika bir tavsiye," diye mırıldandım e-postalarımı kaydırırken. Biri Joshua'dan gelmişti ve Henry'nin önümüzdeki birkaç ay için seyahat programı ve takvimi vardı. Bankın üzerine çöktüm ve eki açtım, umarım sonunda tanıdığım biriyle öğle yemeği veya görüşme ayarlamıştır diye düşündüm.

Ama hayır. Hiçbir şey yoktu. Bir hafta boyunca hiçbir şey yazmıyordu. Belki tatile çıkıyordu?

"Mayfair'deki binayı satın almak istediğin adam bu, değil mi?"

"Evet, o bina hariç, sıradaki diğer tüm mülkler benim —en bakımsız olanı, ve o da hiçbir şey yapmadı. Boş duruyor ve yeniden geliştirilmeye hazır. *Benim için* yeniden geliştirilmeye hazır." Bu, hatırlayabildiğim kadarıyla takıntılı olduğum bir binaydı.

"Bak, en kötü ihtimalle, etrafında çalışırsın."

Kafamı salladım. "Ben etrafında çalışmam. Onları yıkarım." Hesaplamaları yapmıştım. Henry'nin binası olmazsa kâr edemezdim. Ve ben zarar etmeyi sevmezdim. Zaten mesele sadece para değildi.

Bu, annemin bana hamile olduğunu öğrendiğinde yaşadığı binaydı.

Annemin, binanın sahibi ve benim biyolojik babam olan erkek arkadaşı hamile olduğunu öğrenir öğrenmez tahliye edildiği binaydı.

O öldüğünde, bina uzak bir kuzenime miras kalmıştı ve annem bu hikayeyi bana gençken anlattığından beri, ben o binayı satın almaya odaklanmıştım.

Belki de o binaya sahip olursam, miras almam gereken şeyi miras alırsam, yanlışlar düzeltilir diye düşünüyordum.

O zaman binayı yıkıp yeniden başlayabilirdim. Tarihi yeniden yazardım.

Joshua'nın gönderdiği belgeyi inceledim. Henry neden bütün bir haftayı boş bırakmıştı? Adam tatil yapmazdı. Daha yakından baktım. Bütün hafta boyunca tek referans M&K idi. Bunu telefonumdaki arama motoruna yazdım. M&K ne anlama geliyordu? Sonuçları kaydırırken, Wigan'daki bir mobilya mağazasının veya Amerikalı bir DJ'in bununla ne ilgisi olabileceğini anlayamadım. Henry sadece eski bir zengin değildi, aynı zamanda unvanlıydı - bir kont ya da onun gibi bir şey, ancak bunu kullanmıyor gibiydi. Wigan'da alışveriş yapmadığından ve DJ'leri ağırlamadığından oldukça emindim.

Ekranı değiştirdim ve daha fazla bilgi almak için Joshua'yı aramak üzereyken, ekli başka bir e-posta geldi. E-postayı açtığımda, ilk gördüğüm şey M&K haftasının tarihleriydi. Parlak, elektronik bir düğün davetiyesiydi. Görünüşe göre Joshua da benim kadar meraklıydı. Bir hafta süren bir düğün mü? Bu insanlar ve misafirlerinin işi yok mu? M, Matthew'u, K ise Karen'i temsil ediyordu. Gelin ve damat. İsimlerini Google'a yazdım. Tanıdığım kimse değillerdi. Ama bu hiç de şaşırtıcı değildi. Kroket sahasında tanışmış gibi görünüyorlardı — Matthew spor ceketler ve hasır şapkalar giyyordu. Eski Etonlular ve miras yoluyla servet sahibi olanların normal insanlardan ne kadar farklı göründüklerini bilmiyordum, ama farklıydılar. Saçlarının dalgalı olması ya da kendilerini üstün gören tavırları yüzünden olmalıydı.

Bir sosyete düğünü, Henry'ye yaklaşmak için mükemmel bir yer olurdu. Kendi insanlarıyla vakit geçirirken rahat ve iyi bir ruh hali içinde olurdu.

Ama onun çevresi benim çevrem değildi.

Param şafak kadar yeniydi ve bu da beni düğün partisinin dışında bırakmış, içeriye bakarken, cevaplanmayan telefonların sonunda ve Henry Dawnay ile görüşmeden bırakmıştı.

"Yıkım toplarından bahsetmişken, Danielle nasıl? O ilişkiyi yok etmeyi başardın mı?" diye sordu Dexter, beni Henry takıntımından kurtararak.

Telefonumdan başımı kaldırdım. "Ne? O iyi." Tam olarak iyi olduğundan emin değildim. Onu kızdırmıştım. Yine. Akşam yemeğinde yaptığımız son konuşmada, ilişkimizi daha derin bir seviyeye taşımaktan bahsetmeye başlamıştı. Ama ben yüzeysel ilişkiyi seviyordum — haftada birkaç kez akşam yemeği ve ardından yatıya kalmak. Başka bir şey için vaktim yoktu. Geri kalan zamanımda

alışıyordum: bir sonraki anlaşmayı planlıyor, yeni fırsatlar arıyor, mevcut işlerde sorunları zyordum. Hayatımda en yakın beş arkadaşımdan başka bir şeye zaman kalmıyordu. Bu beni pislik yapsa da, kadınlar genel anlamda önemliydi. Ama belirli bir kadın önemli değildi. Son birkaç aydır bu kadın Danielle'di. Ondan nce Juliet'ti ve yazın sonunda muhtemelen başka biri olacaktı. Ama Danielle'in aramalarına cevap vermeliydim. Meşguldüm ve bu Henry meselesi canımı sıkıyordu.

"Onu en son ne zaman yemeğe çıkardın? Ya da yatak odası dışında onunla en son ne zaman sohbet ettin?"

"Tanrım, şimdi de terapistim mi oldun?" Suçluluk duygusu içimi kemiriyordu ve gözlerimi telefonumdan ayırmadım. Bu cumartesi akşam yemeğini iptal etmiştim. Yine. Kızgındı, ben de ona biraz zaman tanımiştim. Ama bugün perşembe. *Kahretsin*. şimdiye kadar onu aramış olmam gerekirdi. Dexter'a itiraf etseydim, bana pislik olduğumu söylerdi. Ama bunu planlamış değildim. Başka işlerle meşguldüm ve Danielle bir şekilde arama listemin en altına düşmüştü. Ekranı değiştirip mesajlarımı dinledim, ses tonunu kontrol ettim ve hala köpek kulübesinde miyim diye baktım.

 "Beni ara" mesajını sildim. Dördüncü mesaj "Neredesin?" diye devam ediyordu. Beşinci mesaj yine "Beni ara" idi. Sesi daha sakin, daha rahat geliyordu. Mükemmel. Tam da umduğum gibi. Ama altıncı mesaj beklediğim bir şey değildi. Ya da belki de yleydi. Beni terk ettiğini dinledim — sesi pes etmiş, sözleri keskin.

"İyi misin?" diye sordu Dexter, yüzümdeki ifadeyi inceleyerek.

Telefonu kapattım. "Evet. Ben bencil, boktan bir işkolikim. Ve Danielle Fisher'ın eski erkek arkadaşıyım."

Bu sabah ikinci kez, Dexter'dan hak ettiğim bir yüz buruşturma aldım.

Omuz silktim, sanki başka çarem yokmuş gibi. Sanki tamamen benim hatam değilmiş gibi. "Onu daha önce aramalıyım."

Dexter beline havluyu bağlarken başını salladı. "Evet, aramalıydın. Ama aynı zamanda, o senin için doğru kadın olsaydı, onu aramayı unutmazdın. Ya da onun aramalarını kaınmazdın. Onunla konuşmak isterdin."

"Doğru kadınla çıkmak hakkında ne biliyorsun ki?" "Biliyorum," dedi.

"Ama bu Stacey değil," dedim, şu anda yatağını paylaştığı kadını kastederek.

"Stacey öyle değil... Ben doğru kadınla işleri batırdım diye sen de batırmak zorunda değilsin. Benim hatalarımdan ders al."

Gözlerimi devirdim ve Joshua'nın e-postasına geri döndüm. "Stacey'i bir dahaki görüşmemizde geçici bir görevde olduğunu mutlaka söyleyeceğim."

"Aptal olma."

"Sen önce," diye cevap verdim. Aptal gibi davranıyordum. Danielle, sanki onun beklentilerini boşa çıkarmışım gibi, biraz pes etmiş gibiydi, bu da canımı yaktı. Bu, sınıf öğretmenimin, üniversiteye gitmeye niyetim olmadığını söylediğinde kullandığı tondan farksızdı. Notlarım iyiydi, ama daha fazla okumak istemiyordum. O dünyaya ait değildim. Dışarıda para kazanmak istiyordum. Şimdi ona rastlasam, bana o ses tonunu kullanacağını sanmıyorum. Benim tembel olduğumu düşünmüştü, ama tam tersi doğrudur. Üniversite Henry gibi insanlar ve bu Matthew ve Karen her kimlerse onlar için iyiydi

Benim yapacak daha iyi işlerim vardı. Servet kazanmam gerekiyordu.

Ama ne kadar zengin olursam olayım, Henry Dawnay'in çevresine giremedim.

Bu durumun değişmesi gerekiyordu. Yılım en önemli düğününe davet edilmenin bir yolunu bulmalıydım.

Beck

Konuk listesini ikinci kez parmağımla taradım. Bir şeyi gözden kaçırmış olmalıyım. *Birini*.

"Üç kez kontrol ettim efendim," dedi asistanım Roy masamın diğer tarafından. "Hatta sizin bağlantılarınızın bağlantılarını da aradım."

Duş alıp masama döndüğümde, Joshua bana Henry'nin katılacağı düğünün konuk listesini göndermişti ve ben de bir yolunu bulmaya kararlıyım. Damadın babası şehirde tanınmış biriydi; Londra'nın en eski yatırım bankalarından birinin ortağıydı. Bu tür insanları tanıyordum; Londra'daki kulüplerin kadınları kabul etmek zorunda kalmasından nefret ederlerdi, öğle yemeğinden sonra kimsenin ofise dönmenizi beklemediği günleri özlerlerdi. Onlara minnettar olmalıydım; onlar kemiklerde et bırakmışlardı, ben de gelip onları yiyip bitirmiştım. Gelinin babası bir toprak sahibiydi, bu yüzden tüvit giysiler giyip Land Rover'ıyla dolaşmaktan başka pek bir şey yapmazdı. Keşke düğüne katılacak birini tanısaydım. O zaman düğünde Henry ile konuşup beni övmesini, sözümde durduğumu ve güvenilir olduğumu açıklamasını, hatta ona bir iş teklifi olduğundan bahsetmesini isteyebilirdim. Kimin olacağına dikkat etmem gerekirdi. Dexter ve ben birbirimizi kışkırtıyorduk, ama o düğüne giderse, Dexter işini bitirdiğinde Henry benim onun iyilik perisi olduğumu düşünecekti - altı kişiden herhangi biri birbirimiz için aynısını yapardı. Adımız dışında her şeyde kardeş sayılırdık. Ama başka biri? Bu kadar önemli bir konuda çevremiz dışındaki birine güvenebileceğimden emin değildim. Düğüne ben de konuk olarak katılsam daha iyi olurdu. O zaman Henry dinlemeye mecbur kalırdı ve onu ikna edip sözleşmeyi imzalatabileceğime emindim.

"Ve benim *kimseyi* tanımadığımdan emin misin?" Doğru okullara gitmemiş ya da doğru çevrelerde büyümemiş olabilirim, ama yıllardır başarılıyım. Londra'nın çoğundan daha fazla para kazanıyordum ve her gün, bütün gün avukatlar ve iş adamlarıyla uğraşıyordum. Ama bu üç yüz elli kişilik düğüne katılacak tek bir kişi bile tanıımıyordum.

"Kesinlikle eminim. Kişiler listenizi ve LinkedIn sayfanızı karşılaştırdım. Ve son beş yılın Noel kartı listelerini kontrol ederek kimseyi atlamadığımı gördüm."

Bu o kadar da şaşırtıcı değildi. Hepimiz İngiliz olsak ve aynı şehirde yaşasak da, ben bu insanlardan farklı bir gezegende yaşıyordum.

"Listede bekar kadınlar yok mu?" Erkek arkadaşı olmayan biri mutlaka olmalıydı. Ben bekardım. Onları bulur, baştan çıkarır ve düğünlere ve bar mitzvahlara eşlik ederdim. Hayır, bu berbat bir plandı. Bu düğüne katılacağımı kesinleştirmem gerekiyordu, bunu şansa bırakmayacaktım. Bir tür garanti, sözleşme ya da benzeri bir şey istiyordum.

"Adı belirtilmemiş bir eşle davet edilenler listenin en altında," dedi Roy. Sayfayı çevirdim ve bir erkek ismi ile üç kadın ismi buldum.

"Yaşlarını biliyor musun?" Ya da fotoğraflarını. "Hayır, efendim. Ama sizin için öğrenebilirim."

Bu üç kişinin kim olduğunu tam olarak bilmem gerekiyordu.

Candice Gould

Suzie Dougherty

Stella London

Üç bekar kadın... Bu benim için bir fırsat olmalıydı. M&K'nin düğününe davetli olarak, benim oksijenden daha çok ihtiyacım olan bir şeye sahiptiler. Onları baştan çıkararak eşlik edecek birini garanti edemeyebilirdim, ama herkes *bir şey* istiyordu. Ve benim emrimde önemli imkanlar vardı. Sadece ne istediklerini bulmam ve sonra bir takas yapmam gerekiyordu - bir eşlik hakkı karşılığında bir midilli ya da bir haftalık yat tatili ya da çalışmayan insanların hayatta istediği her neyse. Onları bulmam ve reddedemeyecekleri bir teklifte bulunmam gerekiyordu.

Bu kadınlardan biri Dawnay binasının anahtarıydı.

Stella

Bir gün daha, bir dolar daha, diye bir deyim vardır. Ama benim için bir gün daha, şimdiye kadar yaşamış en berbat patronumla berbat ofisimde geçireceğim on iki saat daha demekti. Tanımadığım insanları istemediği işlere yerleştirmek en kötüsüydü. Bu işe başlayalı sadece iki ay olmuştu, ama işe alım danışmanı olmaya asla alışamayacaktım.

Masamın yanındaki cep telefonum çaldı ve omzumun üzerinden patronumun boş ofisine baktım. Kişisel telefon görüşmeleri yapmaktan nefret ederdi. Nefes almak bile günün bir kısmını alıyorsa, onu da yasaklardı.

Arayan Florence'dı. Beni asla işten aramazdı. Hayatımı tehlikeye atarak, aramayı kabul etmek için ekranı kaydardım. "Merhaba," diye fısıldadım.

"Bilgisayarının başında mısın?" diye sordu. "Tabii ki öyleyim. Bilgisayara zincirlenmiş durumdayım, ne..."

"Beş dakika sonra geliyorum. Ne yaparsan yap, e-postalarını kontrol etme. Ceketini al ve aşağıda buluşalım."

Florence deli olmalıydı. Sürekli e-postalarımı kontrol ediyordum. "Gelen kutuma bakıyorum, Florence."

"Kişisel e-postalarını kastediyorum. Bana söz ver. Oturumu kapat ve aşağıda buluşalım, yoksa ofisine girip seni dışarı çıkaracağım."

"Saat daha altı oldu. Öylece çıkamam. Sorun ne?" Ciddi bir durum gibi geliyordu. "Sen ve Gordy iyi misiniz?" O ve Gordy mükemmel bir çiftti. Cennette sorun varsa, her şey mümkündü.

"Monmouth Caddesi'ne döndüm. Ceketini giydin mi?"

Tanrım. İyi olduklarını söylemedi. Florence'ın bana ihtiyacı vardı. Ve patronumun öfkesini gölgede bıraktı. "Geliyorum," dedim, oturumu kapatırken telefonu omzum ve çenem arasına sıkıştırdım.

Sandalyenin arkasından ceketimi aldım ve patronumun asistanının saatine bakarak beni gönderirken attığı keskin bakışını görmezden gelerek çıkışa yöneldim.

Asansörden çıkar çıkmaz Florence'ı gördüm. Ofisin cam kapılarının diğer tarafında bana bakıyordu, omuzları çökmüş, alnı kırışmış ve yüzü bir ceset kadar solgundu. Açıkça felaket bir şey olmuştu.

Gordy'yi öldürecektim.

"Çok üzgünüm Florence," dedim, kollarımı açtım ve onu kucakladım.

Beni o kadar sıkı sarıldı ki nefes almakta zorlandım. Yıkılmış olmalıydı. Hepimiz Gordy'nin iyi adamlardan biri olduğunu düşünmüştük.

"Bunu benden duymanı istedim," dedi Florence, benden uzaklaşıp kolunu omzuma dolarken.

"Tabii ki. Senin için buradayım," dedim ve elini tuttum. "İstersen cesedi gömmene yardım ederim."

Teklifime şaşırılmış gibi kaşlarını çattı, ama nasıl şaşırılmış olabilirdi ki? Florence için yapmayacağım hiçbir şey yoktu. İki en iyi arkadaşım için de.

Caddeyi geçtik ve Monmouth Caddesi'ndeki ofisimin karşısındaki barda bir dış masa bulduk. İşimin birkaç olumlu yanından biri, West End'de olması ve barlar ve restoranlarla çevrili olmasıydı. "Şaraba ihtiyacımız olacak," dedim.

Bir kürek de lazım olacaktı. O Gordy'yi öldürmezse, ben öldürecektim.

Bir şişe şarap sipariş ettik ve oturdu. "Demek gördün?" dedi Florence. "Çok sakın görünüyorsun."

"Neyi gördüm?" diye sordum. "Ah," dedim, telefonumu çıkararak. "Kişisel e-postamda bir şey olduğunu söylemiştin."

"Görmedin mi?" diye sordu

Florence. "Ne?"

Telefonumu elimden aldı ve ellerimi tuttu. "Hangi cesedi gömmeme yardım ediyorsun?" diye sordu.

"Gordy'nin tabii ki. Ne yaptığını söyle bana."

Başını salladı. "Gordy değil. Matt."

Midem sandalyenin koltuğuna düştü ve donakaldım. Florence çarşamba günü saat altıda çalıştığı yerden buraya koşarak gelmişse, bu iyi bir haber olamazdı. Kaza mı geçirdi? Babası mı öldü?

"Evleniyor," dedi, ellerimi sıkarak.

Ne dediğini anlamaya çalışırken ondan uzaklaştım. "Tabii ki evlenmiyor. Ayrılalı sadece iki ay oldu." Ayrıldığımızı söylemek hoşuma gitmiyordu çünkü bu olanları doğru bir şekilde tanımlamıyordu. Şu anda sadece ayrıydık. Bu geçici bir durumdu. Tüm arkadaşlarımız evleniyordu ve insanlar bize ne zaman evleneceğimizi sorup duruyordu, bu yüzden çok korkmuştu. Erkeklerin yaptığı şeyi yapıyordu

soru sormadan önce erkeklerin yaşadığı bir krizdi. Prens William ve Kate Middleton'a bakın. William evlenme teklif etmeden önce üç ay ayrılmışlardı.

"Çok üzgünüm, Stella."

Florence bana baktı, gözleri yaşlarla doluydu ve kalbim hızla çarpmaya başladı. Ciddiydi. "Ne demek istiyorsun? Kime? Nereden biliyorsun?"

"Davetiyeler Gordy'nin ofisine gönderilmiş. Sonra da programın olduğu bir e-posta gelmiş. Boş ver."

Yutkunmaya çalıştım ama boğazım çok sıkışmıştı. Florence'ın aceleyle doldurduğu şarap kadehine uzandım. "Anlamıyorum. Bir hata olmalı." Matt nasıl evlenebilirdi ki? Bana evlenme teklif etmemişti ve yedi yıldır birlikteydik. Altı yıldır birlikte yaşıyorduk. Bu mümkün değildi. Florence yanılmış olmalıydı.

Florence başını salladı. "Daha da kötüsü var. Bunu nasıl söyleyeceğimi gerçekten bilmiyorum, ama o Karen ile evleniyor."

Vücudum soğurken titredim.

Konuşamıyordum.

Nefes

alamıyordum.

Düşünemiyordum.

Florence beyaz bir kartı önüme kaydırdı.

Midem beton karıştırır gibi yavaşça ve acımasızca kıvrılırken, parmak ucumla kabartmalı yazıyı izledim. Bu, kendi düğünüm için seçeceğim davetiyeydi: kalın beyaz kart, ince altın çerçeve ve zarif siyah yazı tipi. Sade. Klasik. Zarif.

Görünüşe göre hayatımın aşkını çalmak yetmemişti. En iyi arkadaşım da düğün davetiyelerinde benim zevkimi paylaşmak zorundaydı.

"Karen ve Matt mi?" Florence'ın yüzüne bakarak cevap aradım. "*Benim* Matt'im mi? *Benim* Karen'im mi?"

Florence başını yana eğdi. "Nedense seni davet etmişler. Onların bir ilişki yaşadıklarından haberim yoktu. Gordy'nin de yoktu."

Bana davetiye mi gönderdiler? Sanırım ben onların ortak paydasıydım. "Ne zamandır...?" Matt'in beni terk etmesinin gerçek nedeni bu muydu? Geriye dönüp baktığımda, ayrılırkenki bahaneleri çok yetersiz geliyordu...

Sonsuza kadar birlikte olmamızın kaderimizde olmadığını düşünüyorum. Hayatta aynı şeyleri istemiyoruz.

Düğün ve bebek zamanı yaklaştıkça onun sadece gerginleştğini düşünmüştüm.

Görünüşe göre yanılmışım.

"Karen, ikiniz ayrıldığınız için böyle olduğunu söylüyor ama..."

"Onunla konuştun mu?" Şimdi düşününce, Karen'la gerçek bir konuşma yapmamıştım ya da yüz yüze görüşmemiştim... Ne kadar zamandır olduğunu hatırlayamıyorum. Birbirimize mesajlaşıyorduk. Sürekli. Çoğu gün. Ama onu haftalardır görmemişim ya da konuşmamıştım.

"Gordy daveti aldığında beni aradı, ben de hemen onu aradım. Davetiyesi onun ofisine teslim edilmişti. Bu garipti. Sanki öğrenmeyeceğim de değilmiş gibi."

Florence'ın söylediklerinin sadece yarısını dinliyordum. "Ne dedi?"

"Sadece..." Florence durakladı ve nefes aldı. "O ve Matt birbirlerine karşı ciddi hisler beslediklerini fark etmişlerdi ve daha fazla bir şey söylemedi. Seni bahsettiğim anda, başka bir telefon geldiği bahanesiyle konuşmayı bitirdi."

Demek erkek arkadaşım evleniyordu. Eski erkek arkadaşım. Potaytoes. İki ay öncesine kadar yedi yıl boyunca aynı yatağı paylaştığım adam evleniyordu. Başka bir gün olsaydı, bu olabilecek en kötü şey olurdu. Ama en iyi arkadaşıma?

Neden?

"Hamile mi?"

Florence sandalyesine yaslandı. "Sence nedeni bu mu?"

Neden tüm bunlar oluyordu?

Matt benimle evlenecekken neden başka biriyle evleniyordu?

Neden en iyi arkadaşım evleniyordu ve bana söylememişti?

Neden birbirleriyle evleniyorlardı?

"Hiçbir açıklamanın gerçekten bir cevap olacağından emin değilim," dedim. "Ama eğer yatmışlarsa ve o hamile kalmışsa, bu hızlı bir evlilik için mantıklı bir neden olabilir." En iyi arkadaşımın erkek arkadaşına aşık olması, soru işaretlerine yol açtığı için kesinlikle daha kolay anlaşılırdı. Birbirlerine ne zamandır aşıktilar? Matt benimle birlikteyken hep Karen'ı mı istemişti? Bir ilişkileri mi vardı? Birkaç aydır mı? Yıllardır mı? İlişkimizin başından beri mi?

"Neden bana söylemediğini anlamıyorum," dedim. "Öğrenmeyeceğimden değil ki. Davetiyemi açarak öğrenmemi sağlayacaktı."

"Buna bir cevabım yok, onun tam bir kaltak olması dışında."

Bu cevap şimdilik yeterliydi. "Sanırım beni bu yüzden davet etti. Haberi duyurmak için. Çünkü yüzüme karşı erkek arkadaşımı çaldığını söyleyecek kadar hain ve korkak biriydi."

"Siz ikiniz hala birlikte yaşarken onların bir ilişkisi olduğunu düşünüyor musun?"

"Bu, ikisine de sormak istediğim soruların başında geliyor." Herhangi bir işaret görmüş müydüm? Londra'ya taşındığımızdan beri Matt çok geç saatlere kadar çalışıyordu. Ama Manchester'dan buraya taşınmamızın sebebi, ona hayalindeki işin teklif edilmesi idi. Tabii ki kendini bu işe adadı.

Ne zaman bir ilişki yaşayacak zamanı olabilirdi ki?

Matt'ın iç çamaşırlarını benim aldığım ve onun bana üç haftadır kardeşimi aramadığımı hatırlattığı bir aşamadaydık.

Biz bir takımdık.

Aşıktık.

Hayatımızın geri kalanını birlikte geçirecektik. En azından ben öyle düşünüyordum.

Ağlamam gerekirdi, ama nedense gözyaşlarım akıyordu. Belki de bunun doğru olduğuna inanmıyordum. Belki de hissetmeye başladığım öfkenin coşkusu gözyaşlarımı kurutmuştu.

Karen, ikimiz de okula başladığımız günden beri hayatımın bir parçasıydı. Onun yanında kendimi hep biraz dağınık hissedirdim. O zaman bile. Beş yaşındayken, diz boyu beyaz çorapları asla düşmez, benimkiler gibi ayak bileklerinde kırışmazdı. On üç yaşındayken hiç sivilce sorunu yaşamadı ve kapatıcılarla uğraşmadı, yirmili yaşlarımızda ise maskarası veya göz kalemi bulaşmış olduğunu hiç görmedim.

Karen, biz bir çift olmadan önce Matt'i tanıyordu. Üniversitedeki ilk dönemimizde beni Manchester'da ziyarete gelirdi, etrafta dolanır, erkekleri hayran bırakır ve benim bloğumdaki kızlarla makyaj tüyoları paylaşırdı. Exeter'da uyum sağlamak zorlanıyordu, bu bana hiç mantıklı gelmiyordu. Bütün arkadaşlarım onu severdi.

Matt yaz balosunda beni dans pistine çekip, onda en iyi yanlarını ortaya çıkardığımı ve göğüslerimi beğendiğini söylediğinde çok heyecanlandım.

Karen onunla tanışmıştı, bu yüzden ilişkimizin her yönünü aşırı analiz etmeme yardım edebilirdi.

Yedi yıl sonra, Karen Matt'i neredeyse benim kadar iyi tanıyordu.

"Belki düğüne gitmelisin ve engellerle ilgili kısmı geldiğinde ayağa kalkıp o soruyu sorabilirsin," diye önerdi Florence. "Ama tabii ki gidemezsin."

"Tabii ki gidemem," diye cevapladım. Davet edilmesine rağmen, Karen'in düğününde görmek isteyeceği son kişi neredeyse kesinlikle bendim. Hayatımın geri kalanını birlikte geçireceğimi düşündüğüm eski erkek arkadaşımın eski en iyi arkadaşıyla evlenmesini görmek, bu yaz yapacağım şeyler listesinin başında yer almıyordu.

"Sen gidecek misin?" Florence'ı kardeşim gibi seviyordum ve Karen benim erkek arkadaşımın yatabilecek biriye, Florence'a ne yapabiliyordu?

"Tabii ki gitmeyeceğim," diye cevapladı.

"Ama Gordy gitmek isteyecek. Ve sen olmadan gitmek istemeyecektir. Daha fazla zaman geçseydi ve ben evlenseydim ya da en azından biriyle çıkıyor olsaydım, kesinlikle giderdim." Hiçbir şey olmasa bile, Karen'in davetiyeye cevap verdiğimde yüzünün halini görmek isterdim.

"Davetiyenin yanında bir program vardı," dedi Florence.

Kaşlarımı çattım. Seçeceğim karta çok benzeyen beyaz karta o kadar odaklanmıştım ki, e-postayı unutmuştum.

"İskoçya'da bir haftalık bir şey gibi."

Koltuğuma yaslandım, ceketimin kollarımın her yerine çıkan köstebek tepesi büyüklüğündeki tüylerimi örttüğü için minnettardım. "Amcasının kalesi mi?" diye sordum.

Florence başını salladı ve midemdeki sıkıcı karıncalanma, rölantide çalışan bir arabanın vitesine takılması gibi hızlandı.

"O her zaman orada evlenmek istediğini söylerdi." Geçen yaz orayı ziyaret etmiş, yürüyüş yapmış, ata binmiş, yıldızların altında uyumuştuk. Harika bir deneyimdi. Hatta büyülüydü.

"O kocaman bir pislik," dedi Florence.

Matt Gordon, ikimizin hep planladığı hayatı yaşıyordu — ama başka biriyle.

Daha fazlasını okumak için [Mr. Mayfair'e](#) tıklayın.

LOUISE BAY'IN KİTAPLARI

Tüm Louise Bay kitapları Kindle Unlimited'da ücretsiz olarak veya Amazon'da satın alınabilir.

Her kitap bağımsızdır.

Colorado Kulübü Milyarderler [Hızlı](#)

[Aşık Olur](#)

[Derin Aşk](#)

Daha Fazla

Aşk

New York Şehrinin Milyarderleri

[Patron + Hizmetçi = Kimya Oyuncu](#)

[+ Anlaşma = Evet](#)

[Kahraman + Vegas = Pişmanlık Yok](#)

Doktorlar Serisi [Dr.](#)

[Yasak Bölge](#)

[Dr.](#)

[Mükemmel](#)

[Dr. CEO](#)

[Sahte Nisanlı Doktor](#)

[Dr. Bekar Baba](#)

Bay Serisi [Bay](#)

[Mayfair](#)

[Bay Knightsbridge](#)

[Bay Smithfield](#)

[Bay Park Lane](#)

[Bay Bloomsbury](#)

[Bay Notting Hill](#)

Oyuncu Serisi

Uluslararası Oyuncu

Özel Oyuncu

Beyefendi Serisi Acımasız

Beyefendi Yanlış

Beyefendi

Kraliyet Serisi Wall

Street Kralı Park

Avenue Prensi

Manhattan Dükü

İngiliz Şövalye

Londra Kontu

Geceler Serisi İndigo

Geceleri Vaat Edilen

Geceler Paris

Geceleri

Tekil Romanlar

Londra'da Bir Amerikalı

14 Günlük Noel

Hollywood Skandalı

Beklenmedik Aşk Umutlu

Empire State Serisi Ne tür

kitapları seversiniz?

Arkadaştan sevgiliye

Bay Mayfair Vaat

Edilen Geceler

Uluslararası Oyuncu

Sahte ilişki (uygunluk evliliği) Manhattan Dükü

Bay Mayfair

Bay Notting Hill

Sahte Nişanlı

Doktor Bekar

Baba Doktor

Oyun + Anlaşma = Evet

Londra'da Bir Amerikalı

Düşmanlardan

Aşıklara Wall Street

Krali İngiliz Şövalye

Londra Kontu

Hollywood Skandalı

Paris Geceleri

Noel'in 14 Günü Bay

Bloomsbury

Oyun + Anlaşma = Evet

Küçük

Kasaba Aşkı

Hızlı Aşk

Derin Aşk

Daha Fazlası

14 Günlük Noel Hollywood

Skandalı

Ofis Aşkı/ İşyeri Aşkı Bay Knightsbridge

Wall Street'in Kralı

İngiliz Şövalye —

Acımasız Beyefendi —

Bay Bloomsbury .

Dr. Off Limits

Patron + Hizmetçi = Kimya Oyun +

Anlaşma = Evet

İkinci Şans

Uluslararası Oyuncu

Adayı

En İyi Arkadaşın Kardeşi Söz

Verilen Geceler

Tatil/Bayram Romantizmi

Empire State Serisi İndigo

Geceleri

Acımasız Bevefendi

Yanlış Bevefendi

Beklenmedik Aşk

Noel'in 14 Günü

Kahraman + Vegas = Pişmanlık

Yok Londra'da Bir Amerikalı

Tatil/Noel Romantizmi 14

Günlük Noel

İngiliz Kahraman Söz

Verilen Geceler (İngiliz kahraman)

İndigo Geceler (Amerikalı
kahraman)

Umutlu (İngiliz kahraman)

Manhattan Dükü (Amerikalı kahraman)

İngiliz Sövalye (Amerikalı kahraman)

Londra Kontu (İngiliz kahraman) Yanlış

Beyefendi (Amerikalı kahraman) Acımasız

Beyefendi (Amerikalı kahraman)

Uluslararası Oyuncu (İngiliz kahraman)

Bay Mayfair (İngiliz kahraman)

Bay Knightsbridge (Amerikalı kahraman)

Bay Smithfield (Amerikalı kahraman) Özel

Oyuncu (İngiliz kahraman)

Bay Bloomsbury (Amerikalı kahraman)

14 Günlük Noel (İngiliz kahraman) Bay

Notting Hill (İngiliz kahraman)

Dr. Off Limits

Dr. Perfect

Dr. Sahte Nişanlı (Amerikalı kahraman)

Dr. Bekar Baba

Oyun + Anlaşma = Evet (Amerikalı kahraman)

Londra'da Bir Amerikalı (Amerikalı kahraman)

Louise Bay posta listesine buradan kaydolun!

Daha fazla bilgi için www.louisebay.com adresini ziyaret edin.

İçindekiler

[Başlık](#)

[Sayfası](#)

[İçindekiler](#)

[r Telif](#)

[Hakkı](#)

[Louise Bay'in Kitapları](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Epilog Bay](#)

[Mayfair](#)

[Louise Bay'in Kitapları](#)

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

